တက္ကသိုလ်

နေလင်းအောင်

ဖြေရာမဲ့ သိုင်းရဲ့ကမ္ဘာ

ကုလုံ၏ ဂူးလင်ကူစု

စာစဉ်

၂

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၈၇၈/၂၀၀၂ (၉)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၈၅၅/၂၀၀၂ (၁၀)

●

ဒုတိယအကြိမ်ပုံနှိပ်ခြင်း
၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ
အုပ်ရေ - ၅၀၀
တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်

●

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်မိုးကေခိုင်(ချိုတေးသံစာပေ)
ရွှေနံ့သာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)၊
မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

●

အတွင်းပုံနှိပ်သူ
ဦးသန်းဝင်း(ကျော်ပုံနှိပ်တိုက်)
၂၃၉၊ ခေမာသီလမ်း၊
မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

●

အဖုံးပုံနှိပ်သူ
ဦးထွန်းလင်း (မြ - ၆၃၆၂)၊ ဖိုးဝအောဖ့်ဆက်
အမှတ် (၁၄၇)၊ (၄၅)လမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေ၏။

"အင်း... တကယ့်ကို ပြင်းထန်တဲ့ လက်ဝါးပါလား...တစ်ချက်ထဲနဲ့ အသက်ထွက်သွားရတာပဲ... "

ဘုန်းတော်ကြီးက စင်လုံဘက်သို့လှည့်၍ မေးလိုက်၏။

"သူ့ဒဏ်ရာကို မင်းအနေနဲ့ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ..."

"မှန်ပါ... တပည့်တော် အထင်ကတော့ ဒီလက်ဝါးဟာ 'ခရမ်းရောင် လူသတ်သမား'လက်ဝါးဖြစ်တယ်လို့ ထင်တယ်... "

ချစ်ချစ်မှာ စင်လုံ၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ တုန်လှုပ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် သေချာအောင် ထပ်မေးလိုက်သည်။

"ဟုတ်ရဲ့လား... 'ခရမ်းရောင်လူသတ်လက်ဝါး'ဆိုတာ သေချာရဲ့လားဟင်... "

ဘုန်းတော်ကြီးက အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြောလိုက်သည်။

"သေချာတာပေါ့ မိန်းကလေးရယ်... ငါလည်း ဒီလိုယူဆထားတာပဲ... နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်အတွင်းမှာ ဒီလိုပညာမျိုး တတ်

ထားတဲ့လူဟာ သိုင်းလောကထဲမှာ သုံးယောက်ပဲ ရှိခဲ့တယ်... ”

အဘိုးအိုက မရှင်းမလင်း ဖြစ်နေဟန်ဖြင့် ပြန်မေးလိုက်၏။

“ဘယ်သုံးယောက်လည်း ဆရာတော်... တပည့်တော်တို့ကို နည်းနည်းရှင်းပြပါလား... ”

“အဲဒီသုံးယောက်ကတော့ ‘သဲကန္တာရနဂါး’... နောက်တစ်ယောက်က ‘အသက်ချွေသိုင်းသမား’... နောက်တစ်ယောက်က ‘လူသတ်သူတောင်းစား’တို့ပဲ ဖြစ်တယ်... ”

အဘိုးအိုသည် ဘုန်းတော်ကြီးရှင်းပြမှ ပိုရှုပ်သွားဟန်ဖြင့်...

“အရှင်ဘုရား... အဲဒီသုံးယောက်ဟာကွယ်လွန်သွားကြပြီပဲ... တပည့်တော် သိထားတာကတော့ အဲဒီသုံးယောက် သိုင်းလောကထဲမှာ လုံးဝမရှိတော့ဘူးလို့ သိထားတာပဲ... ”

ဘုန်းတော်ကြီးက အဘိုးအို၏စကားကို အတည်ပြုလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... သူတို့အားလုံး သေသွားကြပါပြီ... ”

ဘုန်းတော်ကြီး၏ အတည်ပြုချက်ကြောင့် တီဆင်းလုံ အစရှိသော သိုင်းသမားများသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တိုးကပ်၍ ရပ်လိုက်ကြ၏။ ချစ်ချစ်က ထိုအချက်ကို သတိပြုလိုက်မိသဖြင့် တခစ်ခစ် ရယ်လေတော့၏။

ယခုအခါ ချစ်ချစ်၌ ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်နေဟန်များ သိပ်မရှိတော့ချေ။ သိပ်မရှိသည့်အပြင် မြူးကြွသွက်လက်နေသေး၏။

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဆရာတော်ပြောပုံဆိုရင် ဒီ

သေသွားတဲ့ လူသုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်က အုတ်ဂူထဲက ထွက်ပြီး သတ်နေသလို ဖြစ်နေပြီ... သူ့ကို ဒီလိုလုပ်နိုင်ပါမလား... ”

သူမ၏စကားသည် ဝင်းအင်းနှင့် စွန်းတုံးကို အကြီးအကျယ်ထိတ်လန့်သွားစေသည်။ ထိုနှစ်ယောက်သည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်သို့ ကျိုးကြည့်ကြောင်ကြဲည့် ကြည့်နေကြတော့၏။ ယခုရပ်နေသည့်နေရာမှာ မည်သို့မျှ လုံခြုံမှုမရှိသကဲ့သို့ ထင်မှတ်နေပုံရ၏။

လူကြီးသိုင်းသမားများပင် သွေးကြောင်နေကြရာ ကြူးပကဲ့သို့သော ကလေးငယ်များအဖို့ကား ပြောစရာမရှိတော့ချေ။ ကြူးပသည် စင်လုံအနီးသို့ တိုးကပ်သွားပြီး လေသံတိုးတိုးဖြင့်...

“အစ်ကိုစင်လုံ... ဒီနေရာဟာ ပျော်စရာလည်း မကောင်းပါဘူး... အေးလိုက်တာလည်း လွန်ပါရော... ဒီကြားထဲ ကြောက်စရာတွေက ပေါ်လာသေးတယ်”ဟု ပြောလိုက်၏။

စင်လုံသည် ကြူးပ၏ ပခုံးကို ကြင်နာစွာကိုင်၍...

“ညီလေး... ကြောက်နေသလား... ဒီနေရာဟာ မင်းထင်သလောက် ကြောက်စရာမကောင်းပါဘူးကွယ်...ဒီလိုလုပ်ပါလား... မင်းတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် ,တည်းခိုခန်းကို ပြန်သွားနှင့်ကြပါလား... ”

“အစ်ကိုစင်လုံကကော... ”

စင်လုံက ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါကတော့ သရဲနဲ့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးသေးလို့ သရဲနဲ့တွေ့ချင်နေတာ...အဲဒီသရဲနဲ့တွေ့ရင် တော်တော်ပျော်စရာကောင်းမယ်လို့တော့ ငါထင်နေတာပဲ... တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ကွ... တို့က

လူများနေတော့ တော်ကြာ သရဲက လန့်ပြီး ထွက်ပြေးသွားမှာ စိုးရိမ်ရတယ်... ”

ဘုန်းတော်ကြီးမှာ တဟားဟားရယ်မောလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်သဟေ့... ဟား... ဟား... ဟား... ”

စင်လုံကလည်း တဟားဟားရယ်မောရင်း...

“ဆရာတော်ကတော့ လိုက်မယ်ဆိုတာ တပည့်တော် သိပါတယ်... ဆရာတော်နဲ့ဆိုရင် တပည့်တော်လည်း အားရှိပါတယ် ဘုရား... ”

စင်လုံသည် ဝင်းအင်းနှင့် အဘိုးအိုတို့ကို ကြည့်၍ ပြုံးပြလိုက်သည်။ ဝင်းအင်းကလည်း ပြန်လည်ပြုံးပြပြီး...

“ကျုပ်လည်း လိုက်မယ်... ”

အဘိုးအိုကလည်း...

“ကျုပ်ကလည်း သရဲနဲ့တွေ့ချင်နေတဲ့ လူပါပဲ... ”ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

စင်လုံက...

“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်... လူလေးယောက်လောက်ဆိုရင်တော့ သိပ်မများလှပါဘူး... သရဲလည်း သိပ်မလန့်နိုင်တော့ဘူးပေါ့... ”

ချစ်ချစ်က ဒေါသတကြီး ဝင်ပြောတော့သည်။

“ကျွန်မကကော... ”

“မင်းကတော့ အိမ်ပဲပြန်ပါတော့ကွာ... ”

ချစ်ချစ်သည် ခြေဆောင့်ရင်း ပြောလိုက်ပြန်၏။

“ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မတို့ကို ပြန်ပြန်နိုင်းနေရတာလဲ... ရှင်တို့ မပြန်သမျှ ကျွန်မတို့လည်း မပြန်ဘူးသိလား... ကျွန်မ

တို့လည်း သရဲကို လိုက်ကြည့်မယ်... ”

ထို့နောက် သူမ၏မောင်လေးကြူးပဘက်သို့လှည့်ကာ...

“မောင်လေးက ကြောက်နေသလား... သရဲဆိုတာ လောကမှာ မရှိပါဘူး... သူတို့က သတ်နိုင်တယ်ဆိုတာလည်း မရှိပါဘူး... စောစောက မမနဲ့မောင်လေးတောင် သရဲလုပ်ပြီး ခြောက်ကြ[illegible]သေးတယ် မဟုတ်လား...အဲဒီလိုသရဲမျိုးပဲရှိတယ်... မကြောက်နဲ့နော်... ”

သို့သော် ကြူးပက ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြင့်...

“ဟင့်အင်း... ကျွန်တော်တော့ မလိုက်ချင်ဘူး... မမလည်း မလိုက်တာ ကောင်းပါတယ်... မလိုက်တာ ဘေးကင်းပါတယ် မမရယ်... အေးအေးဆေးဆေး အိမ်ပြန်ကြတာပေါ့... ”

“ဘာလဲ... မမတောင် သရဲမကြောက်ဘဲနဲ့ မောင်လေးကို သရဲကြောက်နေသလား... ”

ကြူးပက ပြုံးလိုက်၏။

“ကြီးကြီးဖန်ဖန် ကျွန်တော်က သရဲမကြောက်ပါဘူး... အစ်ကိုစင်လုံရဲ့စကားကို နားထောင်ပြီး ကျွန်တော်က အိမ်ပြန်တာပါ... ”

ကြူးပသည် ချစ်ချစ်၏အင်္ကျီစကိုဆွဲ၍ ခပ်အုပ်အုပ် ပြောလိုက်သည်။

“မမက ဘာဖြစ်လို့ အစ်ကို့ကို အမြဲတမ်း အတိုက်အခံလုပ်နေရတာလဲ... ဒါကြောင့် အစ်ကိုက မမကို မချစ်တာ... တစ်ခါတလေလည်း သူ့စကား နားထောင်လိုက်ပါဦးနော်... ”

ချစ်ချစ်က သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက် ချလိုက်ကာ...

“အေးလေ... မင်းကို ခေါ်လာမိမှတော့ မင်းရဲ့စကားကို

နားထောင်ရတော့မှာပေါ့လေ... ”

ကြူးပက ကျေနပ်စွာ ပြုံးရင်း...

“ဒါမှ တို့မမကွ... ”ဟု အော်လေတော့၏။

ကျန်ရှိနေသော သိုင်းသမားများကမူ လိုက်ရန် မလိုက်ရန်တွေဝေနေကြတော့သည်။ တွေဝေသူများကိုလည်း အဆိုးမဆိုသာပါချေ။ သူတို့သွားမည့်လမ်း၌ သေမင်းက စောင့်နေသည်မဟုတ်ပါလော။

စင်လုံက လေးနက်တည်ကြည်သော အသံဖြင့်...

“ကျုပ် တစ်ခုပြောချင်ပါတယ်... တည်းခိုခန်းမှာ တစ်စုံတစ်ခုမဖြစ်ဘူးလို့ ဘယ်သူမှ အသေအချာမပြောနိုင်ပါဘူး... အဲဒီတော့ ကျန်တဲ့လူများက တည်းခိုခန်းကို ပြန်သွားပြီး စောင့်ရှောက်အကာအကွယ်ပေးကြပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်... ”

တွေဝေနေသော သိုင်းသမားများအဖို့ ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျသွားခြင်းတည်း။ စင်လုံကလည်း ဤအချက်ကို ကောင်းစွာ သတိပြုမိသည်။ သူတို့၏ဂုဏ်သိက္ခာကျမသွားစေရန် သင့်တင့်လျှောက်ပတ်သည့် စကားကို ရွေးချယ်ပြောလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ တွေဝေနေသော သိုင်းသမားအားလုံးလိုလို ပြိုင်တူခေါင်းညိတ်လိုက်ကြပြီး နောက်ကြောင်းပြန်ခြေဦးလှည့်လိုက်ကြလေ၏။

ချစ်ချစ်နှင့် ကြူးပတို့သည်လည်း ထိုလူစုနှင့်အတူ တည်းခိုခန်းသို့ပြန်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြသည်။

သို့သော် ချစ်ချစ်သည် ရုတ်တရက် စင်လုံဘက်သို့ လှည့်၍...

“စင်လုံ”ဟု ခေါ်လိုက်၏။

စင်လုံက သူမအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ... ”

ချစ်ချစ်သည် နှုတ်ခမ်းစူသွားတော့၏။

“အဲဒီလိုပဲ သူများဆိုရင် ဘယ်တော့မှ ကောင်းကောင်းမဆက်ဆံဘူး... ရှင့်ကို သတိပေးမလို့ရှင့်... သတိပေးမလို့... အဲဒီကိုသွားရင် သတိထားသွားလို့ ပြောမလို့... တော်ကြာ သရဲကရှင့်ကို ဖမ်းသွားဦးမယ်... ”

ကြူးပက တဟားဟား အော်ရယ်လေတော့၏။

“တွေ့လား အစ်ကိုစင်လုံ... မမက အစ်ကို့ကို ဘယ်လောက်ဂရုစိုက်တယ်ဆိုတာ... သူပြန်သာပြန်ရတယ် အစ်ကို့အတွက် စိတ်မဖြောင့်ဘဲ ဖြစ်နေတာဗျ... ”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ချစ်ချစ်၏လက်ကို ဆွဲကာ တည်းခိုခန်းဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားကြလေတော့၏။

သုံးယောက်ပေါင်းသော် လောင်းကျော်၏။

သို့သော် လေးယောက်ပေါင်းလျှင် လောင်းကျော်နိုင်ပါမည်လော။

လေးယောက်... ။

လူလေးယောက်တို့သည် လူ့အသက်များစွာ သေဆုံးခဲ့ကြရသော ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကျောက်မီးသွေးတွင်းဆီသို့ ဦးတည်ချီတက်လျက် ရှိနေကြလေပြီ။

ထိုလေးယောက်ကား...

စင်လုံ၊ ဘုန်းတော်ကြီး၊ ဝင်းအင်းနှင့် အဘိုးအိုတို့ပင် ဖြစ်ကြလေတော့သည်။

ရှောင်မှယင်းတို့ လူစုမှာမူ တည်းခိုခန်းသို့ ဦးတည်ထွက်ခွာ သွားကြလေပြီ။

ချစ်ချစ်သည် ရုတ်တရက် ခြေလှမ်းများကို ရပ်တန့်လိုက်သဖြင့် ကြူးပက အံ့သြသွားပြီး သူ့အစ်မမျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်၏။

ချစ်ချစ်ကမူ စင်လုံတို့ ထွက်သွားရာဘက်သို့ ငေးမောရင်း မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာတော့သည်။ စင်လုံအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးလှသော ချစ်ချစ်ပါလေ။

ကြူးပက နှစ်သိမ့်လိုက်၏။

"ဘာဖြစ်လို့ ငိုရတာလဲ မမရယ်... အစ်ကိုစင်လုံ ပြန်လာမှာပေါ့... "

ချစ်ချစ်သည် ခေါင်းငုံ့ထားရင်းမှ...

"မမစိတ်ထဲမှာ သိပ်စိုးရိမ်နေတယ် မောင်လေးရယ်... သူသာ တစ်ခုခုဖြစ်ရင်တော့... "

ကြူးပက ကြားဖြတ်၍ ဝင်ပြောလိုက်၏။

"အို... မမကလည်း စိုးရိမ်စရာမရှိ စိုးရိမ်နေတာပဲ... အစ်ကိုစင်လုံအကြောင်းလည်း မမ သိသားနဲ့... အစ်ကိုက သိုင်းပညာတင်ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး... အတွေးအခေါ်လည်း ကောင်းတာဗျ... သူများတွေလို ဒုက္ခရောက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး... စိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ... "

ကြူးပ၏ စကားမဆုံးမီပင် ချစ်ချစ်သည် ချာခနဲလှည့်၍ စင်လုံ သွားရာဘက်သို့ ထွက်ပြေးသွားလေတော့၏။ ကြူးပ ထိတ်လန့်သွားသည်။

"မမ... မမ... "

ကြူးပ၏ စူးရှကျယ်လောင်သော အသံကလေးသည် လွင့်ပျံ့သွား၏။ ချစ်ချစ်ကမူ လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ ပြန်လည် အော်ဟစ်လိုက်သည်။

"မောင်လေး... ပြန်သွားနှင့်တော့... မမ သူ့နောက်လိုက်သွားတော့မယ်... "

သူမသည်အော်ဟစ်ရင်း အမှောင်ထဲသို့ပြေးဝင် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

ကြူးပသည် သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်သောအခါ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုမိတော့၏။

လေပြင်းသည် တဟဲဟဲအော်မြည်၍ တိုက်ခတ်နေသည်။ လေတိုက်မှုကြောင့် သစ်ပင်များသည် တရွှေ့ရွှေ့သရဲများနှယ် ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေ၏။

သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များ၏ တရှဲရှဲအော်မြည်သံသည် အသည်းငယ်သူတို့အား သွေးပျက်အောင် ခြောက်လှန့်နေ၏။

ကြူးပ၏ အားငယ်စိုးရွံ့မှုမှာ ဆိုဖွယ်ရာ မရှိတော့ချေ။

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေသော ကြူးပသည် ကျယ်လောင်စွာဖြင့် လှမ်း၍ အော်ဟစ်လိုက်၏။

သူ့အသံသည် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်နေသော လေများအကြားမှ ထိုးဖောက်ထွက်လာ၏။

"မမရေ... ကျွန်တော့်ကို စောင့်ပါဦး... "

ကြူးပသည် ချစ်ချစ် ပြေးထွက်သွားရာ အမှောင်ထုဆီသို့ အော်ဟစ်ဟင်း ပြေးလိုက်သွားလေတော့၏။

အဝေးမှ မြင်ရသော တောင်တန်းများ၏ တောင်ခြေရင်းတွင် ကျောက်မီးသွေးတွင်းတစ်ခု ရှိ၏။

ကျောက်မီးသွေးတွင်း၏ ပတ်လည်တွင် ကျောက်စွန်း၊ ကျောက်ဆောင်များဖြင့် ဝန်းရံနေသည်။ ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များပေါ်တွင် နှင်းများ ခဲနေ၏။

ကျောက်မီးသွေးတွင်း၏ ဝင်ပေါက်သည် သရဲသဘက်ကြီးများ၏ ဟထားသော ပါးစပ်ပေါက်နှင့် တူလှ၏။

ဤကျောက်မီးသွေးတွင်းကား မကြာသေးမီ ကာလက လူပေါင်းတစ်ရာကျော်၏ အသက်ကို ချွေယူခဲ့သော ကျောက်မီးသွေးတွင်းသာတည်း။

ထိပ်သီးသိုင်းသမား အတော်များများ ကြောက်ရွံ့ခဲ့ကြသည့် ဤကျောက်မီသွေးတွင်းသို့ ချစ်ချစ် ရောက်လာခဲ့ပေပြီ။

စင်လုံတို့ လူစုအား အရိပ်အရောင်မျှပင် မတွေ့ရသဖြင့် ချစ်ချစ် အလွန်စိတ်ပျက်သွားတော့သည်။

သူမသည် စဉ်းစားဆင်ခြင်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ တွင်းထဲသို့ လိုက်ဝင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သို့သော်...

"မမရေ... ကျွန်တော့်ကို စောင့်ပါဦး... "

ကြူးပ၏ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်သည့်အသံကို သူမ၏နောက်ဘက်မှ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျောက်မီးသွေးတွင်းထဲသို့ မဝင်မိတော့ဘဲ ဖြစ်သွား၏။

ချစ်ချစ်သည် ကြူးပအသံ ထွက်ပေါ်လာသည့်ဘက်သို့ နောက်ကြောင်း ပြန်ပြေးရပြန်တော့သည်။

"မောင်လေး... မမပြန်နိုင်းတာ မပြန်ဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ လိုက်လာခဲ့ရတာလဲ... မင်း သိပ်ခက်တာပဲ... သတိထားနော်... ဒီနားမှာ ကျောက်တုံးတွေ သိပ်ပေါတယ်... ခြေချော်ပြီး လဲကျသွားလိမ့်မယ်... "

ကြူးပသည် ချစ်ချစ်၏အသံ ကြားလိုက်ရသောအခါမှ စိတ်သက်သာရာ ရသွားရတော့သည်။ အမောတကော ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ပြေးလာရသဖြင့် တဒိန်းဒိန်းအော်မြည်နေသော နှလုံးခုန်သံသည် သူ့အစ်မဖြစ်သူ ကြားလောက်သည်ဟု သူ့စိတ်ထဲ၌ ထင်နေသည်။

ချစ်ချစ်ထံသို့ ရောက်ချင်စောဖြင့် ကြူးပသည် မရပ်မနား ပြေးလွှားလာနေ၏။

"အရမ်းမပြေးနဲ့ မောင်လေး... ချော်လဲမယ်... "

ချစ်ချစ်၏ စကားသံပင် မဆုံးသေးပါချေ။

"ဝုန်း... "

ကြူးပတစ်ယောက် မှောက်လျက်လဲသွားလေတော့၏။ ချစ်ချစ်သည် လျှင်မြန်စွာပြေးသွားပြီး သူ့မောင်လေးအား ကပျာကယာ ပွေ့ထူလိုက်သည်။

"မောင်လေး... ဘယ်နာသွားသလဲဟင်... "

"မနာပါဘူး မမရယ်... နည်းနည်းပါးပါး ပွန်းတာပဲ့တာလောက်ပဲ ရှိမှာပါ... "

ချစ်ချစ်သည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက် ချလိုက်ကာ...

"အင်း... မောင်လေးဟာ သိပ်ခက်တာပဲ... ဘာဖြစ်လို့များ မမနောက် လိုက်လာရတာလဲကွာ... "

ချစ်ချစ်သည် ကြူးပကို ဆွဲထူလိုက်၏။ ထို့နောက် ပခုံး

ကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်၍ ကျောက်မီးသွေးတွင်းထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်း ဝင်သွားလေတော့၏။

ကျောက်မီးသွေးတွင်း၌ မည်းမှောင်နေသည်။ မည်သည့်နေရာကမျှ အလင်းရောင်မဝင်နိုင်သဖြင့် ဤသို့ မည်းမှောင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြူးပနှင့် ချစ်ချစ်တို့သည် တစ်လှမ်းချင်း တစ်လှမ်းချင်း ခြေထောက်ကို ရွှေ့နေကြသည်။ ဤမျှ မည်းမှောင်သော ကျောက်မီးသွေးတွင်းသို့ ဝင်လာခြင်းကပင် ချစ်ချစ်၏ ရဲရင့်သော သတ္တိကို ဖော်ပြပြီး ဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ် အရာဝတ္ထုအချို့သည် သူတို့ရှိရာသို့ လွင့်ပျံလာသည်ကို ကြားလိုက်ရတော့၏။ ချစ်ချစ်သည် လက်ဝါးစောင်းဖြင့် 'ဗိုး'ခနဲ ရိုက်ချလိုက်၏။ ထိုအရာမှာ အော်သံတစ်ချက်ပေါ်လာပြီး မြေကြီးပေါ်သို့ 'ဖုတ်'ခနဲ ကျသွားလေတော့၏... ။ ကြူးပက ကြောက်လန့်တကြား အော်လိုက်၏။

"မကြောက်နဲ့ မောင်လေး... တခြား မဟုတ်ပါဘူး... လင်းနို့ပါကွ... "

ချစ်ချစ်က ကြူးပကို နှစ်သိမ့်လိုက်၏။ ကြူးပမှာ ချစ်ချစ်၏ နှစ်သိမ့်စကားကြောင့် အကြောက်ပြေသွား၏။

ထိုစဉ်... အမှောင်အတွင်း၌ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို ချစ်ချစ်တို့မောင်နှမ တွေ့လိုက်ကြရသည်။ ချစ်ချစ်ကိုယ်တိုင် ထိတ်လန့်သွားမိသည်။

ချစ်ချစ်သည် သူမ၏ထိတ်လန့်မှုကို မျိုသိပ်လျက် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

"ဘယ်သူလဲ... "

ထိုလှုပ်ရှားမှုသည် ချစ်ချစ်တို့အနီးသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

"ချစ်ချစ် ဟုတ်ရဲ့လား... "

ချစ်ချစ်သည် ထိုအသံကြားလိုက်သည်နှင့် မဖော်ပြနိုင်လောက်အောင် ဝမ်းသာသွားမိတော့၏။

"စင်... စင်လုံ... "

ချစ်ချစ်သည် ထိုထက်ပို၍ စကားမပြောနိုင်တော့ချေ။ စင်လုံ၏ ရင်ခွင်တွင်းသို့ ပြေးဝင်မိတော့၏။ စင်လုံသည် ချစ်ချစ်ကို အသာအရာ သိုင်းဖက်လျက် နှစ်သိမ့်စကား ပြောလိုက်သည်။

"လိုက်မလာပါနဲ့ တည်းခိုခန်းကို ပြန်ကြပါလို့ အတန်တန်မှာထားရက်နဲ့ ချစ်ချစ်ရယ်... မင်းတို့ ထိခိုက်အနာတရ ဖြစ်မှာစိုးလို့ အဲဒီလို ပြောရတာပါ... ဘာဖြစ်လို့များ လိုက်လာရတာလဲကွယ်... "

ချစ်ချစ်သည် ဒေါသတကြီးဖြင့် စင်လုံ ရင်ခွင်တွင်းမှ ရုန်းကန်ထွက်လိုက်၏။

"ဘာဖြစ်လို့ လိုက်လာရတာလဲ ဟုတ်လား... ရှင့်ကို တစ်ခါကယ်မိကတည်းက ကျွန်မမှာ ရှင့်အတွက် အမြဲတမ်းသောကဝေဒနာကို ခံစားနေခဲ့ရတယ် သိလား... ပေါ့ပါးတဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကလေးတွေပေမယ့် တာရှည်သယ်ဆောင်လာတဲ့အခါမှာ လေးလံသလိုပဲ... ရှင့်အပေါ် ထားခဲ့တဲ့ ချစ်စိတ်ကလေးတွေဟာလည်း ကာလကြာမြင့်လာတော့ လေးနက်သထက် လေးနက်ခဲ့ရတယ်... ရှင်ကတော့ ဒါတွေကို ပေါ့ပေါ့ဆဆကလေး သဘောထားနေတာပေါ့လေ... ကျွန်မ... ကျွန်မ... "

ချစ်ချစ်၏ ခံစားမှုမှာ ပြင်းထန်လှသဖြင့် ကရားရေလွှတ် တတွတ်တွတ် ပြောနေလေတော့၏။ ချစ်ချစ်၏ စကားမဆုံးမီမှာပင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မီးရောင်များကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် မီးတုတ်ကြီးတစ်ခုကို ကိုင်ကာ သူတို့ရှိရာသို့ လျှောက်လာ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ချစ်ချစ်ကို တွေ့လိုက်ရသော်လည်း အံ့ဩဟန် လုံးဝမဖြစ်ချေ။

"ဟား... ဟား... ဟား... သူဌေးသမီးလေးပါလား... ဖြစ်ရမယ်လေ... မင်း ကျိန်းသေလိုက်လာမယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်ကွ... "

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ရှေ့ဘက်သို့ မီးတုတ်ကြီးဖြင့် ထိုးပြလိုက်ပြီး...

"ဟိုရှေ့မှာ ကျောက်တံခါးကြီးတွေ့ရပြီကွ... အဲဒီကို သွားကြရအောင်"ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ချစ်ချစ်သည် ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် တွေ့လိုက်ရသောအခါ စိတ်ဓာတ်များ တက်ကြွလာပြီး စင်လုံအား ဆက်၍ရန်တွေ့ရန် မေ့သွားတော့၏။

သူမ၏မျက်ရည်များကို သုတ်ပစ်လိုက်သည်။ လက်တစ်ဖက်က ကြူးပ၏လက်ကိုဆွဲကာ ကျန်လက်တစ်ဖက်က စင်လုံ၏ လက်ကို ဆွဲလျက် ဘုန်းတော်ကြီးနောက်မှ လိုက်သွားလေတော့၏။

ကြူးပကလည်း သူ၏သရဲမျက်နှာဖုံးကို စွပ်လိုက်၏။

ယင်းအဖြစ်ကို ဘုန်းတော်ကြီးက မြင်သွားပြီး လွန်စွာ သဘောကျသွားလေတော့၏။

"ဟား... ဟား... ဟား... ကြိုက်ပြီဟေ့... အဲဒီမျက်နှာဖုံး

စွပ်လိုက်တာ တကယ့်ကိုချက်ကောင်းပဲကွ... တကယ့် သရဲလာရင် ကြောက်ပြီးပြန်ပြေးမှာ သေချာတယ်... ဟား... ဟား... ဟား... "

ထိုစဉ် စင်လုံသည် ဝင်းအင်းလက်ထဲမှ မီးတုတ်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး အပေါ်သို့မြှောက်ကိုင်လျက် ရှေ့ဆုံးမှ လျှောက်သွားလေတော့၏။

သူ့နောက်မှ ကျန်လူများအားလုံးစုရုံးလိုက်ပါသွားကြတော့၏။

လှုပ်ရှား ယိမ်းနွဲ့နေသော မီးတုတ်များကြောင့် ကျောက်မီးသွေး လိုဏ်ဂူအတွင်း ဝဲဝဲရောက်နေကြသည့် သိုင်းသမားများ၏ အရိပ်များသည်လည်း တစ္ဆေများ ယိမ်းကနေသည့်ပမာ လှုပ်ရှားယိမ်းထိုးနေကြလေတော့၏။

စင်လုံသည် မည်သည့်အရာကိုမျှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ရှေ့သို့သာ ဆက်၍ လျှောက်နေတော့သည်။

မကြာမီ သူတို့ရှေ့တွင် ကျောက်တံခါးကြီးတစ်ခုကို 'တွား'ခနဲ တွေ့လိုက်ကြရလေတော့၏။

ကျောက်တံခါးပေါ်တွင် မည်သည့်အရုပ်၊ မည်သည့် ပန်းကိုမျှ ရေးဆွဲထုထွင်းထားခြင်း မရှိပါပေ။

သို့သော် တံခါးပေါက်၏အမြင့်မှာ အလွန်တရာ မြင့်မား

နေ၏။ အမှောင်ထု၏သိပ်သည်းမှုကြောင့် မီးတုတ်၏ အလင်းရောင်သည် တံခါးပေါက်အမြင့်ဆုံးသို့ မရောက်ရှိနိုင်ဖြစ်နေ၏။

ထိုကျောက်တံခါးပေါက်ကြီးတွင် ကျောက်တံခါးချပ်ကြီးနှစ်ချပ်ဖြင့် ပိတ်ထားသည်။

ထိုတံခါးကြီးနှစ်ချပ်သည် အံဝင်ခွင်ကျ ပိတ်ဆို့နေသည် မဟုတ်ချေ။ ကျောက်တံခါးနှစ်ချပ်သည် အနည်းငယ်ဟနေ၏။

စင်လုံသည် သူ၏ခြေလှမ်းများကို ချက်ချင်းရပ်တန့်လိုက်ပြီး၊ အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဘုန်းတော်ကြီးအား လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

"ဆရာတော်... ဒီကျောက်တံခါးကြီးတွေ့အောင် စတူးတဲ့အလုပ်သမားတွေ ဒီကျောက်တံခါးကိုဖြတ်ပြီး ဘယ်လိုဝင်သွားကြတယ်ဆိုတာကို ဝမ်းမက ပြောပြခဲ့သေးသလား..."

ဘုန်းတော်ကြီးသည် မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း စဉ်းစားနေ၏။

အတန်ကြာမှ...

"ဝမ်းမ ပြောပြပုံကတော့ တွင်းတူးအလုပ်သမားတွေဟာ အရက်မူးမူးနဲ့ အားလုံးတွန်းဖွင့်ဝင်သွားတာလို့ ပြောတာပဲ..."

စင်လုံက စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဝမ်းမဟာ အမှန်ပြောတာမဟုတ်ဘူးလို့ ယူဆရတော့မှာပဲ ဆရာတော်..."

"ဘာဖြစ်လို့လဲကွ..."

"ဒီကျောက်တံခါးချပ်ကြီးတွေကို ဆရာတော် စစ်ဆေးကြည့်ပါဦး... တံခါးတစ်ချပ်ရဲ့ အထုဟာ တစ်ပေလောက်ရှိနေတယ်... ကြီးမားလိုက်တာလည်း အမြင့်ပဲ... ဒီလိုကျောက်တံခါး

ကြီးမျိုးကို မူးမူးရူးရူးနဲ့ အလုပ်သမားတွေ ဘယ်နည်းနဲ့မှ တွန်းဖွင့်ဝင်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ဘုရား..."

စင်လုံ၏ စကားမှာ ကျိုးကြောင်းဆီလျော်မှုရှိ၏။ ယုတ္တိယုတ္တာရှိ၏။ စင်လုံသည် အမှုကိစ္စတစ်ခုကို မဆင်မခြင် မစဉ်းမစား ပြုလုပ်သူ မဟုတ်ပေ။

မဆင်မခြင် အဆောတလျှင် ပြုလုပ်ခြင်းသည် ပျက်စီးခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်၏။

စင်လုံ၏စကားကြောင့် အားလုံးသောလူများသည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ ငေးငိုင်နေမိကြတော့သည်။

အတန်ကြာသောအခါမှ ချစ်ချစ်က စတင်စကားဆိုသည်။

"အင်း... ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ အတော့်ကိုစဉ်းစားစရာဖြစ်နေတော့တာပေါ့... ဒီသောက် လူအင်အားကြီးနဲ့ ဖွင့်လို့မရတဲ့တံခါးကို ဘယ်သူကဖွင့်ပေးသလဲ... သရဲတစ္ဆေတွေကများ ဖွင့်ပေးနေတာလား..."

ကြောက်တတ်သူများအား ဖြဲခြောက်မိသကဲ့သို့ ချစ်ချစ်၏ စကားကြောင့် ကျန်လူများ ပို၍ ချောက်ချားကုန်ကြတော့သည်။

ကြူးပက ကလေးမျှသာဖြစ်၍ ယောကျာ်းရင့်မကြီးသိုင်းသမားများထက် ပိုကြောက်နေမိ၏။

သူက တုန်ယင်သောအသံကလေးဖြင့်...

"နေပါဦး...ကျွန်တော်တော့ ဘာမှနားမလည်တော့ဘူး... ဒီသူရဲတွေက လူတွေ သူတို့ဆီမလာစေချင်ဘူးလို့လည်းပြောရဲ့... ဒါဒီအလုပ်သမားတွေ ဝင်နိုင်အောင်သူတို့က တံခါးလည်း ဖွင့်ပေး

ရဲ့... ဘယ်လိုသရဲတွေလည်း မသိဘူး... သူတို့ ပျင်းနေကြလို့ အဖော်ရအောင် မြှားခေါ်တာလားမှ မသိတာ... ”

“မောင်လေး... မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း... ”

ချစ်ချစ်၏အသံများလည်း တုန်ယင်နေသည်သာ ဖြစ်ပါ၏။

အဘိုးအိုကလည်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့်...

“ဆရာတော်... မနက်ဖြန် မိုးလင်းမှဝင်ရင် မကောင်းဘူးလား... နေ့ခင်းနေ့လည်ဆိုရင်တော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုထက်တော့ ထင်သာမြင်သာ ရှိမှာပဲ... ”ဟု ဝင်ပြောလေ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် အဘိုးအိုအား မဲ့ပြုံးပြုံး၍ ကြည့်လိုက်၏။

“ဒကာကြီး ‘မူရှိ’က အသက်ဒီလောက်ကြီးနေမှ သေရမှာကြောက်နေသေးသလား... ဒီမှာ ဒကာကြီး... သေချိန်မတန်လို့ သေကံမရောက်ရင် မြှားခလို့လည်း မသေနိုင်ဘူး... ဒါပေမယ့် သေချိန်တန်လို့ သေကံရောက်ရင်တော့ သမန်းမြက်ဖျားထိရုံနဲ့ အသက်သေနိုင်တယ် ဒကာကြီး... ”

ထိုအဘိုးအို၏အမည်ကား မူရှိ ဟူ၍ဖြစ်သတည်း။ သိုင်းသမားကြီး မူရှိသည် သိုင်းလောကၝ ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ကျော်မျှ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

သူကဲ့သို့သော သိုင်းသမားကြီးအဖို့ ဘုန်းတော်ကြီး၏စကားက ကြီးစွာသောအရှက်ကို ဖြစ်စေခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းမဖော်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားရတော့သည်။

စိတ်သဘောထား နူးညံ့ပျော့ပျောင်းပြီး သူတစ်ပါးတို့အား စာနာထောက်ထားလေ့ရှိသော စင်လုံသည် ယခုတစ်ကြိမ်

တွင်လည်း အများအတွက် ထွက်ပေါက်ဖြစ်စေမည့် စကားကို ဝင်ပြောပြန်တော့သည်။

“ဒီနေရာမှာတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ ဦးကြီးမူရှိရဲ့စကားကို ထောက်ခံချင်ပါတယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီကျောက်မီးသွေးတွင်းရဲ့ အဝင် ပေါက်ဝလမ်းဟာ အတော်ကလေး လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုတွေ ရှိနေမယ်ဆိုတာ သေချာနေလို့ပါပဲ... အခု မဝင်ချင်တဲ့လူများ မဝင်ဘဲနေနိုင်ပါတယ်... မနက်ဖြန်မနက် လင်းလင်းရှင်းရှင်းရှိမှ ဝင်ချင်ရင် ဝင်နိုင်ကြပါတယ်... ”

ဘုန်းတော်ကြီးကမူ ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါအောင် ခါယမ်းရင်း...

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ... ဒီကိုရောက်လာတော့မှတော့ ဝင်ဖြစ်အောင်ဝင်ရတော့မှာပေါ့... ”ဟု ပြောလိုက်သည်။

စင်လုံက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“မှန်ပါတယ် ဆရာတော်... ဒါပေမယ့် တစ်ခုစဉ်းစားစရာရှိပါတယ်... ဒီကျောက်တံခါးထဲ ခြေတစ်လှမ်းဝင်လိုက်ရင် သေမယ်... ရှင်မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ပါဘူး... မဖြစ်ဘူးဖြစ်မယ်လို့လည်း ဘယ်သူမှ တိတိကျကျ မပြောနိုင်ပါဘူး ဆရာတော်... ဒီတော့ ဆန္ဒမရှိတဲ့လူ ဘယ်သူမှ မဝင်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ... ”

တရားမျှတလှသော စင်လုံ၏စကားကို ဘုန်းတော်ကြီးမှာ မည်သို့မျှ စောဒက မတက်နိုင်တော့ချေ။ ထို့ကြောင့် ခပ်မဆိတ်ပင် နေလိုက်တော့၏။

စင်လုံသည် သူ့စကားကို ဆက်ပြောပြန်၏။

“ကဲ... ဦးကြီးမူရှိအနေနဲ့ ဒီကျောက်တံခါးထဲ ဝင်ချင်တဲ့

ဆန္ဒမရှိဘဲနဲ့ ဝင်ဖို့မလိုပါဘူး ခင်ဗျာ... အခုဥစ္စာက စွန့်လုပ်ရမယ့် အလုပ်ဆိုတော့ ဝင်တဲ့လူကိုလည်း သတ္တိရှိတဲ့လူလို့လည်း သိပ်ခေါ်နိုင်မယ့်ကိစ္စမျိုး မဟုတ်ပါဘူး... ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ မိုက်ရူးရဲဆန်ဆန် အလုပ်မျိုးပါပဲ... ဦးကြီးအနေနဲ့ ပြန်ထွက်ချင်ရင် ထွက်နိုင်ပါတယ်... ”

ထိုအခါ ဘုန်းတော်ကြီးက တဟားဟားအော်ရယ်လေတော့၏။

“ဟေ့... သူငယ်... သူတစ်ယောက်တည်း ပြန်သွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလားကွ... တော်ကြာ လမ်းမှာ သရဲတွေ ဘာတွေနဲ့တွေ့ပြီး သတ်လားဖြတ်လား လုပ်နေရင် ခက်နေဦးမယ်... ”

အဘိုးအိုမူရှီ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဘုန်းတော်ကြီး၏ စကားကြောင့် တုန်ခါသွားလေတော့၏။

သူသည် နဖူးကြောကြီးများ ထောင်လာသည်အထိ အံကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် တင်းမာသောလေသံဖြင့်...

“ကျုပ်ဝင်မယ်... ဘာဖြစ်သလဲ... ကျုပ် ဘာကိုကြောက်နေရမှာလဲ... ကဲ... ဝင်ပြီဟေ့... ”

သူသည် အော်ရင်း ဟစ်ရင်းဖြင့် ဟနေသည့် တံခါးပေါက်မှ အတွင်းသို့ လှမ်းဝင်သွားလေတော့သည်။

“ဟေ့... သရဲတွေ... တစ္ဆေတွေ လာခဲ့ကြစမ်း... သတ္တိရှိရင် ငါ့ကို လာဖမ်းကြစမ်း... ဟား... ဟား... ဟား... လာခဲ့ကြပါကွ... ထွက်ခဲ့ကြပါ... မင်းတို့နဲ့ ငါနဲ့ တစ်ပွဲတစ်လမ်း အကဲစမ်းလိုက်ကြတာပေ့ါ... ငါ့လိုလူမျိုးက မင်းတို့လို သရဲတွေကို ကြောက်နေရမှာလား... ဟား... ဟား... ဟား... ”

အဘိုးအိုမူရှီ၏ လည်ချောင်းခြစ်၍ အော်ဟစ်ရယ်မောလိုက်သောအသံသည် ကျောက်မီးသွေးလိုဏ်ခေါင်းတစ်ခုလုံး ပဲ့တင်ထပ်နေလေတော့၏။

ချစ်ချစ်သည် စင်လုံကိုကြည့်လျက်...

“စင်လုံ... ဒီအဘိုးကြီးတော့ အကြောက်လွန်ပြီး ရူးသွားပြီတူတယ်... ”

စင်လုံကမူ ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ၏။

သို့သော် သူသည် ချက်ချင်းလိုလိုပင် အဘိုးအိုမူရှီ နောက်မှ အတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

တံခါးအတွင်းဘက်လိုဏ်ဂူထဲတွင် အဘိုးအိုမူရှီသည် ခြေလက်များ မြှောက်တင် ငေ့ယမ်းလျက် ကခုန်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

စင်လုံသည် အဘိုးအိုမူရှီ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းယူဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး...

“ဦးကြီး... စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားမှပေ့ါ... ဒီလိုဏ်ဂူထဲမှာ အန္တရာယ်ရှိတာ မှန်ပေမယ့် ဒီလောက်ချောက်ချားဖို့တော့ မရှိပါဘူး... ကျုပ်တို့ သိုင်းသမားတွေရဲ့ စွမ်းအားကလည်း မသေးပါဘူး... တော်ရုံတန်ရုံ ရန်သူလောက်တော့ မမှုပါဘူး ဦးကြီးရယ်... စိတ်မငြိမ်ဘဲနဲ့ ဒီလိုထိတ်လန့်ချောက်ချားနေမယ်ဆိုရင် အားလုံးဒုက္ခရောက်ကုန်မှာပေ့ါ... ”

အဘိုးအိုမူရှီသည် စင်လုံ၏စကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ တစ်ချက်မျှ တုန်သွားပြီး ငြိမ်သွားတော့၏။ ထို့နောက် မြေ

ပြင်ပေါ်သို့ ခေါင်းငုံ့ကာ တွေဝေနေတော့၏။ အနည်းငယ် စိတ်တည်ငြိမ်မှုကား ရသွားပေပြီ။

ထိုစဉ် ကျန်ရှိသောလူများအားလုံး ကျောက်တံခါးအတွင်းသို့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဝင်လာကြလေတော့၏။

ဤကျောက်မီးသွေးတွင်းကား သာမန်ကျောက်မီးသွေးတွင်း မဟုတ်ချေ။ သူတို့အားလုံး ကျောက်တံခါးကြီးအတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြသောအခါ ဘဲဥပုံသဏ္ဌာန်ပုံပြင်ထားသည့် ခန်းမကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

ခန်းမကြီးကို စီစဉ်တည်ဆောက်ထားသူသည် အလွန်စေ့စပ်၍ အဆင့်အတန်းမြင့်ကြသူများ ဖြစ်ကြ၏။ ထိုခန်းမကြီး၏ ဘေးပတ်လည်တွင် တံခါးကိုးခု ဖောက်ထား၏။

ဘဲဥပုံသဏ္ဌာန်ရှိသော ခေါင်မိုးသည် အလွန်မြင့်မားနေသဖြင့် မျက်နှာကျက်ရှိ ပန်းချီများကို ရိုးတိုးရိပ်တိတ်မျှသာ တွေ့မြင်ကြရသည်။ လက်ရာကောင်း ပန်းချီကားများ ဖြစ်မည်ကား သံသယရှိစရာ မလိုပါချေ။

ထိုပန်းချီကားသည် တောတောင်ရေမြေပန်းချီကားလား လူပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ပန်းချီကားလားဟူ၍ မည်သူမျှ မခွဲခြားနိုင်ကြချေ။

ညှိခန်းမကြီးအတွင်း၌မူ အလည်ဗဟိုရှိ စားပွဲတစ်လုံးမှလွဲ၍ အားလုံး ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် ညှိခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသူများ၏ စိတ်ထဲတွင် ကျတ်တီးလွင်ပြင်တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာသလို ခံစားလိုက်ကြရသည်။ တိတ်ဆိတ်ခြင်း၊ ငြိမ်သက်ခြင်းတို့ကလည်း 'လူတို့၏

စိတ်ဓာတ်ကိုတစ်မျိုးတစ်ဖုံ ချောက်ချားစေသည် မဟုတ်ပါလော။

ချစ်ချစ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို အကဲခတ်ပြီးသောအခါ စင်လုံအနီးသို့ ကပ်ပြီး တီးတိုးပြောလိုက်၏။

"စင်လုံ... ဒါဟာ ဘုရင်တစ်ပါးရဲ့အုတ်ဂူ ဖြစ်ရမယ်..."

ထိုစကားသည် မည်မျှတိုးသည်မှန်စေ အပ်ကျသံကြားလောက်အောင် ငြိမ်သက်နေသည့်အခန်းတွင်း၌ ယမ်းဘီလူးတစ်လုံး ပေါက်ကွဲသည့်ပမာ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဝင်းအင်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ဖြင့်...

"ဟုတ်မယ်ဗျ... အုတ်ဂူဆိုတာတော့ သေချာတယ်... ဘယ်ဘုရင်ရဲ့အုတ်ဂူဆိုတာတော့ သေသေချာချာ မေးပြီးမှ သိနိုင်လိမ့်မယ်..."

သူသည် ထိုစားပွဲကို အကဲခတ်နေရာမှ စားပွဲပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ခုကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည့်အလား ကျောက်စားပွဲရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး ကျောက်စားပွဲကို လက်ဖြင့် ထိရန် ဟန်ပြင်လိုက်တော့၏။

"ဟေ့... စားပွဲကို မထိနဲ့လေ..."

စင်လုံ၏ ဟန့်တားချက်ပေတည်း။

ဝင်းအင်း လှည့်ကြည့်ရင်း စောဒကတက်လိုက်သည်။

"စားပွဲပေါ်မှာ..."

စင်လုံက ခေါင်းကိုခါယမ်းရင်း...

"ဒီနေရာမှာရှိနေတဲ့ ဘာပစ္စည်းမဆို လက်နဲ့မတို့မထိတာဟာ ဘေးရန်အကင်းဆုံးပါပဲ... အဲဒါကို စွဲစွဲမြဲမြဲမှတ်ထားစေချင်ပါတယ်..."

ချစ်ချစ်က မျက်မှောက်ကုတ် မေးလိုက်၏။

"ဘာဘေးရန်တွေ ရှိနေလို့လဲ... "

"ဒီကိုဝင်ပြီးတဲ့လူတွေ ဘယ်လိုသေခဲ့ကြသလဲ... ဒီမှာ နှီးသမ္မပစ္စည်းတွေဟာ အင်မတန်ပြင်းထန်တဲ့ အဆိပ်တွေ ရှိနေမှာ မုချပဲ... ဒီတော့ သတိထားကြပါ... "

ထိုစဉ် ကြူးပ၏အော်သံကြောင့် အားလုံး ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားကြ၏။

"ဟို... ဟိုမှာ သရဲလာနေပြီ... "

အားလုံးနောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ ကြူးပ ရပ်နေသော ဝဲဘက်ရှိ တံခါးတစ်ခုမှ စိမ်းဖန့်ဖန့်မီးရောင်များသည် တစ်ချက်ထွက်လာလိုက်၊ တစ်ချက်ပျောက်သွားလိုက် ဖြစ်နေ၏။ ထူးခြားသော အခြေအနေတစ်ခု စတင်လာပေပြီ။

ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ဆန္ဒစောတတ်သူဖြစ်သည့်အတိုင်း ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် ရှေ့မှ လှမ်းထွက်သွားပြီး...

"ဘာကြောင့်နေတာလဲ... လိုက်ကြလေ... "

"ရပ်လိုက်ကြ... "

စင်လုံက အသံဩဇာအပြည့်ဖြင့် ရပ်ခိုင်းလိုက်၏။

"ဆရာတော် ဘုရား... ဒီလိုဏ်ဂူဟာ သူတို့တစ်တွေ သေသေချာချာဖောက်ထားတဲ့ လိုဏ်ဂူဆိုတော့ အရမ်းဝင်သွားလို့ သင့်တော်မယ် မထင်ပါဘူး... လျှို့ဝှက်လမ်းတွေ၊ လျှို့ဝှက်ထောင်ချောက်တွေ အများကြီးရှိနိုင်ပါတယ်... ဒီတော့ လမ်းမှားသွားရင် ပြန်လာလို့ မလွယ်တော့ပါဘူး... "

ဘုန်းတော်ကြီး၏ခြေလှမ်းများသည် ချက်ချင်းပင် တုံ့ခနဲ ရပ်သွားလေတော့၏။

စင်လုံက ထပ်၍လျှောက်ထားသည်။

"ဆရာတော်ဘုရား... တပည့်တော်တို့တစ်တွေ အရမ်းကာရောလှုပ်ရှားမယ့်အစား အခုဒီနေရာကနေပြီး အကဲခတ်ပြီးမှ လှုပ်ရှားရင် အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါလိမ့်မယ်... အခြေအနေကြည့်ပြီး လှုပ်ရှားရင် အမှားအယွင်းနည်းတာပေါ့ ဘုရား... "

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ခပ်မဆိတ်ပင် နေလိုက်တော့သည်။ စင်လုံသည် ဤကျောက်မီးသွေးတွင်းမရောက်မီက စကားကို မလိုအပ်ဘဲနှင့် တစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ နေခဲ့၏။

ကျောက်မီးသွေးတွင်းသို့ရောက်၍ အသက်အန္တရာယ်များ၊ ကြုံတွေ့လာနိုင်သည့်အချိန်တွင်မူ ဘုန်းတော်ကြီးအစား သူကပင် အစစအရာရာ ခေါင်းဆောင်နေတော့၏။

သတိပညာနည်းသူတို့သည် သေးငယ်သော အမှုကိစ္စကလေးနှင့် တွေ့ကြုံအားထုတ်ရသည်ဆိုလျှင်ပင် မတည်ငြိမ် [illegible] ဖြစ်ကုန်၏။ သတိပညာရှိသူတို့မှာ ကြီးကျယ်များပြားသော အမှုကိစ္စကြီးများကိုသော်မှ မတုန်မလှုပ်မချောက်မချား အေးအေးဆေးဆေးစွာ ဖြေရှင်းနိုင်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ဝင်းအင်းက စင်လုံ၏စကားကိုကြားလိုက်သောအခါ ခေါင်းကဆတ်ဆတ်ညိတ်၍...

"ဟုတ်တယ်ဗျ... ကျုပ်သိသလောက်ဆိုရင်တော့ ရှေးခေတ်ကအုတ်ဂူတွေဟာ ဥမင်တွေ၊ လျှို့ဝှက်လမ်းတွေ၊ လျှို့ဝှက်အခန်းတွေနဲ့ ဆန်းဆန်းပြားပြား တည်ဆောက်ထားကြတယ်ဗျ... အဲဒီအုတ်ဂူပုံစံ လက်ထဲမရှိဘဲနဲ့ အဲဒီထဲဝင်လို့ကတော့ ကောင်းကောင်းဂူကွဲတွေ့ပြီ မှတ်ပေတော့... "

သူသည် ပြောရင်းပြောရင်း ရုတ်တရက် နောက်သို့လှည့်

ကြည့်လိုက်မိ၏။ ထိုအခါ သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး စက္ကူဖြူတစ်ရွက်နှယ် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားလေတော့၏။

သူသည် ကျောက်စားပွဲကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး၊ အခြားသူများအား စကားပြောရန် ပါးစပ်ကိုဟထား၏။

သို့သော် စကားသံဟူ၍ လုံးဝ ထွက်မလာပေ။ သူ၏လက်ချောင်းများကမူ တုန်ခါနေတော့၏။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဝင်းအင်းအား မျက်မှောင်ကုတ်၍ မေးလိုက်၏။

"မင်း ဘာတွေပြနေတာလဲ... ဘာဖြစ်လို့ စကားမပြောနိုင်အောင် ဖြစ်နေရတာလဲ... ဘာကိုမြင်လို့ ဒီလောက်တောင်ကြောက်နေရတာလဲ... ပြောစမ်းပါကွ... "

ဘုန်းတော်ကြီး၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါမှ ဝင်းအင်းမှာ သူ၏ကြောက်လန့်နေသော စိတ်ကို သတိချွန်းနှင့် အုပ်နိုင်တော့၏။

သို့သော် တုန်ယင်နေသည့် အသံကမူ သူ၏အကြောက်တရား လုံးဝမကုန်စင်သေးကြောင်းကို ပြနေ၏။

"ခုနက... ခုနက... ဒီကျောက်စားပွဲပေါ်မှာ သံပြားလေးတစ်ခု တွေ့ရတယ်... အခု... အခု... မရှိတော့ဘူး... ဘယ်ရောက်သွားသလဲ... ဘယ်သူယူသွားသလဲ... "

အဘိုးအိုမူရှိသည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားပြီး...

"ဟေ့... သေသေချာချာကြည့်စမ်းပါဦး... မင်းရဲ့မျက်လုံးများ မှားနေသလားကွာ... အဲဒီကျောက်စားပွဲပေါ်မှာ သံပြားကိုကော မြင်ခဲ့လို့လားကွာ... "ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ဝင်းအင်းက ခေါင်းကို သွက်သွက်လည်အောင် ခါယမ်း၍ ပြန်ဖြေသည်။

"ကျုပ် မှားစရာမရှိပါဘူးဗျာ... ကျုပ်အကြောင်း ခင်ဗျားမသိလို့ အခုလိုမေးနေတာပါ... ကျုပ်ဟာ ခုနစ်နှစ်သားကတည်းက အမှောင်ခန်းထဲမှာ အမွေးတိုင်ကို စိုက်ကြည့်လေ့ကျင့်ခဲ့တာဗျ။ အခုဆိုရင် ဆယ့်ငါးနှစ်တောင် ရှိသွားပါပြီ... ဒါကြောင့် ဝါးတစ်ရိုက်လောက်အကွာမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းသေးသေးမွှားမွှားကလေးကိုတောင် ကျုပ်က ပီပီပြင်ပြင်မြင်နိုင်စွမ်း ရှိတယ်ဗျ... ဒီတော့ ဒီလောက်အကွာအဝေးလေးကလေးက သံပြားကို ကျုပ်က ဘယ်လို မျက်စိမှားနိုင်မလဲဗျာ... "

အဘိုးအိုမူရှိ၏နဖူးမှ ဇီးကင်းခန့် ချွေးသီးချွေးပေါက်ကြီးများ၊ ကျလာလေတော့၏။ သူက ဒေါသဖြင့် အော်လိုက်၏။

"ဒါ... နောက်စရာ မဟုတ်ဘူးကွ... ဘယ်သူ ဒီသံပြားကို ယူထားသလဲ... ယူထားတဲ့သူ မြန်မြန်ပြောစမ်း... "

လူအားလုံးသည် တစ်ယောက်မျှ စကားမပြောနိုင်ကြတော့။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်နေမိကြတော့၏။

ပြဿနာက စလေပြီ...

အဘိုးအိုမူရှိက ဆက်အော်နေပြန်၏။

"ဒီသံပြားကို ငါတို့အထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကပဲ ယူထားတာ ဖြစ်ရမယ်... အားလုံးပဲ စဉ်းစားကြည့်ကြပါဦး... တစ်ယောက်မှ မယူဘဲနဲ့ ဒီသံပြားက အတောင်ပေါက်ပြီး ပျံသွားမှာလား... "

အဘိုးအို၏စူးရှသောအသံသည် လိုဏ်ခေါင်းတစ်ခုလုံး ပဲ့တင်ထပ်နေတော့၏။

ရုတ်ချက်ကမူ အဘိုးအိုမူရှိအား အကဲခတ်နေ၏။ သူမ၏စိတ်ထဲတွင်မူ...

"အင်း... အဘိုးကြီး ဒီလောက်အော်ကြီးဟစ်ကျယ် လုပ်နေပုံထောက်ရင် ဒီသံပြားကို သူပဲခိုးထားမှာပဲ... ဒါကြောင့်မို့ သူ့ကို သံသယကင်းအောင် ဒီလောက်အော်ဟစ်နေတာပဲဖြစ်ရမယ်" ဟု ကြိတ်၍ တွေးတောနေ၏။

အဘိုးအိုမူရှိကလည်း ဝင်းအင်းဘက်သို့ လှည့်၍ အကဲခတ်နေသည်။

"အင်း... ဒီကောင်ပြောတာလည်း ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာ... စိတ်တွေ ချောက်ချားပြီး မြင်ချင်ရာမြင်... ပြောချင်ရာ လျှောက်ပြောနေသလားမှ မသိတာ... အကြောက်လွန်ရင် ဒီလိုဖြစ်တတ်တာပဲ..."

ဘုန်းတော်ကြီးလည်း အဘိုးအိုမူရှိကဲ့သို့ပင် ဝင်းအင်းကိုပင် သံသယရှိနေ၏။

သူ့စိတ်ထဲတွင်...

"ဒီကောင်... ဘာမှမတွေ့ဘဲနဲ့ အားလုံးစိတ်ချောက်ချားသွားအောင် တမင်လုပ်ကြံပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်"ဟု တွေးတောနေလေ၏။

သူတို့၏သံသယဖြစ်မှုမှာ အမယ်ဘုတ်၏ချည်ခင်ကဲ့သို့ ရှင်းလေ ရှုပ်လေ ဖြစ်နေကြသည်။ စက်ဝန်းကဲ့သို့ လည်ပတ်နေကြသည်။

အဘိုးအိုမူရှိနှင့် ဘုန်းတော်ကြီးတို့၏ သံသယဖြစ်မှုကို ခံယူနေရသော ဝင်းအင်း၏ထင်မြင်ယူဆမှုကလည်း တစ်မျိုးဖြစ်၏။

"ဒီဘုန်းကြီးဟာ သိုင်းပညာမှာ တော်တော့်ကို အဆင့်မြင့်တယ်... ဒီလောက် အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ ဘုန်းကြီးကို သိုင်း

လောကထဲမှာ တစ်ခါမှ မကြားဖူးခဲ့ဘူး... သူ့အကြောင်းသိတဲ့လူလည်း မရှိသလောက်ဘဲ... ဧကန္တ ဒီဘုန်းကြီးဟာ ဒီအုတ်ဂူထဲက လူဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်တယ်... သူက ငါတို့ကို မြှားခေါ်လာတာပဲ ဖြစ်ရမယ်... အဲဒီလိုဆိုရင် ဒီစားပွဲပေါ်က သံပြားကလေးကို သူယူထားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်... သည့်ပြင်လူတော့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး..."

သံသယအဆိပ်ပင်ကြီးသည် တစ်ခဏချင်း ပင်စည်ကြီးထွားလာပြီ။ သံသယအဆိပ်သီး၊ သံသယအဆိပ်ပွင့်များဖြင့် ဝေဆာလာတော့၏။

အခန်းတစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် စကားပြောရန် အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားနေ၏။ သို့သော် လုံးဝ စကားမပြောဖြစ်ပါ။ သူ့အတွေးသည် စင်လုံဘက်သို့ ဦးလှည့်လာနေ၏။

စင်လုံကို အသိမသာ အကဲခတ်ရင်း...

"အင်း... အကဲခတ်ရ အခက်ဆုံးက ဒီသူငယ်ပဲ... လမ်းရိုးတစ်လျှောက်လုံး ငါ ခေါင်းဆောင်လာခဲ့တာပဲ... ငါပဲ စီမံကွပ်ကဲခဲ့တာပဲ... ဒီကျောက်မီးသွေးတွင်းထဲလည်းရောက်ရော အားလုံးသူ့အမိန့် သူ့ညွှန်ကြားချက်ကို နာခံနေကြရတော့တာပဲ... ဒီသူငယ်ဟာ ဘယ်ကလဲ... ဘယ်သူလဲ... သူ့ပုံမြင်ရတာနဲ့ သိုင်းပညာအင်မတန်ကောင်းတယ်ဆိုတာ သိပ်သိသာထင်ရှားတယ်... ဒီလောက် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သိုင်းပညာ ကောင်းနေတာကိုက သိပ်အံ့သြဖို့ကောင်းပြီး... သိပ်သံသယရှိဖို့ ကောင်းနေပြီ... သူက ငါတို့ကို

မှားခေါ်လာတာများလား မသိဘူး... ”

ဤသို့အားဖြင့် သူတို့သည် တစ်ယောက်တစ်ယောက် မယုံမရဲဖြစ်လာကြတော့၏။ အမှတ်မထင်ပင် အားလုံးလိုလို နောက်သို့တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ခွာသွားမိကြတော့သည်။

ရန်သူတစ်ထောင် မဖျက်ဆီးနိုင်သော မိတ်ဆွေတစ်စု၏ စည်းလုံးညီညွတ်မှုကို သံသယကလေးတစ်ချက်က ကောင်းစွာ ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်၏။

ထို့နောက် တစ်ယောက်၏လှုပ်ရှားမှုကို တစ်ယောက်က သတိကြီးစွာဖြင့် စောင့်ကြည့်နေကြတော့သည်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး က အလစ်မပေးကြတော့။

ရိုးရိုးသားသား လှုပ်ရှားမှုသည်ပင် ယခုအချိန်တွင် ဆန်း ပြားသော လုပ်ကြံမှုကြီးတစ်ခုအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိနေလေပြီ။

သူတို့အထဲတွင် ဤအချက်ကို လုံးဝသတိမပြုမိသူကား စင်လုံ့ပင် ဖြစ်တော့၏။

စင်လုံ့သည် ဤလိုဏ်ဂူကြီးအတွင်းမှ အန္တရာယ်များကို တစ်ချက်မျှ သတိမလွတ်ဘဲ စောင့်ကြည့်နေသဖြင့် သူ့ဘေးပတ် ဝန်းကျင်မှ တဖြည်းဖြည်းကြီးထွားလာသော သံသယအဝန်းအဝိုင်း ကြီးကို လုံးဝသတိမပြုမိဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ရှေ့ဆက်ဆောင်ရွက်ရမည့် အတွက်သာ အာရုံစူးစိုက်နေသည်။

ထိုစဉ် ကြုံးပက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေမှုကို ရုတ်တ ရက် ဖြိုခွင်းလိုက်လေတော့၏။

“အစ်ကိုစင်လုံ့... အပြင်မှာ သရဲတွေရှိနေပုံရတယ်... သ ပြားကိုလည်း ဒီသရဲတွေပဲ ယူသွားမှာပဲ... ကျွန်တော်တော့ မ ဝံ့တော့ဘူး... ကျွန်တော်တို့ ပြန်ကြပါစို့နော် အစ်ကိုစင်လုံ့... ”

ထိုအခိုက်...

“အား... ”

ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာ အော်ဟစ်လိုက်သည့်အသံကြီးကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။ သူတို့အနီးမှ အသံဖြစ်သဖြင့် အားလုံး လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

အဘိုးအိုမှုရှီ၏ အသံပင်တည်း။

အဘိုးအိုမှုရှီသည် ထိုသို့တစ်ချက်သာအော်နိုင်သည်။ မြေ ပြင်ပေါ်သို့ မှောက်ရက်ကြီး ကျသွားလေတော့၏။

အားလုံးသော လူများအဖို့ ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်သွား ကြရတော့၏။ မည်သည့်အန္တရာယ်ကျရောက်လာလေသနည်း။ ဝင်းအင်းက သွားရောက်ပွေ့ထူဖေးကူရန် ပြေးသွား၏။

သို့သော် အနားသို့ရောက်သည်နှင့် တုံ့ခနဲ ရပ်တန့်သွား လေတော့၏။

အဘယ်ကြောင့် ဤသို့တုံ့ဆိုင်းသွားရသနည်း။ အဘိုးအို ကို ပွေ့ယူဖေးမလိုက်လျှင် အဆိပ်မမိဟု မည်သူပြောနိုင်ပါမည် နည်း။

ထို့ကြောင့် ဝင်းအင်း တုံ့ဆိုင်းရပ်တန့်သွားခြင်းသာ ဖြစ် လေတော့၏။

စင်လုံ့သည် အဘိုးအိုမှုရှီအား ပြေး၍ပွေ့ထူလိုက်၏။ မှုရှီ ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ဖြူဖပ်ဖြူလျော်ဖြစ်နေ၏။ သူ၏မျက်လုံး အစုံကား ထိတ်လန့်ချောက်ချားမှုကြောင့် ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတော့ သည်။

ထိုအချက်များမှတစ်ပါး မူရှိဒြ် အခြားဒဏ်ရာဒဏ်ချက် များ မတွေ့ရချေ။

ထို့ကြောင့် စင်လုံသည် များစွာ စိတ်သက်သာရာရသွား၏။

"ဦးကြီး... ဘာများ ဖြစ်သွားသေးသလဲ... ဘာမှ ထိထိ ခိုက်ခိုက် မဖြစ်ဘူးမဟုတ်လား..."

အဘိုးအိုမူရှိသည် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့်...

"ကျုပ်... ကျုပ်... ကျုပ်ကို..."

စင်လုံက ပြုံးလိုက်၏။

"ပြောပါ... အခုအချိန်မှာ ဘာမှစိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး... ဦးကြီးဖြစ်တဲ့ အဖြစ်မှန်ကိုသာ ပြောပါ... ဒါမှ အားလုံး ဘာလု သင့်တယ်ဆိုတာ စဉ်းစားနိုင်မှာပေါ့..."

အဘိုးအိုမူရှိသည် သူ၏နောက်ဘက်သို့ မယုံမရဲလှ ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် သူ့အဖြစ်ကို ပြေ ပြလိုက်၏။

"ကျုပ် နောက်ကျောကို လူတစ်ယောက်က လက်သီ ထိုးလိုက်တာဗျ... ဒါကြောင့် ကျုပ်လဲကျသွားတာ..."

ချစ်ချစ်မှာ မရယ်ဘဲမနေနိုင်တော့သဖြင့် ခစ်ခနဲ ရ လိုက်လေ၏။

တစ်ယောက်စီ ခွဲခြားရပ်နေခိုက် မည်သူက ဤသို့ နိုင်ပါမည်နည်း။ ထိုးလျှင်လည်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စောင့်ကြည် ကြသဖြင့် လှုပ်ရှားမှုကို တစ်ယောက်ယောက်က မုချ မြင်ရ သာဖြစ်၏။

ချစ်ချစ်က ရယ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

"ဦးရဲ့နောက်ဘက်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိတဲ့ဥစ္စာ... ဦးရဲ့ နောက်ကျောကို ဘယ်သူက လက်သီးနဲ့ထိုးနိုင်မှာလဲ... ကေန္တ ဦး အိပ်မက်မက်နေပြီနဲ့တူတယ်..."

အဘိုးအိုမူရှိသည် အနည်းငယ်ဒေါသထွက်လာပြီး ပြန် ခေါ်လိုက်သည်။

"ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့မင်းတို့ကို ညာပြောရမှာလဲ... ညာ ပြောလို့ ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ... အခုဆို ကျုပ်နောက်ကျောမှာ နာ နေတုန်းပဲ ရှိသေးတယ်..."

အဘိုးအိုမူရှိ၏လေသံသည် အမှန်တကယ်ပြောနေ ကြောင်း၊ အားလုံးနားလည်လာကြသည်။

ထို့ကြောင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်မိ ကြတော့၏။

သူတို့၏ကိုယ်ပျောက်ရန်သူသည် သူတို့အား ကိုယ်ထိ လက်ရောက် စော်ကားလာပေပြီ။

ယခုအကြိမ် ကြောက်လန့်မှုသည် ဤကျောက်မီးသွေး လိုဏ်ခေါင်းအတွင်း သူရောက်ရှိခဲ့သည့် အချိန်များအတွင်း အမြင့် မားဆုံးသော ကြောက်လန့်မှုပင် ဖြစ်လေတော့၏။

ညသည် အလွန်ဆိုးဝါးသောအရာ ဖြစ်၏။

အနာရှိပြည်ကဲ့သို့ ရောဂါကို အတွင်းလိုက်စားတတ် သည်။

အဘိုးအိုမူရှိ၏ ပြောစကားများကို စင်လုံမှအပ မည်သူမျှ

မယုံကြည်ကြချေ။ စင်လုံကမူ ဤလိုဏ်ခေါင်းအတွင်း အဆန်း တကြယ်မှန်သမျှ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ယုံကြည်လက်ခံထားသူ ဖြစ်၏။

ဝင်းအင်းကမူ မူရှိကို လုံးဝအယုံအကြည် မရှိချေ။ လူ အများ ထိတ်လန့်ချောက်ချားအောင် လုပ်ကြံစကားများပြောပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို အမြတ်ထုတ်ရန် ကြံစည်နေသည်ဟု သံသယရှိနေ၏။

ချစ်ချစ်ကလည်း အမြင်တစ်မျိုး ရှိနေ၏။ အဘိုးအိုမူရှိ အား နောက်ကျောမှ လက်သီးပုန်းထိုးသွားသူမှာ ဘုန်းတော်ကြီး ဖြစ်ရမည်ဟု သံသယ ဖြစ်နေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးကလည်း စင်လုံ တစ်ယောက်တည်းကို သာမက ချစ်ချစ်အပေါ်ပါ သံသယ ရှိလာသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ချစ်ချစ်နှင့် စင်လုံတို့သည် ချစ် သူနှစ်ဦးအဖြစ် ယုံကြည်ဖွယ်ရာအကြောင်း ရှိနေသောကြောင့်ပေ တည်း။

ဤသို့ဖြင့် သူ့ ကိုယ်မယုံ၊ ကိုယ့် သူမယုံဖြင့် တစ်ဦးကို တစ်ဦး မလွတ်တမ်း စောင့်ကြည့်နေကြလေတော့၏။

ထို့ပြင် ယခင်က စိုးထိတ်ကြောက်ရွံ့နေကြသည့် မျက် နှာများ၌ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ရန်လိုသည့် အရိပ်အရောင်များ ဖြစ် ပေါ်လာတော့သည်။

❧ ❧ ❧

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စောင့်ကြည့်အကဲခတ်နေကြသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတော့၏။ အဘိုးအို မူရှိသည် ခေါင်းကုပ်၍ စဉ်းစားနေသည်။

"ဟေ့... စောစောက ငါ့နောက်ကျောကို လက်သီးနဲ့ထိုး တာ ဘယ်သူလဲကွ... "

သူ့မျက်လုံးများသည် ဝင်းအင်းထံသို့ ရောက်သွား၏။

"စောစောတုန်းက ငါနဲ့အနီးဆုံးနေတာ မင်းပဲ... မင်းက လွဲလို့ ဘယ်သူမှ ငါ့နောက်ကျောကို လက်သီးနဲ့မထိုးနိုင်ဘူး... ဒီ တော့ မင်းလက်ချက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်...

ဝင်းအင်းသည် ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် လည်ချောင်းမှ တရှူးရှူးပင် အသံမြည်လာတော့၏။

"ဘာပြောတယ်ဗျ... ခင်ဗျားဘာသာ ခင်ဗျားလုပ်ကြံပြီး ပြောရင်း နောက်ပြီး ကျုပ်ကို စွပ်စွဲ... ဘယ်တရားမျှတပါလား... ခင်ဗျားလိုလျှောက်ပြီး စွပ်စွဲရင် ရနေတာပဲ... မတော်မတရားတွေ မပြောပါနဲ့... "

အဘိုးအိုမူရှိသည် သူ့ဒေါသကို မချုပ်တီးနိုင်တော့သဖြင့်

"ကဲ... လူပါးဝတဲ့အကောင်... သေပေတော့"ဟု အော် ရင်း ဝင်းအင်းကို လက်သီးဖြင့် ဝင်ထိုးတော့သည်။

ဝင်းအင်းသည် နောက်ဘက်သို့ခုန်၍ ရှောင်ထွက်သွား ၏။ ထို့နောက် သူ၏လက်တစ်ဖက်သည် သူ့အိတ်ထဲသို့ရောက် သွား၏။ ဤအချက်ကို အဘိုးအိုမူရှိက ကောင်းစွာမြင်သည်။

"မင်းက ငါ့ကို လက်နက်ပုန်းနဲ့ ပစ်မလို့ပေါ့လေ... လုပ် လေကွ လုပ်စမ်းပါ... မင်းတစ်ယောက်တည်း လက်နက်ပုန်းကိုင် တာ မဟုတ်ပါဘူးကွ... ငါလည်း လက်နက်ပုန်းကိုင်တာပါပဲ... ဘယ်သူ ပိုစွမ်းသလဲ သိရတာပေါ့... "

ဘုန်းတော်ကြီးမှာ လွန်စွာ စိတ်တိုသွားတော့၏။

"ဟယ်... အရေးထဲမှာ အရာပေါ်နေကြတယ်... ဒကာ

ကြီးမူရှိ တော်စမ်းဗျာ… ”

စင်လုံကလည်း ဝင်းအင်းကို ဆွဲထားပြီး ဖျောင်းဖျောင်း ဖျဖျ ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်လုပ်ပုံ မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ… ဒီလို အချင်းချင်းတိုက်ခိုက်နေကြရင် အမှောင်ထုထဲက ရန်သူက ပိုပြီး သဘောကျသွားတော့မှာပေါ့… ဒီနေရာမှာ ကျုပ်တို့ အလွန် စည်းရုံးနိုင်မှ တန်ကာကျမှာနော်… ဆန်ခွဲ၊ ဖွဲ၊ ဆန်ကွဲနဲ့ ကင်းကွာ သွားတဲ့ဆန်ဟာ ဘယ်လိုမှ အောင်မြင်တဲ့ စပါးမျိုးစေ့ မဖြစ်နိုင်သလို ကျုပ်တို့ အချင်းချင်း ကွဲပြဲတိုက်ခိုက်နေရရင်တော့ ဒီကိုလာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်လည်းပျက်… အားလုံးလည်း အသက်ဆုံးရှုံးကုန်လိမ့် မယ်… ”

အဘိုးအိုမူရှိက မျက်စိမှိတ်၍ မေးလိုက်၏။ သူဒေါသ မပြေသေးပေ။

“အမှောင်ထုထဲက ဘာရန်သူများ ရှိနေလို့လဲ… ”

စင်လုံက အေးအေးဆေးဆေးပင် ရှင်းပြသည်။

“အမှောင်ထုထဲမှာ ရန်သူမရှိရင် ဦးကြီးရဲ့နောက်ကျော ကို ဘယ်သူက လက်သီးနဲ့ ထိုးမှာလဲ… ”

ထိုစဉ် ကြူးပက ဖြတ်၍…

“လူတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး… သရဲပဲ ဖြစ်ရမယ်… ဒါကြောင့် မို့ အားလုံးမမြင်အောင် ထိုးနိုင်တာပေါ့… ”

ကြူးပသည် ထိုစကားမှ မဆုံးသေးမီ…

“ဟင်… မမက ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ပါးကို လာလိမ်ဆွဲ ရတာလဲ”ဟု အော်လေတော့၏။

“အို… မောင်လေးကလည်း… ကြံကြံဖန်ဖန်ကွာ… မင်း

ကို ငါက ဘာဖြစ်လို့ လိမ်ဆွဲရမှာလဲ… မဟုတ်တာ… ”

ကြူးပက မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း ပြန်မေးလိုက်၏။

“မမ မဟုတ်ရင် ဘယ်သူလဲ… ”

စင်လုံ၊ ဝင်းအင်း၊ မူရှိနှင့် ဘုန်းတော်ကြီးတို့ထံမှ ဖြေရှင်း ချက် ပြိုင်တူ ထွက်လာ၏။

“ငါတို့လည်း မဟုတ်ဘူးဟေ့… ”

ကြူးပက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ… အဲဒါ ခုက္ခပဲ… ဒီအခန်းထဲက မြန်မြန်ကလေး ပြန် ပျောက်ကြုံပါဦးဗျာ… တော်ကြာ… ”

ကြူးပ၏စကားသည် တစ်ပိုင်းတစ်လက်စဖြင့် ရပ်သွား ပေလေတော့၏။

“ဂရုပ်ရှုပ်”ဖြင့် အမှောင်ထုထဲမှ လျှောက်လာသော ခြေ ဟူသောအသံကို ကြားလိုက်ရ၍ ဖြစ်ပါ၏။

“ရှုပ်… ရှုပ်… ရှုပ်… ရှုပ်… ”

ခြေသံ။

အမှောင်ထုထဲမှ ခြေသံ။

ထိုခြေသံကို လူအားလုံးက ပီပီသသ ကြားနေကြရ သည်။ ထိုခြေသံသည် တစ်လှမ်းချင်း လာနေ၏။ သူတို့ရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း လာနေ၏။ ထိုခြေသံကြောင့် ကြားနေကြသည့် လူ များ၏ အသည်းနှလုံးများသည် ရင်ဝမှ ခုန်တက်လာတော့မည့် ကဲ့သို့ ခံစားနေကြရ၏။

ကြီးစွာသော တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့် အချိန်ကာလ

အတွင်း သူတို့၏ အသည်းနှလုံးကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်နေသည့် တရှပ်ရှပ်အသံကို သူတို့အားလုံး လုံးဝသည်းမခံနိုင်ကြတော့ချေ။

“ဘယ်သူလဲဟေ့... ”

တစ်စုတပြုံလုံး ဝိုင်းမေးလိုက်သည့်အသံသည် လိုဏ်ခေါင်းကြီးတစ်ခုလုံး ဟိန်းထွက်သွားလေတော့၏။

ထိုစဉ် အပြင်မှ လူသံတစ်သံက တည်ငြိမ်စွာ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

“မင်တို့ကကော၊ ဘယ်သူတွေလဲ... ”ဟုသတည်း။

ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ချစ်ချစ်တို့သည် လက်သီးများဆုပ်၊ သိုင်းကွက်များ နင်းထားကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်ကြ၏။

ဝင်းအင်းနှင့် မူရှိတို့သည် သူတို့ကိုယ်၌ ပါလာသော လက်နက်ပုန်းအသီးသီးကို ထုတ်ယူ၍ တင်းကျပ်စွာ ကိုင်ထားလိုက်ကြသည်။ ဤသို့ အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ထားခြင်းအားဖြင့် တစ်မုဟုတ်ချင်း ရန်သူအား တိုက်ခိုက်နိုင်ကြပေလိမ့်မည်။

ထိုစဉ် မှိန်ပျပျ မီးရောင်တစ်ခုသည် အခန်းထဲသို့ တိုးဝင်လာ၏။ ခြေသံကမူ တံခါးဝ၌ ရပ်သွားသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ထိုတဒင်္ဂအတွင်း၌ လှစ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားသည်။ တံခါးချပ်ကြီး၏ နောက်သို့ ပြေးကပ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ တံခါးနောက်ကွယ်မှနေ၍ ဝင်းအင်းထံသို့ လက်ဖြင့် လှမ်း၍ အချက်ပြလိုက်တော့သည်။

ဝင်းအင်းသည် ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်ပြီး ခြေသံရှင်ကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

“အပြင်ဘက်က မိတ်တွေ အထဲကိုကြွပါခင်ဗျာ... ”

ကျောက်တံခါးအပြင်ဘက်မှ မည်သည့်တုံ့ပြန်သံမျှ

မကြာမီ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

အတွင်း၌ရှိနေသော လူများက ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် စောင့်ကြည့်နေကြ၏။ ထိုစဉ် တံခါးအပြင်ဘက်မှ ထုရိုက်သံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ ထို့နောက်...

“ဝုန်း... ”

လေးလံလှသော ကျောက်တံခါးကြီးသည် ပွင့်သွားတော့၏။

ထိုအခိုက်... လူရိပ်တစ်ခုသည် အခန်းထဲသို့ လှစ်ခနဲ ရောက်ရှိလာလေတော့၏။

ချစ်ချစ်၊ မူရှိနှင့် ဝင်းအင်းတို့သည် လက်နှေး၍မနေကြချေ။ သူတို့၏ လက်နက်ပုန်းများကို ဝိုးခနဲ ဝိုးခနဲ ပစ်လွှတ်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

သို့သော်... သူတို့၏လက်နက်ပုန်းများသည် ထိုလူအား တစ်ချက်မျှ ထိမှန်ခြင်းမရှိချေ။ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်မှုက သူတို့၏ ချိန်ရွယ်မှုများကို ပျက်ပြားစေခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

တစ်ချိန်တည်းလိုလိုပင် ရှိရင်းစွဲ အလင်းရောင်ထက် ပိုမို တောက်ပသော အလင်းရောင်သည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအား ဖြန့်ကြက်သွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ ကျောက်တံခါးပြင်ပမှ လူဖြစ်သော၊ သူတို့ လက်နက်ပုန်းများ ထိမှန်ခြင်း မခံရသောလူသည် မီးတုတ်ကိုကိုင်၍ သူတို့အနီးသို့ ရောက်လာခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

လူအားလုံးသည် ထိုလူအား ကြည်လင်ပီပြင်စွာ တွေ့မြင်ကြရလေပြီ။

ထိုသူကား သူ၏ဇနီးနှင့်သမီးဖြစ်သူတို့အား တည်းခိုခန်း

သို့ ပြန်ပို့ပေးသော လူပေတည်း။

အဘိုးအိုမူရှိသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး စိတ်သက်သာစွာ ပြောကြားလိုက်မိလေ၏။

"သြော်... မင်းကိုး..."

ထိုလူကမူ အတွင်းမှလူစုကို ကျေနပ်ဟန်မတူပေ။ သူ၏ မကျေနပ်ချက်မှာလည်း သဘာဝကျလှပါသည်။

သူ့အား တိုက်ခိုက်လိုက်ကြပုံမှာ ကံမကောင်းအကြောင်း မလှလျှင် တမလွန်ဘဝသို့ နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါမျှ ရောက်သွားနိုင်လောက်သည် မဟုတ်ပါလား။

"ခင်ဗျားတို့က မိတ်ဆွေမှန်း ရန်သူမှန်း မသိ... လက်နက်ပုန်းနဲ့ပစ်တာ မလွန်လွန်းဘူးလား..."

အဘိုးအိုမူရှိရော ဝင်းအင်းပါ လွန်စွာ အားတုံ့အားနာဖြစ်သွားကြပြီး နှုတ်ဆိတ်နေမိကြတော့၏။ သူတို့၏စိတ်တွင်းမှမူ လွန်တာရှိ ဝန္ဒာမိဟု တောင်းပန်လိုက်ကြပါ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးကမူ မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း ခပ်တင်းတင်းပင် ပြောလိုက်၏။

"ဒီမှာ... ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မင်းက မသိတော့ ဒီစကားမျိုး မင်း ပြောမှာပဲ..."

ထိုလူက...

"အခု... ဒီမှာ ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ..."

"ဘာတွေဖြစ်ရမှာလဲ... အားလုံး အသက်အန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတယ်... ဒါကြောင့် မည်းမည်းမြင်သမျှ တိုက်ခိုက်နေကြရတာ... ရန်သူလား မိတ်ဆွေလား မေးနေရင်တော့ ကျုပ်တို့ အသက်ဟာ တမလွန်ဘဝကို ဆယ်ခါပြန်လောက် ရောက်နေလိမ့်

မသိ..."

ထိုလူက ဒေါသထွက်နေသည့်လေသံဖြင့်...

"တပည့်တော် သိပါတယ်... ဆရာတော်တို့က တပည့်တော်ကို သက်သေမကောင်းဖြစ်ပြီး တိုက်ခိုက်ကြတာ မဟုတ်လား..."

ဘုန်းတော်ကြီးက မဲ့ပြုံးပြုံးရင်း...

"အေး... ဟုတ်တယ်... အခုအချိန်မှာ ကျုပ်တို့အဖို့ အခက်အခဲတွေ သိပ်တွေ့နေရတယ်... ကျုပ်တို့ ရန်သူတွေမှာ ချီပေါက်နေရင်တော့ ကျုပ်တို့ ဒီလောက် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် တိုက်ခိုက်နေကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး... မင်း ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ မသိရမယ်ဆိုရင်တော့ မင်းကို မိတ်ဆွေစာရင်းထဲ မထည့်နိုင်ဘူး... ဒါက ပွင့်ပွင့်နဲ့ ရှင်းရှင်းပြောတာပဲ..."

ထိုလူက တဟားဟား ရယ်မောလေတော့၏။

"ကျုပ် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ သိချင်ကြတယ်ပေါ့... ဟုတ်လား..."

"ဟုတ်တယ်..."

"သိရပါစေမယ်... ဒါပေမယ့် တပည့်တော်ကလည်း စကားတစ်ခွန်းတော့ ပြန်မေးပါရစေ..."

"ဘာမေးမလဲ... မေး..."

ထိုလူ၏မျက်နှာသည် တည်ကြည်လေးနက်သွားတော့၏။

"တစ်ချိန်တုန်းက 'ဆရာတော်တာပြီး' ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေကို ဆရာတော် မှတ်မိရဲ့လား..."

ဘုန်းတော်ကြီးသည် အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီးနောက် ချက်ခနဲ မျက်နှာပျက်သွားလေတော့သည်။

သို့သော် ဘုန်းတော်ကြီးသည် တည်တည်ကြည်ကြည် ပင် ပြန်ဖြေကြားသည်။

"ကျုပ် ကောင်းကောင်းမှတ်မိတယ်... သူပြောတဲ့စကား ကတော့... ခရမ်းရောင်ဘီလူး ထပ်မံထွက်ပေါ်လာတဲ့နေ့... ခရမ်း ရောင်ဘီလူး ထပ်မံထွက်လာတဲ့အချိန်မှာ သိုင်းလောကကြီးတစ်ခု လုံး ရှုပ်ထွေးလာလိမ့်မယ်တဲ့... "

ထိုလူသည် ဘုန်းတော်ကြီးထံမှ စကားကိုကြားရသော အခါ အားရသွားဟန်ရှိ၏။ ကျယ်လောင်သော အသံကြီးဖြင့် သူ့ စကားကို အများကြားအောင် ပြောလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်... လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကတည်းက 'ဆရာ တော်တာပြီး'ဟာ သိုင်းလောကကြီး ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးဖြစ်လာမယ့် ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကြိုတင်ဟောကိန်းထုတ်ခဲ့တယ်... ဒီဆရာ တော်ကြီးဟာ အဲဒီလိုဖြစ်မှာကို တကယ့်ကို ကြိုတင်သိခဲ့လို့ ဒီလို ဟောကိန်းထုတ်ခဲ့တာပဲ... "

လူများသည် ထိုလူ၏စကားဦးတည်ချက်ကိုရှာ၍ မရကြ သေးချေ။ ဘာကိုရည်ရွယ်၍ ဤစကားများပြောနေသည်ကို လုံးဝ နားမလည်ကြ။

ထိုလူကမူ သူ၏စူးရှသော မျက်လုံးများဖြင့် လူအားလုံး ကို တစ်ချက်မျှ ဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီး၊ သူ့စကားကိုဆက်ပြောသည်။

"ဆရာတော်တာပြီး ဟောကိန်းထုတ်ခဲ့တဲ့ အချက်ဟာ အဓိပ္ပာယ် ရှင်းရှင်းကလေးပါပဲ... 'ခရမ်းရောင်လူသတ်လက်ဝါး' ပြန်ပေါ်လာတဲ့အချိန်မှာ သိုင်းလောကကြီးတစ်ခုလုံး ရှုပ်ထွေးတဲ့ အချိန်အခါဖြစ်လာလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါပဲ... "

ထိုလူ၏စကားများကို မည်သူမျှ စိတ်မရှည်ကြတော့။

အားလုံးထက် ပို၍စိတ်တိုသော ဘုန်းတော်ကြီးက မဲ့ပြုံးပြုံးရင်း မေးလိုက်၏။

"အဲဒါနဲ့ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ... "

"ဆိုင်ပါသော်ကောဗျာ... "

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူ၏လက်ဝါးကို အများ မြင်သာအောင် မြှောက်ပြလိုက်လေ၏။

"ကြည့်ကြစမ်း... ဒါဘာလဲ... "

မီးရောင်အောက်၌ ထောက်ပြထားသော သူ၏လက်ဝါး ကို လူအားလုံး သေချာစွာကြည့်မိကြ၏။

လူသူ ကိုယ်ကိုယ် လူသားတိုင်း၌ရှိသော လက်ချောင်း များသည် အတိုအရှည် မညီကြချေ။

သို့သော် ထောင်ပြထားသော လက်ဝါး၌မူ လက်ချောင်း များသည် အတိုအရှည်မရှိ။ အားလုံး တညီတည်းဖြစ်နေကြသည်။

ထို့ပြင် ထိုလက်ဝါး၏အလယ်ဗဟိုတွင် ခရမ်းရောင်များ [illegible] တလက်လက်တောက်ပနေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရ လေ၏။

လူအားလုံး ထိတ်လန့်ချောက်ချားသွားကြလေတော့၏။

"ဒါ.. ဒါ... ခရမ်းရောင်လူသတ်လက်ဝါးပဲ... "

ဤအသံကား တစ်ဦးတစ်ယောက်၏နှုတ်မှ ထွက်လာ သော စကားမဟုတ်ပါချေ။ လူအားလုံး၏နှုတ်မှ လွတ်ခနဲ ထွက် လာသော စကားဖြစ်ပါ၏။

ထိုလူ၏အေးစက်တည်ငြိမ်သောစကားသည် လူအား လုံး၏ နားထဲသို့ သံချွန်တစ်ချောင်း စူးဝင်လာသကဲ့သို့ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်လာသည်။

"ဟုတ်တယ်... ကျုပ်ဟာ 'ခေတ်ပျက်နဂါး'ပဲ... "

အဘိုးအိုမူရှိသည် ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ အံတင်းတင်းကြိတ်မိတော့၏။

"ဩော်... မင်းက ကျင်းလင်တို့ကို သတ်ပစ်လိုက်တဲ့ကောင်ပေါ့... "

သူ၏စကားဆုံးသောအခါ သူ့လက်ထဲမှ အဆိပ်လူးထားသော အပ်ချောင်းများသည် ထိုလူရှိရာသို့ လွင့်စဉ်ထွက်သွားလေတော့၏။ ဤအချိန်၌ ဤအဆိပ်အပ်များသည် စောစောကကဲ့သို့ လွဲချော်သွားပါမည်လော။

အဆိပ်လူးအပ်ချောင်းများသည် ပစ်မှတ်ကို လုံးဝမလွဲချော်ပါချေ။

သို့သော်... ခေတ်ပျက်နဂါးက သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို တစ်ချက်မျှ လှုပ်ရှားရှောင်တိမ်းလိုက်သည်နှင့် အပ်ချောင်းကလေးများမှ လွတ်မြောက်သွားသည်။

ခေတ်ပျက်နဂါးက...

"အဘိုးကြီး... ခင်ဗျား ရူးနေသလား... ဘာတွေ အရမ်းလျှောက်လုပ်... ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ... နည်းနည်းပါးပါး ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် လုပ်စမ်းပါ... "

မူရှိက အံကိုတင်းတင်းကြိတ်၍...

"ဟေ့ကောင်... မင်း ဘာညာချင်သေးလို့လဲ... ကျင်းလင်ဟာ ခရမ်းရောင်လူသတ်လက်ဝါးနဲ့ သေသွားရတာကို လူတိုင်းသိတယ်... ဒါကို ဘယ်လိုမှဖုံးကွယ်လို့မရဘူးကွ... "ဟု ဒေါသတကြီး ပြောလေ၏။

အဘိုးအိုမူရှိသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ခေတ်ပျက်နဂါး၏ ရင်ဝသို့ လက်ဝါးစောင်းတစ်ချက် ရိုက်ထုတ်လိုက်ပြန်၏။

သို့သော် စင်လုံက သူ၏တတောင်ဆစ်အား အသာအရာဖမ်းဆုပ်ထိန်းသိမ်းလိုက်သဖြင့် ခေတ်ပျက်နဂါးအား တိုက်ခိုက်မိသည်အထိ မရောက်တော့ပေ။

အဘိုးအိုမူရှိသည် စင်လုံအား အကြီးအကျယ် မကျေမနပ်ဖြစ်သွား၏။

"ဒါ ဘာလုပ်တာလဲကွ... ငါက ရန်ကြွေးဆပ်နေတာကွ..."

စင်လုံက အေးဆေးသော လေသံဖြင့်...

"ခေါင်းအေးအေးထားစမ်းပါ ဦးကြီးရာ... ဒေါသ ရှေ့ထားရင် မှားမှာပေါ့... ကျင်းလင် သေဆုံးတဲ့အချိန်မှာ ဒီကနောင်ကြီးက ကျုပ်နဲ့အတူတူ ရှိနေတာပါ... သူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျင်းလင်ကို သွားသတ်နိုင်မှာလဲ... "ဟု ပြောလိုက်သည်။

အဘိုးအိုမူရှိသည် စင်လုံ၏စကားကိုကြားရသောအခါ သူ့ဒေါသများ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားပြီး ကြောင်အအကြီး ဖြစ်သွားလေတော့၏။

စင်လုံသည် ထိုလူအား လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ အလေးပြုလိုက်သည်။

"ကျုပ်အနေနဲ့ စကားတစ်ခွန်းလောက် မေးချင်ပါတယ်... "

စင်လုံ၏စကား၌ လေးစားမှု အပြည့်အဝ ပါဝင်၏။

ခေတ်ပျက်နဂါးက အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာဖြင့်ပင်...

“မေးပါ... ဘာများ မေးမလို့လဲ...”

“တစ်ချိန်တုန်းက လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ ‘သဲကန္တာရနဂါး’ဆီမှာ သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိထားပါတယ်... သူကကော ခင်ဗျားနဲ့ဘယ်လို ပတ်သက်နေပါသလဲ...”

“သူလား... သူက ကျုပ်ရဲ့ဇနီးပါပဲ...”

စင်လုံက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း...

“ဪ... ခင်ဗျားက သဲကန္တာရနဂါးရဲ့ သားမက်ဖြစ်နေတာကိုး...”

စင်လုံသည် အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီးမှ ဆက်မေးသည်။

“စိတ်မရှိနဲ့နော်... ကျုပ် စိတ်ထဲမှာ မရှင်းမလင်းဖြစ်နေတာကလေးကို နည်းနည်းလောက် ဆက်မေးပါရစေ... ‘ခရမ်းရောင်လက်ဝါး’ပညာကို ခင်ဗျားရဲ့ဇနီးဆီကတစ်ဆင့် သင်ကြားခဲ့တယ်လို့ ကျုပ် ထင်ပါတယ်...”

ခေတ်ပျက်နဂါးသည် အားရပါးရ ပြုံးလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်... ခင်ဗျားက-တော်တော်ကလေးအတွင်းကျကျသိထားတာကိုး... ဒီလောက်သိနေရင်တော့ ခင်ဗျားရဲ့အမျိုးအနွယ်ဟာ သာမညမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်... ခင်ဗျားရဲ့နာမည် ဘယ်လိုများ ခေါ်ပါသလဲ...”

“ကျုပ်နာမည်က ‘စင်လုံ’ပါ...”

ခေတ်ပျက်နဂါးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“အခုလိုတွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ... ကျုပ်ရဲ့နာမည်ရင်းကတော့ ‘ထိဝါးဟု’လို့ ခေါ်ပါတယ်...”ဟု ရည်ရည်

[illegible] ပြန်လည်ပြောကြားလေ၏။

စင်လုံသည် အားပါးတရ ရယ်မောရင်း...

“အင်း... ခင်ဗျားနာမည်က တယ်ကဗျာဆန်သကိုး...”

သူသည် ရယ်မောနေရာမှ ရုတ်ခြည်း တည်ကြည်လေး [illegible]...

“[illegible]လောကမှာ ‘ခရမ်းရောင်လူသတ်လက်ဝါး’ပညာ [illegible] လူကတော့ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း မဟုတ် [illegible]... ဒီပညာကို တတ်ထားတဲ့တခြားတစ်ယောက်ရှိလိမ့် [illegible] ကျုပ် ယူဆပါတယ်...”

ထိဝါးဟုမှာ မျက်မှောင်ကုတ်သွားလေတော့၏။ မယုံ [illegible] ပြန်မေးလေသည်။

“ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ... ကျုပ်ကတော့ ဒီပညာကို [illegible]ယောက်တည်း တတ်နေတာလို့ ထင်ထားတာပဲ...”

စင်လုံက ကျင်းလင်သည် ခရမ်းရောင်လူသတ်လက်ဝါး [illegible] သေဆုံးခဲ့ရသည့်အကြောင်းကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

ထိဝါးဟုမှာ ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက်သွားလေတော့၏။

သူက...

“အင်း... အတော်ကို စဉ်းစားရခက်နေတာပဲ... ‘အသက် [illegible]ရောင်လက်ဝါး’လည်း သေသွားပြီ... ‘လူသတ်သူတောင်း [illegible] မရှိတော့ဘူး... ဒီတော့ တခြား‘ခရမ်းရောင်လက်ဝါး’ [illegible]တဲ့လူဟာ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်သလဲ... ဒါကိုတော့ ကျုပ် [illegible]မှာပဲ...”

သူသည် ထိုစကားကို ပြောပြီးသည်နှင့် မီးတုတ်ကို ကိုင် [illegible] ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် အတွင်းသို့ဝင်ရောက်သွားလေ

တော့သည်။ သူ့အဖို့ တိုခရီးလမ်းသည် ပန်းခင်းလမ်းသဖွယ် ထင် မှတ်နေပုံရ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးက ရယ်မောလိုက်ရင်း...

“အင်း... ဒီလူက သတ္တိတော့ အတော်ကောင်းတဲ့လူပဲ” ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ချက်ချင်းပင် ထိဝါးဟုနှင့် ပခုံးချင် ယှဉ်၍ ရှေ့သို့လိုက်ပါသွားသည်။

သူတို့သည် သူတို့ရှိနေသည့် ခန်းမကြီး၏ယာဘက်တွင် ရှိနေသည့် ပထမဆုံးသော တံခါးသို့ လှမ်းဝင်သွားကြလေ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးမှာ သူ့ဘာသာ လိုက်ဝင်သွားရုံသာမက နောက်ဘက်၌ ရှိနေသည့် အဘိုးအိုမူရှိနှင့် ဝင်းအင်းတို့အား လှမ်း မေးလိုက်သေးသည်။

“ဘယ်လိုလဲ... မလိုက်ကြတော့ဘူးလား...”

အဘိုးအိုမူရှိနှင့် ဝင်းအင်းတို့နှစ်ယောက်သည် တစ် ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်မိကြပြီး ဘုန်းတော်ကြီး တို့နောက်သို့ လိုက်ဝင်သွားကြတော့၏။

ချစ်ချစ်က စင်လုံအား လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်မတို့ကော လိုက်ဝင်ကြမလားဟင်” ဟု မေးလို လေ၏။

စင်လုံသည် အခန်းတံခါးကိုလှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိဝါးဟုတို့ လေးယောက်သည် အခန်းထဲသို့ ရှေ့ရှု ရောက်သွားကြလေပြီ။

စင်လုံက အသာအယာ ပြုံးလိုက်၏။

ထို့နောက် ကြူးပအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ကာ...

“ကဲ... ကြူးပရေ... ငါတို့တော့ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်း မလဲဗျာ...”

ကြူးပက တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် အဖြေပေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ပြန်ကြရင် ကောင်းမယ်... ဒီမှာ သရဲရှိ [illegible] သေချာတယ်... ကျွန်တော်ကတော့ ကြောက်နေတာ ဗျ...”

“ဟာ... မင်းပြောတာ ဟုတ်မယ်ကွ...”

စင်လုံသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကြူးပ၏သွေးကြောကို [illegible] ပိတ်လိုက်တော့၏။

ချစ်ချစ်သည် အထိတ်တလန့်ဖြင့် အော်လိုက်သည်။

“ဟင်... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ...”

စင်လုံက အေးအေးဆေးဆေးပင်...

“ချစ်ချစ်... မင်းက သူ့ကို မင်းရဲ့မောင်လေးကြူးပလို့ ထင်နေသလား... အဲဒီလိုထင်နေရင်တော့ မင်း မှားမယ်...”

စင်လုံသည် ကြူးပ၏မျက်နှာဖုံးကို ဆွဲချွတ်ပစ်လိုက် သည်။

“ကြည့်စမ်း... သူ... ဘယ်သူလဲ...”

ချစ်ချစ်သည် ကြူးပ၏မျက်နှာကို အသေအချာကြည့် လိုက်၏။

ချစ်ချစ် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားတော့၏။

သူမ မြင်တွေ့လိုက်ရသည့်မျက်နှာမှာ ကြူးပ၏မျက်နှာ မဟုတ်ချေ။ ပန်းဖူးဒေဝီ၏မျက်နှာ ဖြစ်နေတော့၏။

ချစ်ချစ်သည် စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်၏။

“ဟင်... ဒေါ်ဒေါ်ပါလား... မောင်လေးကောဟင်...

မောင်လေးကို ဒေါ်ဒေါ် ဘာလုပ်လိုက်သလဲ... "

ပန်းဖူးဒေဝီသည် သူ့ကိုယ်သူ အတော်စိတ်ချနေခိ
စင်လုံ၏အငိုက်ဖမ်းခြင်းကို ခံလိုက်ရခြင်းကြောင့် အတော်ကလေ
တုန်လှုပ်သွားသည်။

"ကြူးပရဲ့သွေးကြောကိုပိတ်... ဂွမ်းစောင်နဲ့ထုပ်ပြီး တ
နေရာမှာ ဝှက်ထားပါတယ်... စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး... "

ချစ်ချစ်သည် ဤကျောက်မီးသွေးတွင်းသို့ရောက်စ
ကြူးပ၏ထိတ်လန့်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သည့်အသံကို ယခု
သဘောပေါက်လာမိသည်။ ပန်းဖူးဒေဝီက ကြူးပကို ရုတ်တရ
ဖမ်းဆီးလိုက်စဉ် ကြူးပက အော်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည
ပန်းဖူးဒေဝီသည် ကြူးပ၏သွေးကြောကိုပိတ်ပြီး လူချင်းလဲလို
ကာ ချစ်ချစ် ထံသို့ရောက်လာခြင်းဖြစ်တော့သည်။

ချစ်ချစ်သည် ထိုအကြောင်းများကို ဆက်စပ်စဉ်းစာ
သောအခါ ဒေါသတဖျင်းဖျင်း ထွက်လာလေတော့၏။

"ရှင်... ရှင် ရူးနေသလား... တော်တော်ရက်စက်
မိန်းမပါလား... မောင်လေးကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ...

ပန်းဖူးဒေဝီသည် ဦးခေါင်းကိုသာ ငုံ့ထားတော့၏။
အပြစ်နှင့် သူမို့ ဤသို့ ခေါင်းငုံ့ခံနေခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ချစ်ချစ်သည် ဒေါသတကြီးဖြင့် မေးလိုက်၏။

"ပြောလေ... ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ... "

စင်လုံက ပြုံးလိုက်၏။

"ချစ်ချစ် ခပ်စောစောပိုင်းတုန်းက စိမ်းဖန့်ဖန့်အလ
ရောင်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရတယ် မဟုတ်လား... အဲဒါ သူ့
ချက်ပဲ... အားလုံးက မီးရောင်ကို အာရုံရောက်သွားတုန်း သ

ဆေးပွဲပေါ်က သံပြားကို ကောက်ယူထားလိုက်တာပဲ... အဘိုးကြီး
မျက်နှာကျောကို လက်သီးနဲ့ထိုးလိုက်တာလည်း သူပဲ... "

"ကုလားရေ... တကယ့်ကလိမ်ခြိမ်မကြီးပါလား... နောက်
ပြီး သူ့ပည့်ပါးကိုလိမ်အဆွဲခံရသေးသတဲ့... အဲဒါက ဘာဖြစ်လို့
ပြေးရတာလဲ... "

"ဒါကတော့ လူတွေ ချောက်ချားသွားအောင် တမင်လိမ်
ပြောတာပေါ့... "

ချစ်ချစ်သည် စင်လုံအား လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း...

"ရှင်က ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲဟင်... "

စင်လုံက ပြုံးလိုက်၏။

"မျက်နှာဖုံးကြီးစွပ်ထားတဲ့ မျက်နှာကို ဘယ်လိုလုပ်ပါး
ကို ချလိမ်နိုင်မှာလဲ... "

ချစ်ချစ်သည် ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်းထွက်လာပြီး
ပန်းဖူးဒေဝီ၏ပါးကို 'ဖြန်း'ခနဲ ရိုက်လိုက်လေတော့၏။

ပန်းဖူးဒေဝီသည် သူမ၏ဦးခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ မော့လိုက်
ပြီး ချစ်ချစ်အား မုန်းတီးစက်ဆုပ်လှသော မျက်လုံးများဖြင့်
ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ စိုက်ကြည့်နေတော့သည်။

ချစ်ချစ်သည် သူမနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ အတူနေလာခဲ့
သူ ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ အတူတကွ နေခဲ့ကြစဉ်အတွင်း ပန်းဖူးဒေ
ဝီထံမှ ဤအကြည့်မျိုး၊ ဤမျက်လုံးမျိုးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ
မတွေ့ခဲ့ဖူးချေ။ ယခုလို တွေ့လိုက်ရသောအခါ သူမ၏ရင်ထဲ၌
စစ်ခနဲ နာကျင်သွားမိလေတော့၏။

သူတို့က သူမအပေါ် စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်းထား
၍ ဆက်ဆံခဲ့ကြသော်လည်း ဤမိန်းမကြီးသည် သူတို့အား မုန်း

တီးလျက် ရှိနေပါပကော။

ချစ်ချစ်သည် ယခုအခါ၌ ပေါင်းအပ် မပေါင်းအပ်သည့် မိတ်ဆွေ၊ ကယ်သင့်၊ မကယ်သင့်သည့် လူကို ခွဲခွဲခြားခြား သိရှိခဲ့လေပြီ။

စိတ်ထားယုတ်မာသော သူတို့၏ပီယဝါစာပြုမှု ပြောဆိုဆက်ဆံခြင်းသည် စိတ်ချယုံကြည်ဖွယ်ရာ မဟုတ်ချေတကား။ ထိုယုတ်မာသူ၏ လျှာဖျား၌ ပျားသကာတည်နေသော်လည်း သူ၏စိတ်နှလုံးတွင်း၌မူ လတ်တလော သေစေတတ်သည့် အဆိပ်များဖြင့် ပြည့်နှက်နေချေသည်တကား။

ထိုအခိုက်မှာပင် ပန်းဖူးဒေဝီသည် ရုတ်တရက် မာန်သွင်းအော်ဟစ်လိုက်ပြီး ထခုန်လိုက်၏။

ထို့နောက် သူမ၏ခြေထောက်များဖြင့် စင်လုံ၏ဝမ်းဗိုက်အား ဆက်တိုက် ကန်လိုက်လေတော့သည်။ စင်လုံကမူ အသာကလေးပင် ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။

ပန်းဖူးဒေဝီသည် ကျွဲရိုင်းတစ်ကောင်လို ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း စင်လုံ၏သွေးကြောပိတ်ခြင်းကို ခံထားရသဖြင့် စိတ်ရှိတိုင်း မတိုက်ခိုက်နိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မည်သို့မျှ ထိအောင် မတိုက်ခိုက်နိုင်သောအခါ ပန်းဖူးဒေဝီသည် စင်လုံကို ပါးစပ်ဖြင့် လှမ်း၍ကိုက်လိုက်၏။

အကယ်၍ စင်လုံသာ ထိုအကိုက်ကိုခံလိုက်ရပါလျှင် အရိုးပင် ပေါ်သွားပေလိမ့်မည်။

သို့သော် စင်လုံသည် သူမ၏လက်ကို အသာပင် ဖမ်းထားလိုက်ပြီး လိမ်ချိုးလိုက်၏။ ပန်းဖူးဒေဝီ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့။

နောက်ဆုံး မြေပေါ်သို့ ဒူးထောက်ကျသွားလေတော့၏။

စင်လုံက ပျော့ပျောင်းသောအသံဖြင့်...

"ကဲ... ပြောစမ်းပါဗျာ... ဒီဂူထဲမှာရှိနေတဲ့ လူတွေကို ချောက်ချားထိတ်လန့်သွားအောင် ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ရတာလဲ... "

ပန်းဖူးဒေဝီသည် မထီတရီမျက်နှာပေးဖြင့် ပါးစပ်ကို တင်းကျပ်စွာ စေ့ထား၏။

မည်သို့ပင် မေးမေး တစ်ခွန်းမျှမပြောဟူသော အသွင် ဟန်ဆောင်နေ၏။

စင်လုံက ဒေါသမထွက်။ အေးအေးဆေးဆေးပင် ထပ်မေးပြန်သည်။

"ကျုပ်တော့ ခင်ဗျားလုပ်နေပုံတွေကို တစ်ခုမှနားမလည်ဘူး... ကျုပ်တို့တတွေ ဒီဂူထဲက ထွက်သွားအောင် ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ရတာလဲ... ဒီဂူထဲမှာ ဘယ်လိုလျှို့ဝှက်ချက်များ ရှိနေလို့လဲ... ဒီအုတ်ဂူနဲ့ ခင်ဗျားဟာ တစ်စုံတစ်ခုများ ပတ်သက်နေလို့လား... ခင်ဗျားသာ မှန်မှန်ပြော... ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့က ဘယ်လိုမှ အနှောင့်အယှက်မပေးပါဘူး... "

ပန်းဖူးဒေဝီထံမှ စူးစူးရှရှ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

"ကျုပ်လက်ကို လိမ်ချိုးထားတဲ့ ရှင့်လက်ကို လွှတ်လိုက်စမ်းပါ... ကျုပ် ပြောမယ်... "

စင်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး...

"ခင်ဗျားလက်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လွှတ်ပဲ့မလဲ... လွှ
ပြီးရင် ခင်ဗျားကို ဖမ်းဖို့ သိပ်မလွယ်တော့ဘူး... ငါးရှဉ့်ဖမ်းရတ
ကမှ လွယ်ချင်လွယ်လိမ့်မယ်... "

ပန်းဖူးဒေဝီသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် အော်ဟစ်လိုက
သည်။

သူမ၏ခြေထောက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စင်လုံ၏ရင်ဝသို့ နောက
ပြန်ကန်လိုက်သည်။

စင်လုံသည် ပန်းဖူးဒေဝီ၏စိတ်ကူးကို ကြိုတင်သိလိုက
သဖြင့် လိမ်ချိုးထားသည့် လက်ကို တစ်ချက်ဆွဲခါလိုက်ရာ ပန်း
ဒေဝီမှာ စင်လုံကို မကန်နိုင်တော့ဘဲ ပြန်၍ ဒူးထောက်ကျသွ
လေတော့၏။

ပန်းဖူးဒေဝီသည် အံကိုတင်းတင်းကြိတ်၍ ကြိမ်းမော
လိုက်သည်။

"အေး... လုပ်ပေါ့ကွယ်... မင်းတို့နိုင်တုန်းတော့ လု
ထားကြဦးပေါ့... မိုးကောင်းတုန်း ရွာထားဦးပေါ့... ကိုယ့်အလှ
ကျရင်တော့ မခွဲ့ကြနဲ့... ပြန်အလှည့်ကြုံရင်တော့ ကျုပ်က ကော
ကောင်းကြီး နှိပ်စက်ပြမယ်... မင်းတို့ရဲ့မျက်လုံးတွေကို ထိုးဖော
မယ်... ဆံပင်တွေကို နှုတ်ပစ်မယ်... အဲဒီအခါကျတော့မှ ကြော
ပါပြီလို့ မတနဲ့... "

ချစ်ချစ်က ထိတ်လန့်စွာ တားမြစ်လိုက်၏။

"တော်... တိတ်... ရှင့်ပါးစပ် ပိတ်ထားလိုက်စမ်းပါ...

ပန်းဖူးဒေဝီက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

"ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ညည်း ကျုပ်ကို ကြောက်

ပြီမဟုတ်လား... အေး... အဲဒီလို အလုပ်မခံချင်ရင် ညည်းလူကို
ပြောလိုက်စမ်း... ကျုပ်ကို လွှတ်လိုက်လို့... "

ချစ်ချစ်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ စိတ်မကောင်း
ခြင်းကြီးစွာဖြင့် မေးလိုက်၏။

"ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မတို့ကို မုန်းနေတာလဲဟင်...
ကျွန်မတော့ ဒါကို လုံးဝနားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်... ရှင်
သေလုမျောပါးဒဏ်ရာရနေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မတို့က ရှင့်ကို လက်ခံ
ပြီး ဆေးကုသပေးခဲ့တယ်... ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ စောင့်ရှောက်ခဲ့
တယ်... သူများက ရှင့်ကို မတရားစွပ်စွဲခဲ့တာကိုလည်း ကျွန်မတို့
မောင်နှမနှစ်ယောက်က ခုက္ခခံပြီး လိုက်ဖြေရှင်းခဲ့ကြတယ်... ရှင်
ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေတဲ့အချိန်မျိုးမှာ ကျွန်မတို့က ရှင့်ကို အတတ်
နိုင်ဆုံး နှစ်သိမ့်ပေးခဲ့ကြတယ်... အဲဒီကျေးဇူးတွေအတွက် ရှင်က
ကျွန်မတို့ကို ပြန်ပေးတာ ရှင့်ရဲ့အမုန်းပဲလားရှင်... "

ချစ်ချစ်သည် ပြောရင်း ပြောရင်း ဝမ်းနည်းလာသဖြင့်
မျက်ရည်များ စီးကျလာတော့၏။

ပန်းဖူးဒေဝီမှာလည်း ချစ်ချစ်၏အသည်းနှလုံးတွင်းမှ
လာသော စကားများကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ငြိမ်သက်တိတ်
ဆိတ်သွားလေတော့၏။

သူမ၏မျက်နှာတွင် အရှက်ရသည့်အရိပ်အရောင်များ
လည်း ပေါ်လာသည်။

သူမက တစ်စုံတစ်ခုကိုပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် စိတ်ပြောင်းသွားပြီး ပါးစပ်ပြန်ပိတ်သွားတော့
၏။ စင်လုံကမူ ပန်းဖူးဒေဝီအပေါ် ဒေါသအလျှင်းဖြစ်ပုံ မရချေ။
ကရုဏာသက်နေသည့်ပုံပင် ပေါ်နေ၏။

"ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားအကြောင်း ပြောမပြရတာလဲ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီအုတ်ဂူထဲကလူကို ဒီလောက်တောင် အကာအကွယ်ပေးနေရတာလဲ... ကျုပ် စဉ်းစားတာ တိတိကျကျတော့ မှန်ချင်မှ မှန်မယ်... ဒါပေမယ့် သိပ်လည်း လွဲမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး... ခင်ဗျား ခေါင်းမာနေတဲ့ပုံကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ဟောဒီအုတ်ဂူထဲကလူဟာ ခင်ဗျားနဲ့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတော်တဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်တော့ ထင်နေတယ်..."

စင်လုံ၏စကားကြောင့် ပန်းဖူးဒေဝီမှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားလေတော့၏။

"ရှင်... ရှင်... ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ..."

အိုးမလုံ အုံပွင့်လေပြီ။ မလုံသည့်အိုး တုတ်မိုးရုံနှင့်ကွဲဟူသော အဖြစ်မျိုး ကြုံရလေပြီ။

ပန်းဖူးဒေဝီသည် လွှတ်ခနဲ မေးလိုက်ပြီးမှ မိမိ၏အမေးမှားသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိသွားသဖြင့် ချက်ချင်း ပါးစပ်ပိတ်လိုက်လေတော့၏။

သို့သော် စင်လုံကမူ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်...

"အင်း... ဟုတ်ပါပြီ... ဟုတ်ပါပြီ... ခင်ဗျားမှာလည်း ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေ ရှိသေးတာကိုး... ခင်ဗျားက သူတို့အတွက် ဖုံးကွယ်ထားတာဟာ ကူညီရာမရောက်ဘဲ ဒုက္ခပေးရာရောက်သလိုဖြစ်နေမှာကို ကျုပ်က စိုးရိမ်နေမိပါတယ်...ဒါကြောင့် ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို မှန်မှန်ကန်ကန်ပြောရင် ကျုပ်ကလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး အကူအညီပေးဖို့ အသင့်ပါပဲ... တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ယိုင်းပင်းကူညီလို့ အကျိုးယုတ်တာများ ရှိဖူးလို့လားဗျာ..."

ပန်းဖူးဒေဝီသည် သူမ၏ဦးခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ငုံ့ထားလေ၏။ လုံးဝ စကားမပြောချေ။

စင်လုံကမူ အေးချမ်းသက်သာစွာဖြင့် စကားဆက်ပြောနေသည်။

"အင်း... ခင်ဗျားကတော့ မပြောရင်ဖြစ်တယ်လို့ စဉ်းစားနေမှာပဲ... သိုင်းလောကသားတွေရဲ့နားတွေ မျက်စိတွေဟာ ကကယ်ကျယ်တယ်နော်... ခင်ဗျားရဲ့ သတင်းကို မကြားခင် သူတို့ ရှာများကြမှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲသေချာပါတယ်... အဲဒီအချိန်ကျမှ ခင်ဗျား နောင်တရနေလို့ အပိုပါပဲ... နောင်တမရနိုင်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို ကြိုလုပ်ပြီး စိတ်ချမ်းသာအောင် ကြိုးစားစမ်းပါဗျာ..."

ပန်းဖူးဒေဝီသည် စင်လုံ၏စကားကိုကြားလိုက်ရသော် မျက်ရည်များ တတွေတွေကျဆင်းလာတော့၏။

"ကျုပ်က ရှင့်ကို ဖွင့်ပြောပြရင်... ရှင်က ကျုပ်ကို ကူညီမှာလား... ရှင်က ကျုပ်ကို ကူညီမယ်ဆိုတဲ့စကားကိုလည်း ဘယ်လိုယုံကြည်ရမှာလဲ..."

"ဒါလား... ခင်ဗျားက အခြေအနေကို သဘောမပေါက်သေးကိုးဗျ... ခင်ဗျားကို ကျုပ်က မကူညီချင်ဘူး... ကူညီချင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်မရှိဘူးဆိုရင် လူတွေအများကြီးရှိနေတဲ့ ရှေ့မှာ ခင်ဗျားရဲ့ မျက်နှာဖုံးကို ချွတ်ပစ်လိုက်မှာပေါ့ဗျ... ဒါကို ခင်ဗျား နားလည်ရင် ကျုပ် သဘောကို ခင်ဗျား နားလည်မှာပါပဲ..."

ပန်းဖူးဒေဝီ သဘောပေါက်သွားသည်။ သူမသည် အနည်းငယ် ပြန်စဉ်းစားလိုက်ပြီး အံကို တင်းတင်းကြိတ်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

"ကောင်းပြီ... ကျုပ် ပြောပြပါတော့မယ်..."

ပန်းဖူးဒေဝီသည် သူ သိထားသော အကြောင်းအရာများကို စတင်ပြောကြားလေတော့၏။

"လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်တုန်းက ကျုပ်တို့ သိုင်းဘီလူး (၁၃)ယောက်တို့ဟာ... ဒီမှာ ရတနာတွေ မြှုပ်နှံထားတဲ့ အုတ်ဂူရှိတယ်လို့ သေသေချာချာ သိထားကြတယ်... "

ပန်းဖူးဒေဝီသည် သူသိထားသမျှ အကြောင်းအရာများ၏ ပထမပိုင်းကို ဤကဲ့သို့ စတင်ပြောကြား၏။

"ဒါပေမယ့်... ရန်သူတွေက ကျုပ်တို့နောက်ကို မျက်ခြည်မပြတ် လိုက်နေတယ်... သုတ်သင်ဖို့ ကြံစည်နေကြတယ်...ဒီတော့ ဒီမှာရှိနေတဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာတွေကို ဖော်ထုတ်ဖို့ ကျုပ်တို့မှာ အချိန်မရှိဘဲ ဖြစ်နေခဲ့ရတယ်... နောက်တော့ ဟန်ဆန်းတောင်တိုက်ပွဲကြီးဖြစ်ပွားလာတော့တာပဲ... အဲဒီတိုက်ပွဲကြီးမှာ ကျုပ်တို့ သိုင်းဘီလူး (၁၃)ယောက်အနက်က သိုင်းဘီဘူး (၁၂)ယောက် သေဆုံးခဲ့ရတယ်... ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တယ်ဆိုပါတော့... ဒါကြောင့် ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကြီးကို ကျုပ်ရင်ထဲမှာပဲ မြှုပ်နှံသိမ်းဆည်းခဲ့တယ်... ဒါ... ဒါပေမယ့်... "

စင်လုံက ကြားမှ ဝင်ထောက်ပေးလိုက်၏။

"ဒါပေမယ့်... အခုတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ... "

ပန်းဖူးဒေဝီက...

"ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်ရမှာလဲ... ကျုပ်ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကြီးကို လူတွေအားလုံး သိကုန်ပြီပေါ့... "

ချစ်ချစ်က မျက်မှောင်ကုတ်၍ မေးလိုက်သည်။

"သြော်... ဒါကြောင့် ဒီအုတ်ဂူထဲရောက်မလာအောင် ရှင်က ဖန်တီးထားတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား... "

"ဟင့်အင်း... ငါ မလုပ်ဘူး... "

ချစ်ချစ်မှာ တအံ့တသြ ဖြစ်သွားလေတော့၏။

"ဒါ... ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့... "

ပန်းဖူးဒေဝီသည် အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီး ချိန်ချိန်ဆဆ ပြောလိုက်သည်။

"ဒီကို လူမလာအောင် ကျုပ်ကဖန်တီးထားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး... ဒါပေမယ့်...အခြေအနေက တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်... ဒီလိုပါ... ဒီအုတ်ဂူရှိရာကို ရောက်လာပြီး အဆိပ်မိသေသွားတဲ့လူတွေကို ကျုပ်က သွားကြည့်ပါတယ်... သေသွားတဲ့လူတွေမိထားတဲ့ အဆိပ်ဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့အစ်ကိုကြီး အထူးတီထွင်ထားတဲ့ အဆိပ်တွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိလိုက်ရတယ်... "

စင်လုံသည် ထိုအခါကျမှ မျက်မှောင်ကုတ်လာတော့၏။

"ခင်ဗျားရဲ့အစ်ကိုကြီးက ဘယ်သူလဲ... ကျုပ်များ သိမလားမဆိုနိုင်ဘူး... "

"ကျုပ် အစ်ကိုကြီးရဲ့နာမည်ကတော့ 'ပန်းဘီလူး'ပဲ..."

စင်လုံရော ချစ်ချစ်ပါ ထိုစကားကြောင့် အံ့အားကြီး သင့်သွားကြလေတော့၏။

စင်လုံက...

"ပန်းဘီလူးက သေသွားပြီပဲ... "

ပန်းဖူးဒေဝီက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

"အဲဒီလိုပဲ ပြောကြတာပဲ... ဟန်ဆန်းတောင်တိုက်ပွဲဟာ အတော်ကို ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးဖြစ်သွားတဲ့ တိုက်ပွဲပါပဲ... လူတွေ

အများကြီး သေကြတယ်... သတင်းတွေ အမျိုးမျိုး ထွက်လာကြ တယ်... ကျုပ်တို့ သိုင်းဘီဘူး (၁၃)ယောက်လည်း လူချင်းကွဲသွား ကြတယ်... နောက်လည်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပြန်မတွေ့ ကြတော့ဘူး... နောက်ဆုံး ကြားလိုက်ရတဲ့သတင်းအရတော့ အစ် ကိုကြီးပန်းဘီလူးဟာ သေဆုံးသွားတယ်ဆိုတာပဲ... ”

ချစ်ချစ်က ဝင်မေးလိုက်၏။

“ဒါဖြင့်... အခုပုံဆိုရင်တော့ ရှင့်အစ်ကိုကြီး ပန်းဘီလူ သေဆုံးတယ်ဆိုတာ မမှန်ဘူးပေါ့... ”

ပန်းဖူးဒေဝီက ခေါင်းညိတ်ရင်း အဖြေပေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်လည်း အခုတော့ ဒီအတိုင်းပဲ ယူဆ ထားတယ်... ကျုပ်အစ်ကိုကြီး မသေနိုင်သေးဘူး... ”

ချစ်ချစ်က ဝင်ဟောက်လိုက်၏။

“ဒီလိုဆိုရင်... ရှင့်အစ်ကိုကြီးဟာ ဒီအုတ်ဂူထဲမှာ ပုန် နေတာပဲဖြစ်ရမယ်... ”

ပန်းဖူးဒေဝီသည် သူမ၏အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ သံပြားကလေး တစ်ချပ်ကို ထုတ်ယူ၍ စင်လုံနှင့်ချစ်ချစ်တို့ မြင်သာအောင် ပြလိုက် ၏။

“ဒါဘာလဲ... ဒီသံပြား ဘာဆိုတာ သိကြရဲ့လား... ”

စင်လုံသည် ထိုသံပြားကို သေသေချာချာ စူးစူးစိုက်စိုက် ပင် ကြည့်လိုက်၏။ ကြည့်ရင်း သူ့မျက်နှာ ပျက်လာတော့သည်

“ကျုပ်ပြောတာ လွဲမယ်တော့ မထင်ဘူး... ဒီသံပြားဟာ သိုင်းလောကမှာ အဆိပ်ပါရဂူတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ‘တိမ်ငါးပွင့်’ပိုင်ရှ ‘တိမ်မင်းသမီး’ရဲ့ ‘တိမ်ပန်းအမိန့်ပြား’ပဲ ဖြစ်ရမယ်... ”

ပန်းဖူးဒေဝီက ခေါင်းညိတ်၍ သဘောတူသည်။

“အင်း... ရှင် မဆိုးဘူး... အတော်ကလေး သိသားပဲ...”

ချစ်ချစ်ကမူ သံပြားကလေးတွေ့ရစဉ်က မည်သို့မျှ မဟုန်လှုပ်ခဲ့ချေ။ သို့သော် မည်သည့်သံပြားဖြစ်သည်ဟု သိရသော အခါတွင်မူ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားလေတော့၏။

“ဒုက္ခပဲ... အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ... ‘တိမ်ပန်းအမိန့်ပြား’တွေ့နေရ ပြီဆိုတော့ တိမ်မင်းသမီး မသေသေးဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပေါ့...”

ပန်းဖူးဒေဝီက ခေါင်းကိုခါယမ်းပြလျက် ချစ်ချစ်၏စကား ကို ပယ်ချလိုက်သည်။

“တိမ်မင်းသမီးဟာ တကယ်သေသွားပါပြီ... သူ သေ များတာကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ရတာပဲ... ဒီအတွက်တော့ လုံးဝ သံသယဖြစ်စရာ မလိုပါဘူး... ”

ထိုအခါ ချစ်ချစ်က စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာဖြင့်...

“ကျွန်မတော့ ဘာမှနားမလည်တော့ဘူး... သေပြီးတဲ့ လူရဲ့ပစ္စည်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုရောက်လာရတာလဲ... ”

ပန်းဖူးဒေဝီကမူ ချစ်ချစ် ထိတ်လန့်နေသည်ကိုကြည့်၍ မကျေနပ်နေပုံရ၏။ သူမက မဲ့ပြုံးပြုံးကာ...

“သေပြီးတဲ့လူရဲ့ပစ္စည်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုရောက်လာ ရတာလဲတဲ့ဟုတ်လား... သေပြီးလူရဲ့ပစ္စည်းက ဒီတစ်ခုတည်း လား...”ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။

ချစ်ချစ်က...

“နောက်ထပ် ဘာပစ္စည်းတွေ ရှိသေးလို့လဲ... ”

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ခရမ်းရောင်လူသတ်လက်ဝါး ရယ်... ပန်းဘီလူးရဲ့အဆိပ်ရယ်... ဟောဒီတိမ်ပန်းအမိန့်ပြား ပုံးမှာ သေပြီးတဲ့လူတွေရဲ့ ပစ္စည်းတွေချည်းပဲ... ”

ချစ်ချစ်သည် သူမ၏ရင်ဘတ်ကို ဖိလျက်…

"ဘုရားရေ… "ဟု မြည်တမ်းနေမိသည်။

ပန်းဖူးဒေဝီက ဆက်ပြောသည်။

"ပြန်စဉ်းစားကြည့်ကြစမ်းပါဦး… အခု ဒီပစ္စည်းသုံးခု စလုံးဟာ ဒီမှာ တွေ့နေရပြီဆိုတော့ အန္တရာယ်ဟာ အတော့်ကို မသေးဘူးလို့ ဆိုရလိမ့်မယ်… ဒါကြောင့် ညည်းတို့ကို ကျုပ် ပြော ချင်တာက ဒီနေရာက အမြန်ဆုံးထွက်သွားကြဖို့ပဲ… နို့မဟုတ်ရင် တော့ ညည်းတို့နှစ်ယောက်လည်း ဘုန်းတော်ကြီးတို့လူစုလို ဒုက္ခ ရောက်ကြရမှာ မုချပဲ… "

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါမှ စင်လုံသည် ဘုန်း တော်ကြီးတို့လူစုကို သတိရမိတော့၏။ ထို့ကြောင့် ဘုန်းတော် ကြီးတို့ ဝင်သွားသည့် တံခါးပေါက်ကို လှမ်းကြည့်မိတော့၏။ ထို အခါ သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ်သွားရလေတော့၏။ မျက် စိမျက်နှာ ပျက်သွားရတော့၏။

အဘယ်ကြောင့် စင်လုံတစ်ယောက် မျက်စိမျက်နှာပျက် သွားရသနည်း။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဘုန်းတော်ကြီးတို့လူစု ဝင်သွား သော တံခါးပေါက်သည် မည်သည့်အချိန်က ပိတ်သွားမှန်း မသိ ဘဲ လုံးဝပိတ်သွားပြီဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ချစ်ချစ်သည် မျက်စိမျက်နှာ အပျက်ပျက်ဖြင့် ငေးစိုက် နေသော စင်လုံကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ထိတ်လန့်သွားသည်။

သူမ၏မျက်လုံးအစုံသည်လည်း စင်လုံ ကြည့်နေသ

နေရာသို့ လိုက်ကြည့်မိတော့သည်။ သူမသည်လည်း စင်လုံနည်း တူ ထိတ်လန့်စိုးရိမ်သွားမိတော့၏။

"ဟင်… ဒီအခန်းတံခါးက ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ… စောစောက ဖွင့်ထားရက်ပါ… "

ပန်းဖူးဒေဝီမှာ အနိုင်ရသူ၏ရယ်ခြင်းဖြင့် တဟားဟား ရယ်မောတော့၏။

"ဟား… ဟား… ညည်းတို့က အခုမှတွေ့ကြတယ်ပေါ့… ဒီတံခါးပိတ်သွားတာ ကျုပ်က အစောကြီးကတည်းက တွေ့လိုက် တယ်… ကဲ… အခုတော့ ဒီအုတ်ဂူထဲမှာ သရဲလေးကောင်တော့ တိုးလာပြီပေါ့… ကျုပ်အတွက်တော့ ကောင်းကောင်းအဖော်ရပြီ… ကဲ… ညည်းတို့ရဲ့ ကျေးဇူးကို ထောက်ထားတဲ့အနေနဲ့ ကျုပ် နောက် ဆုံးပြောလိုက်မယ်… ညည်းတို့ ဒီအုတ်ဂူထဲက မြန်မြန်ထွက်သွား ကြပေတော့… "

ထိုအခိုက်…

မီးတုတ်များ ဆွဲကိုင်ထားသည့် ဆယ့်လေးငါးယောက်မျှ သော လူအုပ်စုကြီးတစ်စုသည် သူတို့ရှိနေသည့်အခန်းအတွင်းသို့ ပြုံတိုးဝှေ့ ရောက်ရှိလာလေတော့၏။

ရှေ့ဆုံးမှဦးဆောင်ဝင်ရောက်လာသူကား ဓားနှစ်လက် သမား ဖန်ရီယင်နှင့် ဝမ်ဖုတုံးတို့ ဖြစ်ကြ၏။

သူတို့၏နောက်မှပါလာသူများမှာ အာမခံဌာနမှလူများ နှင့် ဗိုင်းသင်တန်းကျောင်းမှ သင်တန်းဆရာများ ဖြစ်ကြလေ၏။

သူတို့သည် ချစ်ချစ်အား မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ သား

ကောင်အား မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် ကျားများ၊ ခြင်္သေ့များသဖွယ် အော်ဟစ်ဟိန်းဟောက်ကြလေတော့၏။

"ဟေ့... မင်း ဘယ်ပြေးမလဲ... မင်းကို ငါတို့က မြေလှန် ပြီး လိုက်ရှာနေတာကွ... ဟား... ဟား... ဟား... အခုတော့ လွတ် နိုင်သေးရဲ့လား... "

အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ဖန်ရိုယင်နှင့် ဝမ်စုတုံးသည် ဤ နေရာကို ဝင်ရောက်လိုကြသည်။

သို့သော် သူတို့၌ ချို့ယွင်းနေသည့်အချက်တစ်ချက်မှာ ဝင်လိုသည့်ဆန္ဒသာရှိပြီး၊ ဝင်ရဲသည့်သတ္တိ မရှိခြင်းပေတည်း။

ထိုသို့ ကြောက်ရွံ့နေကြခိုက် ချစ်ချစ်တို့အား ဖွဲနပဲနှင့် လိုက်ရှာနေသည့် အာမခံဌာနမှ လူများနှင့် သိုင်းသင်တန်းဆရာ များကို တွေ့လိုက်ကြရသောအခါ ပျားစွဲသောမုတ်ဆိတ်ဖြစ်သွား ကြလေ၏။

ဖန်ရိုယင်နှင့် ဝမ်စုတုံးသည် ချစ်ချစ်တို့အား မုချတွေ့ ပါစေမည်ဟု အာမဘန္တေခံရင်း ထိုလူစုကို ဤအုတ်ဂူအတွင်း ခေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

တစ်နည်းဆိုရလျှင် သေဖော်ညှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုသူတို့၏ ကြိမ်းမောင်းစကားကို ကြားရသောအ ချစ်ချစ်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေတော့၏။ သူ သည် ရယ်သံမှုမဆုံးခင် စင်လုံ၏လက်ကို လှမ်းဆွဲလျက် အခြ တံခါးပေါက်တစ်ခုသို့ ပြေးဝင်သွားလေတော့သတည်း။

ချစ်ချစ်သည် ပြေးသွားရင်းမှ...

"ကဲ... ရှင်တို့က ကျွန်မကို လိုက်ရှာနေကြတယ်တဲ့ ကဲ... လာကြ... လိုက်ခဲ့ကြလေ... လိုက်ဝံ့ရင် လိုက်ခဲ့ကြပါ

ကျွန်မကာ ဖိတ်ခေါ်ပါသတဲ့ရှင်... "ဟု အော်ဟစ်သွားလေသေး၏။

စင်လုံသည်လည်း ပန်းဖူးဒေဝီ၏လက်တစ်ဖက်ကို လိုက် ချုပ်လျက် ချစ်ချစ်နှင့်အတူ ပြေးလိုက်သွားရတော့သည်။

ဖန်ချန်းလီသည် ချစ်ချစ်တစ်ယောက် သူတို့မျက်စိ အောက်မှ ဝင်းခနဲ ကုတ်ချင်း ပျောက်သွားခြင်းအတွက် မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် ဖြစ်လောက်အောင် ဒေါသထွက်လာတော့၏။ သူသည် သူ၏ ဓားအိမ်မှဓားကို ဆွဲချွတ်လိုက်ပြီး...

"မင်းက ငါတို့လက်က ထွက်ပြေးလို့ လွတ်နိုင်မှာတဲ့ လား... "ဟု အော်ဟစ်ကာ နောက်မှ ပြေးလိုက်မည်ဟု ဟန်ပြင် လိုက်၏။

သို့သော် သူ၏ရှေ့တွင် လက်တစ်ဖက်က လာ၍တား ဆီးလိုက်သောကြောင့် သူမှာ မလိုက်နိုင်ဘဲဖြစ်သွားရလေတော့ သည်။

ဝမ်စုတုံးသည် ဖန်ချန်းလီအား လက်ဖြင့် တားထားပြီး ချစ်ချစ်တို့ ပြေးထွက်သွားရာသို့ မေးငေ့ါပြလိုက်လေ၏။

ဖန်ချင်းလီသည် အမှောင်ထုကြီးမှတစ်ပါး အခြားမည် သည့်အရာကိုမျှ မတွေ့ရဘဲ ဖြစ်နေလေ၏။

စင်လုံသည် ချစ်ချစ်အား ဒေါသဖြင့် မေးလိုက်သည်။

"ချစ်ချစ်... မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အတင့်ရဲရတာလဲ... ဒီဂူထဲမှာ အန္တရာယ်တွေ ပတ်ပတ်လည် ဝိုင်းနေတယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား... "

ချစ်ချစ်ကမူ စင်လုံကို ပြုံးပြလိုက်ပြီး...

"ပန်းဖူးဒေဝီက ကျွန်မကို ဒီလောက်ကြောက်အောင် ပြောနေတော့... ကျွန်မလည်း ဒီဂူအကြောင်း ပိုသိချင်လာတယ်... သူ ကျွန်မနဲ့နေလာတာ တော်တော်ကြာနေပြီ... ကျွန်မအကြောင်း သူမသိဘူးဆိုတာ သိပ်ထင်ရှားတယ်... ကျွန်မက ကြောက်အောင် ပြောလေ မကြောက်လေဘဲ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ... သူပါပါလာမှ တော့ သူ့အစ်ကိုက ကျွန်မတို့ကို ဘာမှလုပ်မှာမဟုတ်ပါဘူး... ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား..."

စင်လုံသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးချရင်း ညည်းညူလိုက် လေ၏။

"ဟင်း... မင်းလို မိန်းကလေးမျိုးကတော့ ရှာမှရှားပါပဲ... သရဲတောင် ဦးနှောက်ခြောက်ပြီး...မင်းကို လက်မြှောက်မှာပါပဲ..."

ထိုတဒင်္ဂအတွင်းဝယ် သူတို့ဝင်လာသည့်တံခါးပေါက် သည် အလိုအလျောက် ပိတ်သွားလေတော့၏။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ချစ်ချစ်၏လက်မှ မီးတုတ်သည် လည်း မီးငြိမ်းသွားလေတော့ရာ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးအမှောင် တိုက် ဖုံးသွားလေတော့သတည်း။

ဖန်ချွန်းလီက မကျေမနပ်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို တားထားရတာလဲ..."

ဝမ်းစုတုံးမှာ ဖန်ချွန်းလီကို စိတ်ဆိုးဟန်မပြဘဲ ပြုံး၍ ရှင်းပြလိုက်၏။

"ခင်ဗျား သေသေချာချာ မသိသေးလို့... ကျုပ်ကို မကျေ

မနပ် ဖြစ်သွားတာပါ... သူတို့ဝင်သွားတဲ့ တံခါးဟာ သာမညတံခါး မဟုတ်ဘူးဗျ... သေမင်းတံခါးလို့ ခေါ်ကြတဲ့တံခါးဗျ... အဲဒီတံခါး ထဲ ဝင်သွားတဲ့လူဟာ ဘယ်တော့မှ အသက်ရှင်ရက်နဲ့ ပြန်မထွက် နိုင်ဘူးတဲ့... ဒါကြောင့် ကျုပ်က စေတနာနဲ့..."

ဝမ်စုတုံးစကားမှ မဆုံးသေးမီ ထိုတံခါးသည် အလို အလျောက် ပိတ်သွားလေတော့၏။

ထိုအချင်းအရာကို ဖန်ချွန်းလီနှင့်တကွ အားလုံးမြင်လိုက် ကြရသည်။

ဖန်ချွန်းလီ၏မျက်နှာ၌ သွေးပင် မရှိတော့ချေ။

"ကံကောင်းပေလို့ပဲဗျာ... ခင်ဗျားသာ မတားရင်တော့ လိုက်ဝင်သွားမိမှာပဲ... အဲဒါဆိုရင် ကျုပ်လည်း ကောင်းကောင်း ကြီး ဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲ..."

ဝမ်စုတုံးက ခေါင်းညိတ်ရင်း...

"ကဲ... အခုဘယ်လိုစီစဉ်ကြမလဲ... ဒီမှာချည်း ရပ်နေ လို့တော့ ဘာမှအလုပ်ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး... ဒီတော့ အပြင်ကိုပြန် ထွက်ကြမလား..."

ဖန်ချွန်းလီက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

"ကျုပ်တို့လိုက်လာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့... ဒီမိန်း ကလေးကို ဆုံးမဖို့ပဲ... အခုဆိုရင် ကျုပ်တို့တောင် ဆုံးမဖို့မလို တော့ဘူး... သူတရား သူစီရင်သွားပြီ... ဒီတော့ ကျုပ်တို့က ဘာ ဆက်လုပ်စရာ လိုတော့မလဲ... အပြင်ကို ပြန်ထွက်ရုံပဲ ရှိကြတော့ တာပေါ့..."

ဝမ်စုတုံးသည် ဖန်ရိယင်အား မျက်ရိပ်တစ်ချက် ပြလိုက် ၏။ ဖန်ရိယင်မှတစ်ပါး အခြားမည်သူမှ မမြင်လိုက်ကြချေ။

ထို့နောက် ဖန်ရီယွင်သည် ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့်...

"ခင်ဗျားတို့ ပြန်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ပြန်ကြလေ... ကျုပ်ကတော့ မပြန်နိုင်သေးဘူး... ဟောဒီအုတ်ဂူထဲမှာ ကျောက်မျက်ရတနာ တော်တော်များများ မြှုပ်နှံထားတယ်လို့ သိရတယ်... ကျုပ်ကတော့ အထဲရောက်ပြီးတော့မှ ဒါတွေကို လက်လွှတ်မခံနိုင်တော့ဘူး... "

ဝမ်စုတုံးကလည်း ကြားမှဝင်၍ ပြောလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်ဗျာ... မိတ်ဆွေတို့ ကြောက်ရင် ပြန်သွားကြပါတော့... ပြန်သွားလို့လည်း ကျုပ်တို့က မတားပါဘူး... ကျုပ်က လည်း လောဘသားပဲဗျို့... ဟောဒီ ကျုပ်မိတ်ဆွေနဲ့အတူတူ ဒီမှာ နေခဲ့ပါ့မယ်... "

မျက်မှောက်၌ အကျိုးရှိသယောင် ချိုသာသောစကားကို ပြောကြားပြီး၊ မျက်ကွယ်၌ အကျိုးမဲ့ကို ပြုလုပ်တတ်သည့်မိတ်ဆွေမျိုးသည် အိုးအဝနား၌သာ နို့ရည်ရှိပြီး အောက်ခြေတစ်ခုလုံး အဆိပ်တပြင်လုံးရှိနေသည့် နို့အိုးမျိုး ဖြစ်၏။ ထိုမိတ်ဆွေမျိုးကို အလံတစ်ထောင် အကွာအဝေးမှ ရှောင်ခွာအပ်ပေ၏။

ဖန်ချန်းလီမှာ အဆိပ်အိုးနှင့်တူသော မိတ်ဆွေမျိုးနှင့် လည်ပင်းဖက်၍ လာခဲ့လေပြီ။

ဖန်ချန်းလီသည် ရင်ကိုကော့၍ ပြောလိုက်သည်။

"ကျုပ်ကို ခင်ဗျားတို့က ကြောက်တတ်တဲ့လူလို့များ ထင် နေလို့လား... ဟား... ဟား... ဟား... လုံးဝ မကြောက်သေးဘူး... ကျုပ်လည်း ခင်ဗျားတို့နဲ့အတူတူ နေခဲ့မယ်ဗျ... "

ဖန်ချန်းလီ၏စကားသည် အရေးပါသောစကား ဖြစ်၏။ သူ့စကားကြောင့် ကျန်လူများသည်လည်း ဤအုတ်ဂူထဲ၌ ရတနာ

များ ရှာဖွေရန် သဘောတူလိုက်ကြလေတော့၏။

လူဆိုသည်မှာ လောဘသားပင် မဟုတ်ပါလား။

* * *

သူတို့သည် လူစုခွဲ၍ ရတနာသိုက်တူးဖော်ရန် အစီအစဉ်များ ရေးဆွဲကြလေတော့သည်။

ဖန်ချန်းလီက...

"အားလုံး နားထောင်ကြပါ... ကျုပ် အကြံတစ်ခုပေးချင်ပါတယ်... "

"ပြောပါ... "

"ကျုပ်တို့ အားလုံး တစ်စုတပြုံကြီး ရတနာရှာလို့တော့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူးဗျ... ကျုပ်တို့ လူစုကို နှစ်စုခွဲရမယ်... တစ်စုက ရတနာတွေကို ရှာရမယ်... တစ်စုက ရတနာရှာတဲ့လူတွေကို အကူအညီပေးရမယ်... "

"ဟာ... ဘာဖြစ်လို့ လူနှစ်စုခွဲရမှာလဲ... ဒီလို ဂူမျိုးထဲမှာ လူစုပ်ကွဲလို့ မဖြစ်ဘူးဗျ... "

"အဲဒါ... ခင်ဗျားတို့ မှားနေပြီ... ဒီဂူကြီးက ကြောက်စရာကောင်းမှန်းသိလို့ ဒီလို နှစ်စုခွဲရတာဗျို့... အားလုံး တစ်စုတည်း ဝင်သွားကြည့်ပါလား... လမ်းမှားသွားရင် ဘယ်သူက ကယ်နိုင်မလဲ... အဲဒါမှ တောင်မင်း မြောက်မင်း မကယ်နိုင်ဆိုတာမျိုး ဖြစ်မှာ... ဒီမှာ တစ်စုကျန်ခဲ့ရမယ်... တစ်စုက လမ်းရှာပြီး ရတနာသိုက်ကို ရှာရမယ်... ဒီလူနှစ်စုကို ကြိုးရှည်ရှည်တစ်ချောင်းနဲ့ ဆက်သွယ်ထားရမယ်... ဒါမှ လမ်းမှားသွားရင် ဒီကြိုး အတိုင်း ပြန်လာနိုင်မှာ... "

ဖန်ရီယင်သည် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ အားရပါး ထောက်ခံလေတော့၏။

"ဟား... ဟား... ဟား... ကောင်းသဗျို့... သိပ်ကောင် တဲ့အကြံပဲ... ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ စဉ်းစားကြပါဦး... ဘယ် က သွားပြီးလမ်းရှာမှာလဲ... "

ဖန်ချန်းလီက ပြုံးရင်း...

"ဒါကတော့ မပူပါနဲ့ဗျာ... ကျုပ်နဲ့ အာမခံဌာနခေါ် ဆောင် 'ထင်အင်းရွှန်'နဲ့ ခေါင်းပန်းလှန်ပြီး ဆုံးဖြတ်မယ်... ရှုံး လူဟာ လမ်းရှာဖို့တာဝန်ယူရမယ်... ဘယ့်နှယ်လဲ သဘောတူ လား... "

အာမခံဌာနခေါင်းဆောင် ထင်အင်းရွှန်က ခေါင်းညိတ် ပြသည်။

"ကောင်းတယ်... ကျုပ် သဘောတူတယ်... ရှုံးတဲ့လူ လမ်းရှာပေါ့... "

ဖန်ချန်းလီသည် သူ၏လက်ကို နောက်ဘက်သို့ ကွ ဝှက်လိုက်ပြီး ထင်အင်းရွှန်ကို မေးလိုက်၏။

"ကဲ... ကျုပ် အခုလုပ်ထားတဲ့ ကျုပ်ရဲ့လက်ချောင်း ဟာ စုံလား... မ,လား... ပြော... "

ထင်အင်းရွှန်သည် အနည်းငယ် စဉ်းစားပြီး ပြောလို ၏။

"မ... "

ဖန်ချန်းလီက ပြုံးလိုက်သည်။ သူ့အပြုံးက သနားပြုံး ၏ လက်နှစ်ချောင်းကို ရှေ့သို့ထုတ်ပြလိုက်၏။

"ကဲ... ဒီမှာတွေ့လား... 'စုံ'ခင်ဗျား ရှုံးပြီ... "

ထင်အင်းရွှန်က ရင်ကို ကော့ပြီး...

"အေးလေ... ကတိအတိုင်း ကျုပ်က ရှုံးတော့ လမ်းကြောင်းရှာဖို့ တာဝန်ယူရမှာပေါ့... "

စကားဆုံးသည်နှင့် သူသည် သူ၏နောက်လိုက်များကို လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

"ကဲ... ငါ့လူတွေအားလုံး ဒီဘက်မှာ လာစုကြဟေ့... "

ဖန်ရီယင်သည် 'စုံ' 'မ'ဝှက်သည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဖန်ချန်းလီ၏ လှည့်ကွက်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်။ ဖန်ချန်းလီသည် သူ၏လက်ချောင်းများကို 'စုံ'ဖြစ်စေလိုက စုံ၊ 'မ'ဖြစ်စေလိုက 'မ'ကြိုက်သလို ပြုလုပ်နိုင်သည် မဟုတ်ပါလော။

ယခုလည်း ထင်အင်းရွှန်က 'မ'ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် သူက လက်ချောင်းနှစ်ချောင်းကို ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

အကယ်၍ ထင်အင်းရွှန်က 'စုံ'ဟုပြောလျှင် သူက လက်တစ်ချောင်းတည်းသာ ထုတ်ပြမည် ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် ဖန်ချန်းလီသည် ကြိုးတစ်ချောင်း ထုတ်ယူလာပြီး ကြိုးစကို ထင်အင်းရွှန်အား လှမ်းပေးလိုက်၏။

"ထင်အင်းရွှန်... ဒီကြိုးစကို ခင်ဗျားရဲ့ခါးမှာ ချည်ထားပါ... ကြိုးကုန်သွားရင်တော့ ဘယ်နေရာပဲရောက်ရောက် ပြန်လှည့်လာခဲ့ပေတော့... ခင်ဗျား ရောက်ခဲ့တဲ့နေရာကိုလည်း သိသာမြင်သာတဲ့ အမှတ်အသားတစ်ခုခု လုပ်ထားခဲ့ပါ... တကယ်လို့ အရေးအကြောင်းတစ်ခုခုကြုံလာရင်တော့... ကြိုးစကိုသာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲ ကိုင်လှုပ်လိုက်ပေတော့... အဲဒီအခါကျရင် ကျုပ်တို့ အားလုံး ခင်ဗျားဆီကို လာပြီးအကူအညီပေးမယ်... ဘယ့်နှယ်လဲ... ရှင်းရဲ့လား... "

ထင်အင်းရွှန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ကောင်းပြီလေ... ခင်ဗျား မှာတဲ့အတိုင်း ကျုပ် လုပ်ခဲ့မယ်... "

သူသည် ကြိုးစကို ခါးတွင်ချည်ပြီး မီးတုတ်ကို အပေါ်သို့ မြှောက်ယမ်းပြလိုက်သည်။ သူ၏လူများအား...

"ကဲဟေ့... ငါ့လူတွေ... ငါ့နောက်က လိုက်ခဲ့ကြ တော့... သတိဝီရိယတော့ ထားကြဟေ့... "

ဟု အော်ဟစ်ပြောကြားရင်း သူ့လူကိုးယောက်ကလည်း မီးတုတ်ကိုယ်စီကိုင်ကာ ထင်အင်းရွှန်၏နောက်သို့ လိုက်သွားကြ လေတော့၏။

ဖန်ရီယင်သည်လည်း ထိုလူများနောက်မှ လိုက်ပါသွား လေတော့၏။

ကျန်ရစ်သော သူများသည် သူတို့အားလုံးပျောက်ကွယ် သွားသည်အထိ ငေးမောကြည့်နေကြသည်။

သူတို့ထဲမှ လူတစ်ယောက်၏မှတ်ချက်ချသံက တိတ် ဆိတ် ငြိမ်သက်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။

"အင်း... ထင်အင်းရွှန်ကတော့ သတ္တိတယ်ရှိတာပဲ တကယ့်ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ပါပဲလား... "

ထိုအခါ ဖန်ချန်းလီကအေးတိအေးစက်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

"ဒါပေမယ့်... 'အ'လွန်း 'န'လွန်းပါတယ်ဗျာ... "

❧ ❧ ❧

ထင်အင်းရွှန်သည် ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် ရှေ့သို့လျှောက် သွားနေသည်။

လျှောက်ရင်း လျှောက်ရင်း သူလျှောက်နေသည့်လမ်း၏ [illegible]ကို မှန်းဆမိလာသည်။

ထိုလမ်းသည် ဟိုကွေ့သည်ကောက်ဖြင့် အလွန်ရှည်လျား [illegible]ကြိုလမ်းဖြစ်ဟန်ရှိသည်။

လမ်း၏ဘေးနံရံများသည် ကျောက်တုံးကြီးများဖြင့် [illegible]ထား၏။ မျက်နှာကျက်သဘောမျိုး အပေါ်၌ [illegible] နံရံပြင်ကြီးကိုလည်း တွေ့နေရသည်။

ထိုမျက်နှာကျက်သည် နှစ်လံကျော်ခန့် မြင့်နေသေး၏။

[illegible]နံရံများ၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် တံခါးချပ်များ [illegible] ရှိနေသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။

ထင်အင်းရွှန်သည် ထိုတံခါးများကို လက်ဖြင့်တွန်းကြည့် [illegible]။ အနှစ်နှစ်အလလက ပိတ်ထားသည့် တံခါးများဖြစ်ဟန်တူ [illegible]။ ဖွင့်ရန်မပြောနှင့် အနည်းငယ်လှုပ်အောင်ပင် မတွန်းနိုင် [illegible]။

ဖန်ရီယင်သည် နောက်ဆုံးမှလိုက်ပါမြဲလိုက်ပါနေသည်။ [illegible]တွင် သူ့လက်ထဲ၌ ဓားနှစ်လက်ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်၏။

အချိန်အတော်ကြာ လျှောက်မိကြသောအခါမှ ဖန်ရီယင် [illegible]၏လက်ထဲမှဓားဖြင့် သူ့ရှေ့ရှိ တရွေ့ရွေ့လှုပ်ရှားနေသော [illegible] ပြတ်ချလိုက်လေတော့၏။

ရှေ့မှသွားနေသည့် ထင်အင်းရွှန်သည် သူ့ခါး၌ ချည်ထား [illegible] ကြိုး[illegible] သူ့နောက်ဘက်တစ်နေရာမှ ပြတ်နေပြီဖြစ် [illegible] လုံးဝမသိချေ။

ကျန်လူကိုးယောက်ကမူ ကြိုးကိုထိထားခြင်း၊ ကိုင်ထား [illegible] ချည်နှောင်ထားခြင်း မရှိကြသဖြင့် ကြိုးပြတ်သွားကြောင်း

လုံးဝမသိနိုင်ပေ။

ဖန်ရီယင်သည် ရှေ့ဆုံးသို့ပြေးတက်သွားလေ၏။ ထင်အင်းရွှန်နှင့် ပခုံးချင်းယှဉ်မိသောအခါ အတူတကွယှဉ်တွဲ၍ လျှောက်နေတော့၏။ လျှောက်နေရင်းမှ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

"ဘာများ တွေ့လိုက်သေးလဲဗျ... "

ထင်အင်းရွှန်က ရှုံ့မဲ့၍ ဖြေလိုက်၏။

"ဘာမှမတွေ့ပေါင်ဗျာ... လျှောက်ချည်းနေရတာပဲ... ရှည်လိုက်တဲ့ လမ်းနှယ်... ကျုပ်တို့လျှောက်ခဲ့တာ ဘယ်နှစ်မိုင် တောင်ရှိပြီလဲ မသိဘူး... "

"အေးဗျ... တော်တော်ရှည်တဲ့လမ်းဗျနော်... "

"ဟုတ်တယ်... ကျုပ်တော့ ဒီဂူ ဒီလောက်ကျယ်လိမ့်မယ် လို့ မထင်ခဲ့ဘူးဗျ... ဗိုး... အခုတော့များ မောတောင် မောချင်လာ တယ်... "

ထိုစဉ် သူတို့ရှေ့၌ အခန်းတစ်ခန်းကို တွေ့လိုက်ကြ လေ၏။

ထိုအခန်း၏ တံခါးချပ်ကလည်း မဟာတဟာဖြစ်နေသဖြ ထင်အင်းရွှန်တို့လူစု မျက်လုံးကျယ်သွားကြလေတော့၏။

ထိုအခန်းထဲမှ လက်ခနဲ လက်ခနဲ မီးရောင်များကို တွေ့ လိုက်ရသောအခါတွင်မူ ထင်အင်းရွှန်တစ်ယောက် မျက်မှော ကုတ်သွားလေတော့၏။ သူတစ်ယောက်တည်း ပြောသကဲ့သို့ ရွတ်မိလိုက်သည်။

"ဟင်... မီးရောင်လည်း မြင်လိုက်ရတယ်... ဒီအခန်း လူများရှိနေသလား မဆိုနိုင်ဘူး... "

သူတို့သည် ထိုအခန်းရှေ့သို့ ရောက်လာကြတော့၏။

ထင်အင်းရွှန်သည် တုံ့ဆိုင်းခြင်းမရှိဘဲ တံခါးထဲသို့ ခေါင်းလျှို၍ ကြည့်လိုက်လေတော့၏။

ထင်အင်းရွှန်သည် ထိုအခန်း၏ထူးခြားချက်ကို ချက်ချင်း သတိပြုလိုက်မိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအခန်းသည် အခြား အခန်းများကဲ့သို့ ဟာလာဟင်းလင်းရှိသည့်အခန်းမဟုတ်ဘဲ အခန်း ထောင့်ခြောက်နေရာတွင် အခေါင်းခြောက်ခုကို အစီအရီချထား သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ပြင် ထိုခေါင်းများမှာ သာမန်သစ်သားခေါင်းများ မဟုတ်ကြ။ ကြေးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ကြေးခေါင်းများ ဖြစ်နေ ကြလေ၏။

အခန်း၏အလယ်တွင်မူ ကြေးမီးအိမ်တစ်လုံး ထွန်းညှိ ထား၏။ မီးအိမ်မှထွက်နေသော မီးရောင်မှာလည်း သာမန်မီးအိမ် ကဲ့သို့ထွက်သည့် အကြည်ရောင်အလင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ စိမ်းဖန့်ဖန့် အလင်းမျိုး ဖြစ်သည်။

စိမ်းဖန့်ဖန့်အလင်းရောင်နှင့် ကြေးခေါင်းခြောက်လုံးတို့ ပေါင်းစပ်နေမှုက တွေ့မြင်ရသူတို့အား ကျောရိုးတလျှောက် အေး စက်ကျင်တက်သွားစေတော့၏။

ထင်အင်းရွှန်သည် သတ္တိကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ် သည့်အလျောက်၊ နောက်သို့တစ်လက်မမျှ ပြန်ဆုတ်ခြင်းမရှိဘဲ အခန်း တွင်းရှိ အရာအားလုံးကို အပြည့်အစုံသိမြင်အောင် လေ့လာနေ လေ၏။ လေ့လာနေရင်းမှ မျက်မှောင်ကုတ်၍ စဉ်းစားလိုက်မိ၏။

ဤကြေးမီးအိမ်အား မည်သည့်အချိန်ကတည်းက လာ ထွန်းညှိထားသနည်း။

ဤကြေးမီးအိမ်ကို မည်သူက လာရောက်ထွန်းညှိထား

သနည်း။ ဤသို့ စဉ်းစားနေရင်းမှ နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်
လိုက်သောအခါ သူ့နောက်တွင် ဖန်ရှိယင် ရပ်နေသည်ကို တွေ့
လိုက်ရသည်။ ထင်အင်းရှန်က အခန်းကို မေးဆတ်ပြရင်း မေး
လိုက်၏။

"ဘယ့်နှယ်လဲ... ဝင်ကြမလား... "

ဖန်ရှိယင်က အနည်းငယ်စဉ်းစားဟန်ပြုပြီး...

"နေဦး... ကျုပ်တို့ချည်းပဲ မဝင်နဲ့ဦး... ဖန်ချုန်းလီတို့
တိုင်ပင်ပြီးမှ ဝင်ရင် မကောင်းဘူးလား... "ဟု ပြောလေ၏။

ထင်အင်းရှန်က သဘောတူသည်။

"ကောင်းသားပဲ... သူတို့ကို အချက်ပေးလိုက်မယ်..."

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူ့ခါးမှကြိုးစကို ဆွဲယမ်းလှုပ်ခါလိုက်
၏။ ထင်အင်းရှန် မျက်လုံးပြူးသွားတော့၏။ ကြိုးစသည် တစ်
တင်းရင်းရင်းမရှိဘဲ သူ ရွေ့လျားရာသို့ လိုက်ပါနေသည်ကို တွေ့
ရသောကြောင့် ပေတည်း။

သူသည် အထိတ်တလန့်ဖြင့် ကြိုးစကို ဆွဲယူလိုက်သော
အခါ ကြိုးပြတ်နေသည်ကို တွေ့ရလေတော့သည်။

ဤအချင်းအရာကို တွေ့မြင်လိုက်ကြရသော သူ့
နောက်လိုက်များမှာ လွန်စွာ ထိတ်လန့်သွားကြသည်။ သူ
အတွက် ပြဿနာကား စတင်လာချေပြီ။

ထင်အင်းရှန်၏လူတစ်ယောက်က စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှု
ဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်၏။

"ကျုပ်တို့ နောက်ဆုတ်ရင် ကောင်းမယ်... ခုဆို အချိန်
မနှောင်းသေးပါဘူး... တော်ကြာ... "

ဖန်ရှိယင်က ခြေထောက်ဆောင့်ရင်း ကြားဖြတ်ပြော

ကြည့်သည်။

"အခုအချိန်မှာ နောက်ဆုတ်လို့ ဘယ်ရတော့မလဲ...
ကျုပ်တို့ လာတဲ့လမ်းက တစ်လမ်းတည်းမှ မဟုတ်တာ... တံခါး
ပေါက်တွေ အများကြီးထဲက ဝင်လာခဲ့ကြတာ... ကြိုးမရှိတော့ဘဲ
နဲ့ ကျုပ်တို့လာခဲ့တဲ့နေရာကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ တန်းတန်းမတ်မတ်
ပြန်မရောက်နိုင်ဘူး... ခုက္ခပါပဲဗျာ... ဘယ်သူကများ ဒီကြိုးကို ဖြတ်
လိုက်တာလဲ မသိဘူး... "

သူသည် စကားဆုံးသွားသည်နှင့် အံကိုတင်းတင်းကြိတ်
လိုက်သည်။ စွန့်စားပိုင်းဖြတ်သော လေသံဖြင့်...

"မထူးတော့ပါဘူးလေ... အထဲကို စွန့်ဝင်ရင် အကျိုး
ခံစားချင် ခံစားရမှာပဲ... ဒီတော့ အထဲပဲ ဝင်တော့မယ်... "

ထင်အင်းရှန်ကလည်း အနည်းငယ် စဉ်းစားနေသည်။
သို့သော် သတ္တိရှိသူတို့၏ သဘာဝအတိုင်း ရှေ့တိုးရန်ကိုသာ ဆုံး
ဖြတ်လိုက်၏။

"ကောင်းတယ်... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝင်မယ်... သေတစ်နေ့
မျောတစ်နေ့ပဲ... လူဆိုတာ တစ်သက်မှာ နှစ်ခါသေရိုးထုံးစံ မရှိ
ဘူး... "

စကားဆုံးသည်နှင့် ထင်အင်းရှန်သည် အခန်းတွင်းသို့
လှမ်းဝင်သွားလေတော့၏။ ဖန်ရှိယင်ကမူ နောက်သို့ခြေတစ်လှမ်း
ဆုတ်လိုက်ပြီး...

"ဟဲ... ဟဲ... ဝင်ကြ... ဝင်ကြ... ကျုပ်က တံခါးစောင့်
လုပ်မယ်... ခင်ဗျားတို့ကို အကြောင်းထူးရှိရင် အချက်ပေးမယ်..."

ထင်အင်းရှန်၏နောက်လိုက်များသည် အခန်းတွင်းသို့
မဝင်ခဲ့ကြချေ။ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုကြောင့် တွေဝေနေကြ၏။

ဖန်ရိယင်သည် သူတို့၏စိတ်ဒွိဟဖြစ်နေပုံကို ရိပ်မိသဖြင့်...

"ခင်ဗျားတို့ ဘာတွေ တွေဝေနေကြတာလဲ... ခင်ဗျား တို့ရဲ့ ဆရာတောင် ဝင်သွားပြီ... ကျုပ် စိတ်ထင်တော့ ကြေးခေါင်း ကြီးတွေထဲမှာ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်... ရတနာ ထားစရာဆိုလို့ ဒီခေါင်းကြီးတွေပဲ ရှိတာကိုး... "

ဖန်ရိယင်သည် ထိုသူတို့၏စိတ်ဓာတ်ကို ဖြားယောင်း သွေးဆောင်ရမည့် စကားလုံးများကို ဆက်၍ စဉ်းစားနေ၏။

သို့သော် နောက်ထပ် စကားမဆက်နိုင်မီမှာပင် ထင် အင်းရှန်၏ နောက်လိုက်များသည် အခန်းတွင်းသို့ သူထက် ငါ အလုအယက် ပြေးဝင်ကြလေတော့၏။

ဖန်ရိယင်သည် ပြုံးလိုက်၏။ သူ့အပြုံးမှာ ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲသော အပြုံးသာ ဖြစ်၏။

လူအားလုံးအတွင်းသို့ ရောက်သွားသည်နှင့် သူသည် အခန်းတံခါးကိုတွန်း၍ ပိတ်လိုက်လေတော့သည်။ လျှို့ဝှက် ခလုတ်သည် ဖန်ရိယင်၏တွန်းအားကြောင့် တံခါးမကြီးကို အသ မြည်ဟီးသွားစေပြီး ပိတ်ဆို့သွားစေတော့၏။

အခန်းတံခါးကြီး၏ မြည်ဟီးသွားသံကြောင့် ဂူတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေကြသည့် လူအားလုံး အလန့်တကြား လှည့်ကြည့် ကြသည်။

အခန်းတံခါး ပိတ်ဆို့သွားကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည့် အခါတွင်မူ အားလုံးလိုလို မျက်နှာများ သွေးဆုတ်သွားကြတော့ ၏။

ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံများလည်း ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

[illegible]လောကတွင် ယုတ်မာကောက်ကျစ်သူနှင့် ရန်လည်းမပြု [illegible] ချစ်မင်ပေါင်းသင်းခြင်းလည်း မပြုသင့်ပေ။ မီးကျီခဲသည် ရဲရဲ [illegible]ပူမိုက်ဖြစ်ပါက ကိုင်သောလက်ကို လောင်ကျွမ်းစေတတ် [illegible] အေးမိုက်ဖြစ်ပါကမူ မည်းညစ်စွန်းပေတတ်စေသည် [illegible]။

ဤလျှို့ဝှက် စကြီလမ်းအတွင်း၌ မီးခိုးရောင်အရိပ်တစ် [illegible] ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုလူရိပ်ထံမှ ခြေသံဟူ၍ လုံးဝမကြားရချေ။ ထိုလူရိပ် [illegible] ဖန်ရိယင်၏နောက်သို့သွားနေသည်။ ခြေသံမကြားရသဖြင့် [illegible]နေဖြင့် သူ့ထံသို့ တစ်စုံတစ်ခု လာနေမှန်း လုံးဝ မသိ [illegible]။

ဖန်ရိယင်သည် ပိတ်ထားသောတံခါးကြီးကို ဦးညွှတ်ရင်း [illegible]ကို ရေရွတ်နေ၏။

သူသည် တီးတိုးရေရွတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း သူ့ [illegible] လူရှိနေပါက မည်သူမဆို ထိုတီးတိုးစကားကိုကား [illegible]ကြားနိုင်မည်သာ ဖြစ်၏။

"ထင်အင်းရှန်... ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ... "

သူ၏တီးတိုးစကားသံဆုံးသွားသည်နှင့် သူ့နောက်မှ [illegible]သော စကားသံတစ်ခုက သူ့အား လိပ်ပြာလွင့်စဉ်စေမျှ [illegible] ထိတ်လန့်သွားစေ၏။

"[illegible]... မင်းမဆိုးဘူး... မင်း အခုပြန်သွားပြီး ပြတ်နေ [illegible]ကို သွားဆွဲလိုက်စမ်း... ဒါမှ ဖန်ချန်းလီတို့ လူစု ဒီအထဲ

ကို ရောက်လာကြလိမ့်မယ်... ”

ဖန်ရီယင်သည် ထိုစကားသံကို ကြားလိုက်ရသောအ[illegible] ကိုအသံသည် မီးခိုးရောင်လူ၏အသံမှန်း မှတ်မိလိုက်တော့[illegible] အသံကို မှတ်မိသွားသဖြင့် သူ၏ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှု လျော့[illegible] သွားသည် မဟုတ်ပါချေ။

ထိုအသံကြောင့် ပို၍ပင် ကြောက်လန့်သွားသေး၏။ [illegible] နောက်မှ စကားသံက ဆက်လက်၍ထွက်ပေါ်လာသည်။

“မင်း တည့်တည့် လျှောက်သွားစမ်း... လှည့်ကြည့်[illegible] လည်း မကြိုးစားနဲ့... စိတ်လည်း မကူးနဲ့... လှည့်မကြည့်ဘဲနဲ့[illegible] ခိုင်းသလိုသွားရင် မင်း အကျိုးရှိမယ်...လှည့်ကြည့်ရင်တော့ အက[illegible] မရှိဘဲနဲ့ လုံးဝဒုက္ခရောက်ပြီလို့သာ မှတ်ပေတော့... ”

ဖန်ရီယင်သည် နောက်သို့လှည့်မကြည့်ဝံ့တော့ဘဲ ရှေ[illegible] လျှောက်သွားလေတော့၏။

ဖန်ချန်းလီသည် သူ့ရှေ့ရှိ ကြိုးခွေများ တစ်ရစ်ပြီးတစ်[illegible] ပြေးထွက်သွားနေသည်ကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေ၏။ [illegible] များသည် ကိုက်အတော်များများ ကုန်ဆုံးသွားပြီဖြစ်၏။

ထင်အင်းရွှန်လည်း အတော်ခရီးပေါက်နေလောက်[illegible] ပြီ။ သို့သော် ကြိုးသည် ဆက်လက်လှုပ်ရှားခြင်းမရှိတော့ဘဲ လုံ[illegible] ရပ်တန့်နေလိုက်သည်ကို တွေ့ရှိလာရသည်။

သူ့အနေဖြင့် ကြိုးပြတ်သွားသည့်ဖြစ်ရပ်ကို လုံးဝမသိ[illegible] ပါချေ။

သူ့စိတ်တွင် တွေးနေ၏။

“ထင်အင်းရွှန်က ဘာဖြစ်လို့ ရှေ့ဆက်မသွားဘဲ ရပ်နေ [illegible]... ”

[illegible]ကလည်း မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း သူ့စိတ်တွင်းမှ [illegible]ကို ထုတ်ပြောလိုက်၏။

“[illegible]... ထင်အင်းရွှန်တော့ တစ်ခုခုတွေ့နေပြီနဲ့ တူ [illegible] ဘာတွေများ တွေ့နေသလား မသိဘူး... ”

ကျန်ရှိနေသည့် လူအားလုံးတို့သည် သူတို့ရှေ့၌ ငြိမ် [illegible]သည့် ကြိုးခွေကိုသာ စိုက်ကြည့်နေကြလေတော့၏။

ထိုစဉ် ကြိုးခွေမှ ကြိုးစသည် သုံးကြိမ်သုံးခါတိတိ လှုပ် [illegible]သွားလေတော့သည်။

ဖန်ချန်းလီက...

“ဟော... ဟော... အချက်ပေးပြီဟေ့... အထဲမှာ တစ်ခု [illegible] ဖြစ်နေပြီနဲ့ တူတယ်... ”

စောင့်ကြည့်နေသူအားလုံး ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွား [illegible]သည်။ အချို့လူများက စိုးရိမ်တကြီးပြောလိုက်ကြသည်။

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ အမြန်ဆုံးသွားပြီး အကူအညီ [illegible] ဖြစ်မယ်... နို့မဟုတ်ရင် သူတို့သေကုန်လိမ့်မယ်... ”

ဖန်ချန်းလီ၏မျက်နှာ၌ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော အပြုံး [illegible]လာသည်။

“ဘာလဲ... မင်းတို့ပါ သေချင်ကြလို့လား... ဒါက သေမင်း [illegible]... ”

ဖန်ချန်းလီ၏စကားကြောင့် သွားရောက်အကူအညီပေး [illegible] လူများပင် တွန့်ဆုတ်သွားကြလေတော့၏။ ကျန်လူများ [illegible] မရှိတော့ချေ။

ဝမ်စုတုံးကမူ မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း စဉ်းစားနေ၏။

တဖန် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသည့် လူစုအား တစ်ချ
မျှ ဝေ့ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ...

"ကျုပ် အထင်တော့ ထင်အင်းရှုန်တစ်ယောက် ရတ
တွေကို တွေ့သွားပြီလို့ ထင်တယ်..."

ဖန်ချန်းလီက...

"ရတနာတွေတွေ့ရင် ကျုပ်တို့ကို ဒီလိုအကြောင်းကြ
ပါ့မလားဗျ..."

"အင်း... ခပ်စောစောကပဲ ထင်အင်းရှုန်ကို ခင်ဗျား
လွှတ်ပြီးပြီ မဟုတ်လား... ထင်အင်းရှုန်လို လူမျိုးက မဟု
မတရားလုပ်မယ့်လူမျိုး မဟုတ်ဘူးဗျ... ဒီလူက စိတ်ရင်းကော
တယ်... ကဲ... ခင်ဗျားတို့ မလိုက်ရင်တော့ နေကြပေါ့... ကျု
တော့ လိုက်သွားတော့မယ်..."

ဝမ်စုတုံးသည် စကားဆုံးသည်နှင့် အခန်းထဲသို့ ပြေ
သွားလေတော့၏။

ဖန်ချန်းလီသည် ထင်အင်းရှုန်နှင့်ပတ်သက်၍ မည်
ခံစားချက်မရှိသော်လည်း 'ရတနာတွေ'ဟူသော စကားကို
လိုက်ရသောအခါတွင်မူ သူ့စိတ်ထဲ၌ ကသောင်းကနင်း ဖော
ခတ်သွားလေတော့၏။

ချက်ချင်းပင် သူ၏လူများကိုလှည့်၍ ပြောလိုက်သ

"ကဲ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ငါတို့အနေနဲ့ ထင်အင်းရှု
သွားပြီး ကူညီမှ ကောင်းမယ်နဲ့တူတယ်ကွ..."

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် သူ့လူများကို လက်ပြေ
၍ အချက်ပေးကာ အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားလေတော့၏

နောက်လိုက်များကလည်း ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားသည်။

မှောင်ရိပ်ခို၍ရပ်နေသော ဝမ်စုတုံးက မဲ့ပြုံးပြုံး၍...

"ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... မင်း ဘယ်လောက်ပဲ ကောက်
ကျစ် ကောက်ကျစ်... ဘယ်လောက်ပဲ လည်လည်... ဒီတစ်ခါတော့
မင်း ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပြန်မထွက်နိုင်တော့ပါဘူးကွာ..." ဟု ကြိတ်
၍ ကြုံးဝါးလိုက်လေတော့၏။

ဖန်ချန်းလီသည် အခန်းတံခါးကိုဖြတ်ကျော်၍ စင်္ကြံလမ်း
အတိုင်း ပြေးဝင်သွားသည်။

သူတို့အားလုံး အတွင်းသို့ရောက်သည်နှင့် သူတို့၏
နောက်ကျောမှ တံခါးသည် 'ဂုန်း'ခနဲ ပိတ်သွားတော့သည်။

"ဟိုက်... ဒုက္ခပဲ... အခန်းတံခါး ပိတ်သွားပြီ..."

နောက်ဆုံးမှပါလာသူ၏ ကြောက်လန့်တကြား အော်
ဟစ်လိုက်သံသည် လှိုဏ်ခေါင်းတစ်ခုလုံး ဟိန်းထွက်သွားလေတော့၏။

ဖန်ချန်းလီမှာလည်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားတော့
သည်။ သူသည် ပိတ်သွားသည့်တံခါးရှိရာသို့ ကမန်းကတန်းပြန်
ပြေးလာ၏။ အံ့လျှားဖားလျားနိုင်လှသော သူ့အပြုအမူသည် သူ၏
အဖြစ်ကို ဖော်ပြနေ၏။

သူနှင့်အတူ သူ၏နောက်လိုက်များသည်လည်း ပိတ်
သွားသည့် တံခါးနားသို့ စုရုံးရောက်ရှိလာကြ၏။

သူတို့အားလုံး အားသွန်ခွန်စိုက်ဖြင့် တံခါးကြီးကို တွန်း
ဖွင့်ကြသည်။

ကျောက်ပြားချပ်ကြီးကို တံခါးကြီးတစ်ခုအဖြစ် ဖန်တီး

ထားခြင်းဖြစ်ရာ သူတို့မည်မျှပင် တွန်းသော်လည်း အနည်းငယ်မျှ
ပင် မလှုပ်ပါချေ။

ဖန်ချန်းလီသည် ပေါက်သည့်နဖူးမထူးတော့ပြီဟူသည့်
သဘောမျိုးဖြင့် အံကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ...

"ကဲ... ခုမှတော့ မထူးတော့ဘူးဟေ့... ရှေ့ကိုပဲ ဆက်
သွားကြတော့မယ်... သေမြေကြီး ရှင် ရွှေထီးပေါ့ကွာ... "ဟု ပြော
လိုက်တော့သည်။

သူ၏နောက်လိုက်များမှာလည်း ဤလမ်းမှတစ်ပါး
အခြားလမ်းကို ရွေးချယ်စရာမရှိတော့သဖြင့် သူ့နောက်သို့သာ
လိုက်ကြရတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် အချိန်အတော်ကြာကြာ လျှောက်မိကြသော
အခါ ကြိုးပြတ်၏အဆုံးကို တွေ့လိုက်ကြရလေတော့၏။

လူအားလုံး ထိတ်လန့်သွားကြတော့သည်။

"ဒါ... ဒါဖြင့် ထင်အင်းရွှန်တို့လူစု အန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်
နေရပြီပေါ့... "

ဖန်ချန်းလီမှာမူ စကားပင် မပြောနိုင်တော့ချေ။ မျက်နှာ
တစ်ခုလုံး ညိုမည်းနေပြီး ရှေ့သို့သာ တစ်လှမ်းပြီးတစ်လှမ်း တို
သွားလေတော့၏။

သူတို့အားလုံး ခြေလှမ်းငါးဆယ်မျှ လျှောက်မိကြသော
အခါ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ငြိမ်းနေသော မီးတုတ်တစ်ခုကို တွေ့ရှိလိုက်
ကြရသည်။

ဖန်ချန်းလီက မီးတုတ်ကို ကောက်ယူစစ်ဆေးလိုက်၏။
ထင်အင်းရွှန်တို့ ယူသွားသော မီးတုတ်ဖြစ်ကြောင်း သူ အသေ
အချာ သိလိုက်သည်။

"အင်း... ထင်အင်းရွှန်ရဲ့ မီးတုတ်ဆိုတာတော့ သေချာ
[illegible] အစုဆိုရင် သူတို့... "

သူ၏စကားသည် တစ်ပိုင်းတစ်လက်စဖြင့် ရပ်တန့်သွား
[illegible]ပင် တစ်ပိုင်းတစ်လက်စဖြင့် ရပ်တန့်ရပ်တန့် နောက်
[illegible]စကားကို အားလုံးက သိရှိပြီးဖြစ်ကြသည်။

ထင်အင်းရွှန်တို့ လူစုမြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ အန္တရာယ်
နှင့် ရင်ဆိုင်နေကြရလေပြီ။

သူတို့အားလုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကား
မပြောမိကြတော့။ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုက သူတို့ပါးစပ်များ
[illegible] အာစေးထည့်ထားပေးလိုက်သည်။

ဤကဲ့သို့ တထိတ်ထိတ်တလန့်လန့်ဖြင့် ရှေ့သို့လျှောက်
သွားကြလေတော့သည်။

မကြာမီ သူတို့သည် လမ်းသုံးခွဆုံသို့ ရောက်ရှိလာကြ
လေတော့၏။

လမ်းဆုံလမ်းခွအလယ်တွင် လူ့လက်မောင်းပြတ်ကြီး
[illegible] တွေ့ကြရသည်။ ထိုလက်ပြတ်ကြီးမှ လက်ညှိုးသည် ဝဲ
[illegible] ညွှန်ပြနေ၏။

ယာဘက်လမ်းတွင်မူ အရိုးစုများ ပြန့်ကြဲနေသည်ကို
[illegible] ထိုအရိုးစုများ၏ လက်ဖျားထဲတွင် ဓားမျှားဆုပ်ကိုင်
[illegible] ရှိကြောင်း တွေ့ကြရသည်။

ဖန်ချန်းလီသည် ထိုအချင်းအရာများကို တွေ့လိုက်ရ
[illegible] ရပ်ဆိုင်းလိုက်တော့သည်။

သူတို့၏ခေါင်းဆောင်ရပ်သွားသဖြင့် နောက်လိုက်များသ ရပ်တန့်သွားသည်။ နောက်လိုက်တစ်ယောက်က မေးလိုက်၏

"ကဲ... လမ်းဆုံလမ်းခွတော့ ရောက်လာပြီ... ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ... ရှေ့ဆက်သွားကြမလား... ဘယ်လမ်း လိုက်မလဲ..."

ဖန်ချွန်းလီသည် နဖူးကြောကြီးများ ထောင်ထနေအေ အံကြိတ်၍ စဉ်းစားနေ၏။

"ဆက်သွားကြမယ်..."

"ဖြစ်ပါ့မလား..."

"မဖြစ်လည်း သွားရမှာပဲ... ဒီနေရာမှာ တစ်သက် ရပ်နေလို့ အသက်ရှင်နိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ..."

ဤကဲ့သို့ အချီအချပြောနေကြစဉ် သူတို့၏နောက်ဘ မှ အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် အားလုံးရုတ်တရက် လှ ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ရိပ်ခနဲ ပျောက်ကွယ်သွားသည့်လူရိပ်တ ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

ဖန်ချွန်းလီသည် အံကြိတ်လိုက်ပြီး အော်ဟစ်ကြိမ်းမေ လိုက်၏။

"ဟေ့... ဘယ်သူလဲကွ... ငါတို့ကို ဒီလိုလာခြောက် မရဘူးကွ... ငါတို့ကို လူကြောက်တွေ မှတ်နေလို့လား..."

လူရိပ်ပျောက်ကွယ်သွားသည့်နေရာမှ မည်သည့်လှုပ် မှုမျှ မတွေ့ကြရသဖြင့် သူတို့သွားရမည့် လမ်းသုံးခွဆုံသို့ ပြန်လ ဦးလှည့်လိုက်ကြသည်။

ထိုအခါ လူအားလုံးမျက်လုံးများ ထွက်ကျမတတ် စူးရိ ကြည့်မိကြတော့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယခင်က လက်ဝဲလမ်းကို ညွှန် ပြနေသော လက်မောင်းကြီးသည် ယခုအခါ အလယ်လမ်းမသို့ ညွှန်ပြနေသောကြောင့်ပေတည်း။

ဖန်ချွန်းလီ၏ အံ့အားသင့်မှုမှာ ဆိုဖွယ်ရာ မရှိတော့ချေ။ သူ့လည်း ရုတ်တရက် ဒေါသထွက်လာပြီး လက်မောင်းပြတ်ကြီး အား မြေတောက်ဖြင့် ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်တော့၏။

ထို့နောက် လမ်းသုံးသွယ်အနက် အလယ်လမ်းမကြီးသို့ တည့်တည့်မတ်မတ်ကြီး လျှောက်ဝင်သွားလေတော့၏။ ဝမ်စုတုံး မှာ သူတို့နှင့်အတူ လိုက်မဝင်ဘဲ နောက်ချန်နေရစ်၏။

အမှန်စင်စစ် လက်မောင်းပြတ်ကြီး၏လမ်းညွှန်ချက် ပြောင်းလဲသွားရန် ဖန်တီးလိုက်သူမှာ အခြားသူမဟုတ်။ ဝမ်စုတုံး ပင် ဖြစ်၏။

ဖန်ချွန်းလီတို့လူစု အလယ်လမ်းသွယ်ထဲ ဝင်သွားသည် ကို ကြည့်၍ ဝမ်စုတုံးက ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ ပြုံးလိုက်တော့ ၏။ သူသည် စိတ်တွင်းမှလှမ်း၍ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

"ဖန်ချွန်းလီရေ... သွားပေဦးတော့ဟေ့... သွားပေဦး တော့..."

သူသည် ဆတ်ခနဲ ကိုယ်ကိုလှည့်ကာ ဝဲဘက်လမ်းသို့ ဦးတည်လျှောက်သွားလေတော့သည်။

ထိုစဉ် လက်တစ်ဖက်သည် သူ့လက်မောင်းအား ရုတ် တရက် ဖမ်းဆွဲလိုက်လေ၏။ ဝမ်စုတုံးသည် လုံးဝမျှော်လင့်မထား သဖြင့် ဈက်ချင်းအသက်ထွက်သွားမတတ် တုန်လှုပ်ချောက်ချား သွားလေတော့၏။

သူသည် မကြည့်ဝံ့ ကြည့်ဝံ့ဖြင့် သူ့လက်မောင်းလာ

ဆွဲသူအား ကြည့်လိုက်မိသည်။

မီးခိုးရောင်လူပေတည်း။

အေးစက်သော စကားသံသည် ကြောက်မယ်ဖွယ်ရာ တစ်လုံးချင်း ထွက်လာ၏။

"ခိုင်းထားတဲ့ တာဝန်ကို ကျေပြွန်အောင် ထမ်းဆောင်နိုင်တဲ့အတွက်... မင်းကို ငါ သဘောကျသွားပြီ... "

ဝမ်စုတုံး၏စိတ်ထဲ၌ ထိုစကားကြောင့် မည်သို့မျှ သက်သာရာမရလိုက်ချေ။ ဤဂူထဲရှိ နေသမျှ ကာလပတ်လုံး အဘယ်မှာ စိတ်ချလုံခြုံစွာ နေနိုင်ပါမည်နည်း။

မီးခိုးရောင်လူသည် လက်ယာဘက်လမ်းသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်၏။

"ဒီဘက်ကိုသွား... မင်းရဲ့ရဲဘော် ဖန်ရိယင် မင်းကိုစောင့်နေလိမ့်မယ်... "

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ... "

ဝမ်စုတုံးသည် ဦးညွှတ်၍ ပြောလိုက်၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် အလယ်လမ်းသို့ဝင်သွားသော ဖန်ချန်းလီတို့လူစု၏ ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံများကို ကြားလိုက်ရလေတော့၏။

ဝမ်စုတုံးသည် မီးခိုးရောင်လူအား ရုတ်တရက် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုလူကား ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားလေပြီ။

ဖန်ချန်းလီတို့လူစုမှာ အလယ်လမ်းသို့ဝင်ခဲ့ကြပြီး လမ်းအဆစ်အချိုးနှစ်ခု တွေ့ခဲ့ကြရသည်။

ထိုလမ်းချိုးနှစ်ခုကို ချိုးပြီးသည်နှင့် တံခါးပွင့်နေသည့်

အခန်းတစ်ခန်းကို ဗြုန်းခနဲ မြင်တွေ့လိုက်ကြရသည်။

ပွင့်နေသည့်တံခါးဝမှ သူတို့မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် အရာများကား၊ တပြောင်ပြောင်တလျှံလျှံဖြင့် စုပုံနေသည့် ကျောက်သံပတ္တမြား၊ ရတနာပုံကြီးပင်တည်း။

ဖန်ချန်းလီမှာ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် အော်လိုက်မိသည်။

"ငါတို့ ဝင်ခဲ့တဲ့လမ်း မှန်နေပြီဟေ့... "

ကျောက်မျက်ရတနာပုံကြီးဆီသို့ ဦးစွာပြေးသွားသူမှာ လည်း၊ ဖန်ချန်းလီပင် ဖြစ်တော့သည်။

ကျောက်သံပတ္တမြားပုံကြီးမှာ မြေပြင်ပေါ်၌ စုပုံနေခြင်း မဟုတ်ပေ။ ထိုအခန်းထဲတွင် ကြေးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ခေါင်းကြီးတစ်ခု ရှိနေ၏။

တလျှံလျှံ တပြောင်ပြောင်သော ကျောက်သံပတ္တမြားများသည် ထိုကြေးခေါင်းများထဲ၌ အမို့အမောက် ပြည့်လျှံစုပုံနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖန်ချန်းလီသည် ရတနာများကိုကြည့်၍ ငေးကြောင်နေသည်။ လူ၏နောက်လိုက်များမှာလည်း သူတို့တစ်သက်တာ၌ တစ်ခါမျှ အမြင်ထူးလှသော ရတနာများကြောင့် မင်သက်မိနေသည်။

ထိုသော် မကြာမီအတောအတွင်း လူအားလုံး အသိပြန်ဝင်လာကြပြီး၊ ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်ပြေးလွှားလျက် ကြေးခေါင်းကြီးများ၌ အပြည့်အလျှံရှိနေသော ရတနာများကို အလု

အယက် သူ့ထက်ငါ မွှေ့ပိုက်ကြလေတော့၏။

လောဘတရားသည် သူတို့၏မျက်လုံးအစုံကို အကော[illegible] ပကတိမှ အကန်းဘဝသို့ ရောက်ရှိစေလေပြီ။ မည်သည့်ဘေး[illegible] အန္တရာယ်ရှိသည်ကိုမျှ မစဉ်းစားနိုင်ကြတော့ဘဲ ရတနာများ[illegible] သာ လုယက်နေကြတော့၏။

ထိုစဉ် ထူးခြားဆန်းကြယ်စွာပင် ကျောက်သံပတ္တမြ[illegible] အချို့နှင့် ပုလဲလုံးအချို့ အက်ကွဲကြေမွသွားပြီး အရည်များ ပေါ[illegible] ကွဲထွက်လာလေတော့၏။

ထိုအရည်များ လွင့်စဉ်ထိမှန်ခံရသူများမှာ ငရဲမီးမျ[illegible] ထိခံရသူများပမာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အော်ဟစ်ကြလေ၏။

အဘယ်သူလျှင် မအော်ဘဲ နေနိုင်လိမ့်မည်နည်း။

ဤအရည်များမှာ အမွှေးရေစင်များ မဟုတ်ချေ... ကြောက်ဖွယ်လိလိ ပြင်းထန်လှသော အဆိပ်ရေများသာတည်[illegible]

ထို့ကြောင့် ထိုလူများမှာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယော[illegible] မချိမဆန့် လူးလိမ့်အော်ဟစ်ရင်း လဲကျသေဆုံးသွားကြလေ[illegible] ၏။

သူတို့အထဲ၌ ကုသိုလ်ကံထောက်မခြင်း ခံလိုက်ရသူ[illegible] ဖန်ချန်းလီပင် ဖြစ်တော့၏။

သူသည် ရတနာများကို ဝမ်းသာအားရ မင်သက်[illegible] မောကြည့်နေသည်မှာ အလွန်ကြာသွားခဲ့သည်။

သူ သတိပြန်ဝင်လာသည့်အချိန်တွင် သူ့လူများက [illegible] အယက်ဖြစ်နေကြလေပြီ။

ထို့ကြောင့် သူ့အနေဖြင့် ထိုလူအုပ်ထဲ ဝင်လုယူရန် မ[illegible] နိုင်သဖြင့် ခေတ္တငေးကြည့်နေမိလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်အတန့်အတွင်း လျှို့ဝှက်အဆိပ်ရည်များမိကာ [illegible]များ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေဆုံးသွားရခြင်းဖြစ် [illegible]သည်။

သူ့လူများ မချိမဆန့် အသက်ထွက်နေကြပုံကို မတွေ့ချင် [illegible]သားဖြစ်နေ၍ ဖန်ချန်းလီအဖို့ ရင်နာမဆုံးဖြစ်တော့၏။

သူသည် ရင်ထဲမှ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်လာသဖြင့် နာကျည်း[illegible] 'ဖောက်'တစ်ချက် ခေါက်လိုက်ပြီး မကျေမချမ်းနိုင် ရေရွတ် [illegible]မိလေ၏။

"တော်တော်ပက်စက်တဲ့ အကြံပါလား... "

သူ့နောက်မှ ပွင့်ဟနေခဲ့သော တံခါးသည် အသံလုံးဝ [illegible]နှင့် အသာအရာ ပြန်ပိတ်သွားလေတော့၏။

စင်လုံသည် ချစ်ချစ်နှင့် ပန်းဖူးဒေဝီတို့၏ လက်ကိုဆွဲ [illegible]သော ဆက်လျှောက်နေတော့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခု [illegible]မှောင်နေသဖြင့် စမ်းတဝါးဝါးလျှောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤသို့သာ စမ်းတဝါးဝါးလျှောက်နေရပါက မည်သို့မျှ [illegible]နိုင်ကြောင်း သိသဖြင့် စင်လုံသည် ချစ်ချစ်ထံမှ မီးခြစ် [illegible] သူ့၌ပါလာသော မီးတုတ်ကိုမီးထွန်းညှိစေလိုက်၏။ [illegible] မီးတုတ်ကြီးကိုကိုင်ရင်း...

"ရှင်က မီးတုတ်ကြီးကို ဘာဖြစ်လို့ မီးထွန်းလိုက်ရတာ [illegible] "

"[illegible]ထွန်းရမှာလဲ... မီးရောင်ရှိမှ ရှေ့ကိုမြင်မြင်ထင် [illegible]နိုင်မှာပေါ့... "

"ကျွန်မ မလိုက်တော့ဘူး... ရှင့်ဘာသာ ရှင်သွားတေ

ချစ်ချစ်သည် ပြောရင်း သူမ၏ခြေလှမ်းကို ရပ်ပစ်လို သည်။ စင်လုံကမူ မည်သည့်စကားမျှမပြောဘဲ ပန်းဖူးဒေ လက်ကို ကိုင်ဆွဲကာ ရှေ့သို့လျှောက်သွားတော့၏။

ချစ်ချစ်သည် နှုတ်ခမ်းကလေးစူ၊ ခြေကလေးဆောင့် နောက်မှ လိုက်လာရတော့သည်။ -

အတန်ကြာလျှောက်မိကြသောအခါ တံခါးတစ်ချ နေသည့် အခန်းတစ်ခန်းအား ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ကြ ထိုအခန်းထဲတွင် 'ခေါင်း'တစ်လုံး ရှိနေသည်။ ခေါင်းပေါ်တွင်လ မီးအိမ်တစ်လုံး ထွန်းညှိထား၏။

အလွန်စပ်စုတတ်ပြီး၊ ရဲတင်းလှသည့် ချစ်ချစ် စင်လုံကို ကျော်၍ အခန်းထဲသို့ဝင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

"ချစ်ချစ်... မဝင်နဲ့... "

ရုတ်တရက် အော်ဟစ်တားမြစ်လိုက်သော စင် အသံသည် လိုဏ်ဂူကြီးတစ်ခုလုံး ဟိန်းထွက်သွားလေ၏။

ချစ်ချစ်သည် စိတ်ကောက်တတ်သည့်ကလေးငယ် သူမ၏ နှုတ်ခမ်းကလေးကိုမဲ့ပြီး...

"ဘာဖြစ်လို့ ရှင်က တားရတာလဲ... ဒီအခန်းထ မရောက်ရောက်အောင် ကျွန်မ ဝင်မယ်... "

စင်လုံက ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြင့် ညည်းညည်းည ပြောလိုက်သည်။ ဆိုဆုံးမခက်လှသော ကလေးငယ်တစ်ယေ အား စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောနေပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

"ဒါဟာ... ရန်သူက ဆင်ထားတဲ့ ထောင်ချောက် ဖြစ်နိုင်တယ် သိရဲ့လား... မင်းမှာ အသိဉာဏ်လည်း မန

... ဒါလေးလောက်တော့ သိထားမှပေါ့... "

ချစ်ချစ်သည် စပ်စုလိုသောစိတ်ကြောင့် စောစောကဝင် မြင်ချင်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း စင်လုံ၏စကားကို ကြားလိုက်ရသော အခါ ကျောချမ်းသွားသည်။

"ထားပါတော့လေ...ဒီအထဲမဝင်ရလို့လည်း အရေးမကြီး ပါဘူး... "

သူတို့သုံးယောက်သည် ထိုအခန်းထဲသို့ လုံးဝမဝင်ကြဘဲ မူလလမ်းအတိုင်း ရှေ့သို့သာ ဆက်လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

အချိန်များစွာ မကြာလိုက်ပါချေ။ သူတို့သုံးယောက်သည် လမ်းဆုံလမ်းခွသို့ရောက်ရှိလာကြလေတော့၏။ ချစ်ချစ်သည် မျက် လုံးကလေးအဝိုင်းသားဖြင့် လမ်းသုံးသွယ်ကို အကဲခတ်နေ၏။ ပြီးမှ မျက်တောင်တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ရင်း စင်လုံကို မေးလိုက်သည်။

"ကဲ... ဆရာကြီးရှင့်... ကျွန်မတို့ ဘယ်လမ်းက သွားရ မယ်ဆိုတာ မိန့်တော်မူပါဦးရှင့်... "

စင်လုံသည် ချစ်ချစ်၏ငေါ့တော့တော့ လေသံကြောင့် ပြုံးလိုက်မိ၏။

ထို့နောက် မည်သည့်လမ်းကိုဝင်ရမည်ကို အတန်ကြာ စဉ်းစားနေသည်။

"အင်း... ညာဘက်လမ်းကတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းအရိုးစုတွေ နဲ့ အနိဋ္ဌာရုံလမ်းပဲ... ဒါပေမယ့် ဘာပြောပြော လမ်းသုံးသွယ် ထဲမှာတော့ ဒီလမ်းဟာ ဘေးအကင်းဆုံးလို့ ငါထင်တယ်... "

"ဒါဖြင့်... ရှင်က အဲဒီညာဘက်လမ်းကိုလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်ပြီပေါ့ ဟုတ်လား... "

စင်လုံသည် သူ၏ခေါင်းကို သွက်လက်စွာ ခါပြသည်။

"အဲဒီလမ်းကို ရွေးတယ်လို့ ငါက ပြောမိလို့လား... ဟေ
ဒီအုတ်ဂူကြီးရဲ့ လှိုဏ်ခန်းဟာ ဒီအုတ်ဂူရဲ့ အလယ်ဗဟိုမှာ
ရှိရမယ်... ဒီတော့ အလယ်လမ်းဟာ လှိုဏ်ခန်းကို ရောက်
တဲ့ လမ်းဖြစ်ရမယ်... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ကတော့ လာမဲ့ဘေး
တွေ့ကြရတော့မှာပဲ... အဲဒီတော့ အလယ်လမ်းကို ဝင်ကြမယ်..."

စင်လုံသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ချစ်ချစ်နှင့် ပန်းဖူး
တို့၏လက်များကိုဆွဲကာ အလယ်လမ်းသို့ ဝင်သွားလေတော့၏။

ထိုအလယ်လမ်းအတိုင်း အချိန်အတော်ကြာ လျှောက်
ကြသောအခါ ချစ်ချစ်က ဝမ်းသာအားရအော်ဟစ်လေတော့၏

"မှန်ပြီ... မှန်ပြီ... ကျွန်မတို့ ဝင်လာတဲ့လမ်း မှန်
ရှင့်... "

သူမသည် အော်ဟစ်ရင်းမှ တံခါးတစ်ချပ် ပွင့်ဟနေသ
အခန်းတစ်ခန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြလေတော့၏။

ထိုအခန်းထဲတွင် ကျောက်သံပတ္တမြားစသည့် ရတ
များ အလျှံတပြောင်ပြောင်ဖြင့် စုပုံနေ၏။

ချစ်ချစ်သည် စင်လုံ၏လက်မှ ရုန်းထွက်လျက် ထိုရတ
များကို ပြေးကောက်လေတော့၏။

ချစ်ချစ် လက်ကလေးများက ရတနာများကို ထိကိုင်
ဆဲဆဲတွင် လက်တစ်ဖက်က ချစ်ချစ်၏လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်
၏။

စင်လုံသည် ဒရေသောပါးဖြင့် ချစ်ချစ်၏လက်ကို
ဆွဲလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သဖြင့် သူ့အဖို့ အတော်ကလေး ကသိ

...အောက် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

သို့သော် သူ့ထက်ပို၍ ဇိဓာ်ကသိကအောက်ဖြစ်သွားရ
... ချစ်ချစ်က ဒေါသသံကလေးဖြင့်...

"ရှင်... ဘာလုပ်တာလဲ... "

စင်လုံကလည်း ဒေါသဖြစ်နေပါသည်။

သို့သော် ငါးဖယ်က ဖြောင်းဖြန် သူ့အား ဒေါသထွက်နေ
... ချစ်ချစ်ကိုကြည့်၍ သူ၏ဒေါသများ ပြေပျောက်သွားခဲ့ရ
သည်။

စင်လုံသည် ပြုံးရင်း...

"ဒါတွေကို နည်းနည်းကလေးမှ မထိနဲ့ ချစ်ချစ်... "

"ဘာဖြစ်လို့ မထိရမှာလဲ... "

"ထိတာနဲ့ သေမှာပဲ... "

"ဒါတွေက ဒါလောက်တောင် ကြောက်စရာကောင်းနေ
...လား... "

"အေး... ကြောက်စရာကောင်းသလား... မကောင်း
...လား... မင်းကို ဒရေသောပါး လိုက်ဆွဲရတဲ့ ငါ့အဖြစ်ကိုပဲ ကြည့်
ပါဦး... "

ချစ်ချစ်သည် နှုတ်ခမ်းကလေးကိုကိုက်လျက်...

"ကောင်းပြီလေ... ရှင့်စကားကို နောက်ထပ်တစ်ခါ နား
...ထောင်လိုက်ဦးမယ်... ရှင်ပြောတာ ဟုတ်မဟုတ် ကြည့်ကြသေး
...မပေါ့... "

စင်လုံသည် သဘောကျသွားဟန်ဖြင့် ချစ်ချစ်ကို ခေါင်း
...ညိတ်ပြလိုက်သည်။

"အေး... အဲသလိုလည်း တစ်ခါတလေ လိမ္မာဦးမှပေါ့..."

ပန်းဖူးဒေဝီကမူ မဲ့ပြုံးပြုံးရင်း ပြောလိုက်၏။

"အင်း... ရှင့်ကို မဆိုးဘူးလို့ ကျုပ်က သတ်မှတ်ထား တယ်... ဒါပေမယ့် ရှင်ဟာ ကျုပ်ထင်တာထက် ပိုတော်တယ်... ဒီကျောက်သံပတ္တမြားတွေဟာ ကျုပ်အစ်ကို ပန်းဘီလူးတို့တွေ ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲ... အဲဒီပစ္စည်းတွေထဲမှာ အဆိပ်ရည်တွေ အပြည့်ရှိတယ်... လောဘကြီးတဲ့လူတွေအဖို့တော့ အဲဒါတွေဟာ သေမင်းတွေပဲ... "

ချစ်ချစ်မှာ သူမ၏ရင်ကို လက်ကလေးဖြင့် ဖိထား တော့၏။ စင်လုံကမူ ပန်းဖူးဒေဝီ၏စကားများကို လုံးဝဂရုမစိုက် ဘဲ ရှေ့သို့သာ ဆက်လျှောက်သွားတော့သည်။

အနည်းငယ်လျှောက်သွားမိသောအခါ လူရိပ်တစ်ခုသည် လက်ဝဲဘက်မှ လက်ယာဘက်သို့ ရိပ်ခနဲပြေးလွှားပျောက်ကွယ် သွားကြောင်း စင်လုံက သတိပြုလိုက်မိ၏။

ထိုအချိန်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း အဖြူရောင်တန်းသုံးခု သည် စင်လုံ၏ရှေ့သို့ လွင့်စဉ်ရောက်ရှိလာ၏။ ထိုအဖြူရောင်တန်း သုံးခုတို့မှာ တစ်နေရာမှနေ၍ စင်လုံအား ပစ်ခတ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

စင်လုံသည် ထိုအဖြူရောင်တန်းသုံးခုကို သူ၏အင်္ကျီ လက်ရှည်ဖြင့် ခါယမ်းဖမ်းလိုက်၏။ ထိုလက်နက်ပုန်းများသည် သူ၏အင်္ကျီလက်စရှည်ထဲသို့ တည့်တည့်မတ်မတ်ပင် ရောက်ရှိလာ သည်။

ချစ်ချစ်မှာ ထိုလက်နက်ပုန်းများကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တအံ့တသြ ဖြစ်သွားလေ၏။

"ဘုရားရေ... ရေခဲနဲ့လုပ်ထားတဲ့ မြားတွေပါလား... ထူး

ချွန်ဆန်း လက်နက်တွေပဲ... "

စင်လုံကပြုံးပြီး...

"ဟုတ်တယ်... ရေခဲမြားတွေပဲ... ငါတို့ လမ်းမှာတွေ့ ခဲ့တဲ့လူတွေဟာ ဒီရေခဲမြားနဲ့ အပစ်ခံရလို့ သေသွားခဲ့ကြရတာပဲ... ရေခဲမြားတွေဟာ အခုအေးခဲပြီး ဘယ်လောက်မာနေသလဲ... သံ မဏိချောင်းတစ်ချောင်းလောက် မာနေတယ်... ဒါပေမယ့် လူ့ခန္ဓာ ကိုယ်ထဲရောက်တဲ့အခါကျတော့ ကိုယ်ထဲက အပူဓာတ်နဲ့တွေ့ပြီး အရည်ပျော်သွားတယ်...အဲဒီမှာ ဒဏ်ရာပဲရှိပြီး လက်နက်ရှာမတွေ့ ဘဲ ဖြစ်ရတော့တာပေါ့... "

ချစ်ချစ်သည် ဤအခါကျမှ သဘောပေါက်သွားသည်။

"အင်း... ဉာဏ်တော်တော်သွားတဲ့ လူတွေပဲနော်... ဒီ လက်နက်ကို တီထွင်နိုင်တာကိုက အတော့်ကိုချီးကျူးစရာကောင်း နေပြီ... "

စင်လုံသည် ရေခဲမြားများကို လွှင့်စဉ်လိုက်တော့၏။ ချစ် ချစ်သည် စင်လုံ၏အပြုအမူများကို လိုက်ကြည့်ရင်း...

"ဒီလူတွေက သူတို့ရဲ့လက်နက်ဆန်းတွေ ပြလိုက်... ဟို ပုန်းသည်ကွယ် လုပ်လိုက်နဲ့ ကျွန်မတို့ကို မျက်လှည့်အမျိုးမျိုးပြ နေတော့တာပဲ... အင်း... နောက်ထပ် ဘယ်လိုမျက်လှည့်ဆန်းတွေ ပြဦးမလဲမသိဘူး... စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်... "ဟု ပြောလိုက်လေ သည်။

ချစ်ချစ်သည် ဤလိုဏ်ဂူကြီးတစ်လျှောက်လုံး သွားနေ ကြစဉ်အတွင်း အမြဲတမ်းကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသူ မဟုတ်ချေ။ မိန်းကလေးတို့သဘာဝ တစ်ခါတစ်ရံ ကြောက်ခြင်းမှလွဲ၍ ရန်သူ များကို မထီမဲ့မြင် ပြုဝံ့သော သတ္တိရှိသူကလေးဖြစ်၏။

သူမ၏စကားမှမဆုံးသေးမီ ကျောက်နံရံကြားပတ်ကြား အက်တစ်ခုအတွင်းမှ အငွေ့တန်းတစ်ခု ရုတ်တရက် ပန်းထွက်လာလေတော့သည်။

ထိုအငွေ့တန်း ပန်းထွက်လာခြင်းကို မည်သူမျှမျှော်လင့်ထားခြင်း မရှိသဖြင့် [illegible] မှိုက်သွားကြတော့သည်။

ချစ်ချစ်သည် မတ်မတ်ရပ်ခြင်းငှာ လုံးဝ မစွမ်းနိုင်တော့ဘဲ မြေကြီးပေါ်သို့ လဲကျသွားလေတော့၏။

အခန်း (၁၂)

မီးခိုးရောင်လူ

ချစ်ချစ်တစ်ယောက် ပြန်လည်သတိရလာလေပြီ။

သူမ၏ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံးမှာ တူကြီးများဖြင့် ထုနှက်ခြင်း [illegible]နေရသကဲ့သို့ တဒိုင်းဒိုင်းမြည်ဟီးနေသည်။ တစ်ခေါင်းလုံးကိုက် [illegible]နေသဖြင့် တကျွတ်ကျွတ်ဖြင့် စုတ်သပ်နေရသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ခံစားနေရသော ဝေဒနာများကို ထိန်း [illegible] မျက်လုံးကို အားယူဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ထိုအခါကျမှ သူမရောက်ရှိသည့်အခန်းကို သတိပြုလိုက် [illegible]တော့၏။ ယခုရောက်ရှိနေသည့်အခန်းမှာ စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းလှ [illegible]သည်။

ဤအခန်းမျိုး၌သာ တစ်ရက်မျှ အချုပ်အနှောင်ခံလိုက် [illegible] မှမျှ အဖျားရောဂါရရှိပေလိမ့်မည်။

သူမသည် လဲကျနေရာမှ ထ,ထိုင်ရန် ကြိုးစားလိုက်မိ၏။ [illegible] ကြိုးစားချက်မှာ အချည်းအနှီးဖြစ်နေခဲ့ရချေပြီ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူမ၏တစ်ကိုယ်လုံး၌ အား [illegible] တစ်စက်ကလေးမျှ မရှိတော့သကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရ၍

ဖြစ်သည်။

ထိုတဒင်္ဂအတွင်း၌ လုံးဝအားငယ်သွားပြီး စင်လုံ
သတိရလိုက်မိတော့၏။

"စင်လုံ... စင်လုံ... "

စင်လုံကို အားကိုးတကြီး ခေါ်နေမိတော့သည်။

ထိုစဉ် လက်တစ်ဖက်သည် သူမ၏နဖူးပေါ်သို့ ညင်သ
စွာ ရောက်ရှိလာတော့သည်။

ချစ်ချစ်သည် လက်ပိုင်ရှင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

သူမ၏နဖူးပေါ်သို့ လက်လာတင်သူကား စင်လုံကိုယ်
တိုင်ပေတည်း။

စင်လုံရော ပန်းဖူးဒေဝီပါ သူမ၏အနီး၌ကျောက်နံရံ
ကျောပေး၍ ထိုင်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ထိုအခြေအနေကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ချစ်ချစ်သည်
အခြေအနေကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက်သွားလေတော့၏။

စင်လုံကိုယ်တိုင်ပင် သူမကဲ့သို့ အားအင်ကုန်ခမ်းနေ
သည်တကား... ။

သည်တစ်ချီတွင်တော့ ချစ်ချစ်တို့ ကိုယ်ကျိုးနည်းပြီ ထ
သည်။

ချစ်ချစ်သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် မေးလိုက်၏

"စင်... စင်လုံ... ရှင်လည်း ကျွန်မလိုပဲ ဖြစ်နေပြီပေါ့
ဟုတ်လား... "

စင်လုံက မချိပြုံးပြုံးပြလိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ဆိုးဝါးလှသော အခြေအနေကို ကျေ
နပ်နှစ်သိမ့်နေသူတစ်ယောက် ရှိနေလေသည်။

ထိုသူကား စင်လုံ၏အနီး၌ထိုင်နေသော ပန်းဖူးဒေဝီပင်
ဖြစ်သည်။

ပန်းဖူးဒေဝီသည် ဝမ်းသာအားရလေသံဖြင့်...

"ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဘယ့်နှယ်လဲ... ကျုပ်က အစ
ကတည်းက ဒီဂူထဲ မဝင်ကြပါနဲ့... အေးအေးဆေးဆေး ပြန်
ကြပါလို့ သတိပေးခဲ့တယ်... အခုတော့ ဘယ့်နှယ်ရှိစ"ဟု ချစ်ချစ်
တို့အား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ချစ်ချစ်က မဲ့ပြုံးပြုံးပြလိုက်သည်။

ပန်းဖူးဒေဝီသည် ကျေနပ်အားရမှု လွန်ကဲနေသဖြင့် ချစ်
ချစ်၏ မဲ့ပြုံးပြုံးပြမှုကို လုံးဝဂရုမပြုဘဲ သူပြောလိုရာကိုသာ ကျေနပ်
အားရစွာ ဆက်ပြောနေ၏။

"ညည်းတို့ ခုနက ရှူလိုက်မိတဲ့ အငွေ့အသက်တွေဟာ
ကျုပ်အစ်ကို ပန်းဘီလူးက တီထွင်ထားတဲ့ မေ့ဆေးတစ်မျိုးပဲ...
ဒီမေ့ဆေးဟာ သိပ်ပြင်းတယ်... မေ့ဆေးပြယ်သွားလို့ သတိပြန်
ရသည့်တိုင်အောင် တစ်ကိုယ်လုံး အားအင်ချည့်နဲ့နေသလို ခံစား
ရတယ်... "

သူမသည် ပြုံးလိုက်ရင်း...

"အဲ... တစ်ခုတော့ ကျုပ်ပြောမယ်... ညည်းလူကို ညည်း
ပြော... အေးအေးဆေးဆေး ကျုပ်ကိုလွှတ်ပေးပြီး ပြန်ကြမယ်ဆို
ရင်တော့... ကျုပ်အစ်ကို ပန်းဘီလူးကို တွေ့အောင်ရှာပြီး ညည်း
တို့အားမသိရန်မခံအောင် ကျုပ်က လိုက်ပြောပေးမယ်... ဘယ့်
နှယ်လဲ... "ဟု ဆက်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

ချစ်ချစ်မှာ ဒေါသထွက်လွန်းလှသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး
တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ သူမ၌ ကျန်ရှိသမျှ အားအင်တို့ကို ညှစ်

ထုတ်ရင်း...

"ဟင်း... ရှင်ဟာ အတော့်ကို ကျေးဇူးယုတ်ကန်းတဲ့ အဖွားကြီးပါလား... ဒါကြောင့် သိုင်းလောကသားတွေက ရှင့်ကို အသေရရ... အရှင်ရရ လိုချင်နေတာ... အခုတော့ ဖွတ်ထွက်မှ တောင်ပို့မှန်း သိရတော့တယ်... "

ချစ်ချစ်သည် ငယ်ရွယ်သောမိန်းကလေးတစ်ဦးသာ ဖြစ်၏။

လူလောကနှင့် လူ့သဘာဝအကြောင်း ကောင်းစွာသိရှိသူ မဟုတ်သေး။

ပစ္စည်းဥစ္စာများ ပေးကမ်းခြင်း၊ ကြီးပွားတိုးတက်အောင် မ,စခြင်း၊ လေးစားစွာ နေရာပေးပြုစုခြင်း စသည်တို့အတွက် လူယုတ်မာများက ကျေးဇူးအထူးတင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ အဆိပ်ပင်ကို အမြိုက်ရေဖြင့် အမြဲမပြတ် စေတနာထားသွန်းလောင်းပြုစုသော်လည်း ချိုမြိန်၍ အရသာရှိသော အသီးများ သီးမလာနိုင်သကဲ့သို့ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ပန်းဖူးဒေဝီကမူ ချစ်ချစ်၏စကားကို လုံးဝဂရုမစိုက်ချေ။

"ညည်းက သေခါနီးတောင် ကျုပ်ကို ကြိမ်းမောင်းနေသေးတယ်... ကြိမ်းထား... ကြိမ်းထား... သေသွားရင် ကြိမ်းနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး... "

ထိုအခိုက် အခန်းတံခါးသည် အနည်းငယ်ဟသွားပြီး စူးရှသော မီးရောင်တန်းတစ်ခု အခန်းထဲသို့ တိုးဝင်လာ၏။ ပန်းဖူးဒေဝီ၏ ရွှင်မြူးလှသော ရယ်သံသည် အခန်းတစ်ခုလုံး ဘောင်ဘင်ခတ်သွားလေတော့၏။

"ငါ့အစ်ကိုကြီးတော့ လာနေပြီဟေ့... ညည်းတို့ သေဖို့

...မြင်ထားကြပေတော့... "

မီးရောင်သည် စင်လုံတို့သုံးယောက်၏မျက်နှာများပေါ် ...ကျရောက်လာလေတော့၏။ စူးရှလွန်းလှသော အလင်းရောင် ...ကြောင့် သုံးယောက်စလုံး၏မျက်လုံးများမှာ ပြာဝေသွားကြတော့ ...၏။

စင်လုံသည် သူ၏မျက်လုံးများကို ခေတ္တမှိတ်ထားလိုက် ...၏။

မီးနီးရောင်လူသည် မီးအိမ်ကို လက်တစ်ဖက်က ကိုင် ...ကာ အခန်းထဲသို့ အေးဆေးစွာ ဝင်ရောက်လာလေ၏။

သူသည် သူ၏မီးအိမ်အနောက်ဘက်တွင် ထိုင်လိုက် ...၏။

"အင်း... မိတ်ဆွေတို့ သုံးယောက်က ခရီးဝေးက ရောက် ...ကြလျက်သားနဲ့ အိမ်ရှင်ဖြစ်တဲ့ ကျုပ်က အကြိုဆိုနောက်ကျနေ ...အတွက် ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ကြပါဗျာ... "

သူ၏စကားလုံးများမှာ လွန်စွာယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လှ၏။ ...ယ် သူ၏လေသံကမူ အေးစက်မာကြောလှ၏။ စကားလုံး ...နှင့် လေသံသည် အဖြူနှင့်အမည်း အဝိုင်းနှင့်လေးထောင့်ကဲ့သို့ ...ခြားနားလှ၏။

ပန်းဖူးဒေဝီသည် လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်နေရာမှ ထိုအသံ ...ကြားလိုက်ရသောအခါမှ သူမ၏အစ်ကိုမဟုတ်မှန်း သိသွား ...သည်။ လွန်စွာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားလေတော့၏။

ပန်းဖူးဒေဝီ၏စူးရှသော အမေးစကားသည် တိတ်ဆိတ် ...နေသော အခန်းတွင်း၌ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ ...၏။

"ရှင်… ရှင် ဘယ်သူလဲ… ကျုပ်အစ်ကိုရဲ့တပည့်လား

မီးခိုးရောင်လူသည် သူမ၏အမေးစကားကို လုံးဝမ ကြား သည့်အလား လုံးဝခွန်းတုံ့ပြန်ခြင်း မရှိချေ။ သို့သော် သူပြော သည့်စကားကိုမူ အေးဆေးမာကြောစွာ ဆက်ပြောနေ၏။

"ခင်ဗျားတို့ သုံးယောက်ဟာ ခရီးပန်းလာကြတာ အ ပဲ… ကျုပ်လည်း ဒါကို သိတယ်… ဒီကိုရောက်မှတော့ ခင်ဗျား ဘာမှစိတ်ပူမနေနဲ့တော့… အေးအေးဆေးဆေးသာ အနား ကြ… လိုချင်တာရှိရင်လည်း ဘာမှအားမနာပါနဲ့… ကျုပ် အားလုံးရအောင် ဆောင်ရွက်ပေးမယ်… "

စင်လုံကမူ အာစေးထည့်ထားသည့်ပမာ နှုတ်ပိတ် နေ၏။ ချစ်ချစ်မှာ ဆတ်ဆတ်ကြဲဖြစ်သည့်အတိုင်း ချက်ချင်း ခွန်းတုံ့ပြန်မေးလိုက်၏။

"ရှင်… ဘယ်သူလဲ… ကျွန်မတို့ကို ဘာဖြစ်လို့ မှား ရတာလဲ… ဘာအကြံအစည်ရှိသလဲ… ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ…"

မီးခိုးရောင်လူသည် အားရပါးရ ရယ်မောလေတော့၏

"ဟား… ဟား… ဟား… မေးခွန်းတွေက တယ်များ လား… ဒီလောက်မေးခွန်းများများမေးပုံထောက်ရင် မင်းဟ သူဌေးကြီးကြွေးရဲ့သမီး ဖြစ်လိမ့်မယ်နဲ့တူတယ်… "

"ဟုတ်တယ်… အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ… "

မီးခိုးရောင်လူသည် အားရပါးရ ရယ်မောနေရာမှ ရ ခြည်း ရပ်တန့်လိုက်ပြီး…

"ဟောဒီ အုတ်ဂူလိုဏ်ခေါင်းထဲမှာ သိုင်းလောက ကျော်ကြားနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တော်တော်များများ ရောက်ရှိနေကြ တယ်… ကျုပ်က အကြောင်းချင်းရာအပြည့်အစုံကို ခင်ဗျား

အပန်းဖြေပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေးပြောပြဖို့ စိတ်ကူး … ဒါပေမယ့် ဟောဒီက သူဌေးသမီးကလေးက အခုချက် မနေတော့… ကျုပ်က ချက်ချင်းပဲ ပြောရတော့မှာပဲ… ဘာ သူဌေးသမီးလေးရဲ့ အလိုကို လိုက်ရသလဲဆိုတော့… ခင် မမေးကြနဲ့ဗျို့… ကျုပ်က ကြိုကြိုတင်တင်ပဲ ဖြေထားပါ့ … ဒီသူဌေးသမီးကလေးရဲ့ အကူအညီက ကျုပ်အတွက် ကြီး လိုသေးလို့ပါပဲဆိုတာ… ကြိုပြောထားလိုက်ပါတယ်…" ပြောလေတော့သည်။

ချစ်ချစ်မှာ ကြိတ်မနိုင် ခဲမရဖြစ်နေသည်။ ယခုအချိန်၌ ဒေါသထွက်ထွက် သူတို့အနေဖြင့် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ဘဲ နေသည်။ သူ့လက်ခုပ်ထဲမှရေ မဟုတ်ပါလား။ သို့သော် ချစ် က…

"ပြောမယ့်ဥစ္စာ ပြောစမ်းပါ… လေရှည်မနေစမ်းပါနဲ့" ဝေါက်ငမ်းလိုက်သည်။

မီးခိုးရောင်လူ၏ပင်ကိုယ်အသံဖြစ်သော အေးတိအေး လေသံသည် တစ်လုံးချင်း ပြန်ပေါ်လာ၏။

"အေး… ခင်ဗျားတို့ကို ဒီကိုဖိတ်ခေါ်ရတာကတော့… မသော ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး… ဒါ ခင်ဗျားတို့ ပြန်သွားချင်တယ်ဆိုရင် အချိန်မရွေးသွားနိုင် … ကျုပ်က လုံးဝမတားပါဘူး… မတားတဲ့အပြင် ထမင်း ကျွေးပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ပါဦးမယ်… "

ချစ်ချစ်မှာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလေတော့၏။ မီး ခိုးရောင်လူ၏စကားကလည်း ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်စရာပင် ပါလား။ သူ့စကား၏ရည်ရွယ်ချက်သည် မည်သည့်အချက်

ဖြစ်လေသနည်း။

မီးခိုးရောင်လူသည် ချစ်ချစ် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ် ပုံကို သတိမပြုမိဟန်ဖြင့် သူ့စကားကိုသာ ဆက်ပြောနေသ

"ကျုပ်စကားကို ခင်ဗျားတို့က ဆန်းတယ်လို့ ထ ထင်လိမ့်မယ်... မဆန်းပါဘူး... လုံးဝ မဆန်းပါဘူး... တစ်ခု ရှိပါတယ်... ခင်ဗျားတို့ကို ပြန်မလွှတ်ခင် ကျုပ်အတွက် စာတို တစ်စောင်လောက်စီတော့ ရေးပေးရပါမယ်... ဘယ့်နှယ်လဲ

"ဘာရေးပေးရမှာလဲ... "

"ခင်ဗျားတို့ဟာ ဟောဒီနေရာမှာ ကျန်းကျန်းမာမာ ချမ်းသာသာရှိနေပါတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း... နောက်ပြီး ကျု ခင်ဗျားတို့အတွက် အစစအရာရာ စိတ်ချမ်းသာအောင် ကူညီ တဲ့အကြောင်း... ဒီလို ကူညီနေတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ဖို့ ကလေးနည်းနည်းပါးပါးပေးလိုက်ဖို့အကြောင်းတွေ ရေးပေး ပါပဲ... "

"ဘုရားရေ... ရှင်က ကျွန်မတို့ကို ပြန်ပေးဆွဲထား ပေါ့... "

ချစ်ချစ်မှာ လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်မိတော့သည်။ အော် ပေကိုး။ မီးခိုးရောင်လူက သူ၏ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါ လိုက်၏။

"မဟုတ်သေးဘူး... မဟုတ်သေးဘူး... သူဌေးသ အပြောအဆို အသုံးအနှုန်းနည်းနည်းကလေး လွဲသွားပါတ အဲဒီအသုံးအနှုန်းကလေး ပြင်လိုက်ရင် အားလုံး ကွက်တိမှန် မှာပါပဲ... ကျုပ်က ရွှေငွေစုဆောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပါ... ပြန်ပေးတွေ မသုံးနှုန်းစေချင်ပါဘူး... "

ချစ်ချစ်မှာ ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် တဆတ်ဆတ်တုန် [illegible]တော့သည်။

"ရွှေငွေစုဆောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တဲ့... သိပ်ဟုတ်ပါလား... [illegible]ယ်တော်တဲ့လူပဲ... "

မီးခိုးရောင်လူသည် ချစ်ချစ်၏စကားကို မဖြေရှင်းလိုပါ [illegible] သဘောမျိုးဖြင့် ပခုံးတစ်ချက် တွန့်ပြလိုက်၏။

"ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ ဒီကိုရောက်လာအောင်... ဘယ် [illegible]ကအပင်ပန်းခံပြီး ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ရသလဲ... နောက်ပြီး ခင်ဗျား [illegible] ဘေးမသီ ရန်မခအောင် ဘယ်လောက်ကာကွယ်စောင့် [illegible]ကပေးခဲ့ရသလဲ... ဒါတွေကို ထောက်ထားတတ်ရင် ခင်ဗျားတို့ [illegible] ကျုပ်တောင်းတဲ့ငွေကို နှမြောတွန့်တိုလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး [illegible] ကျုပ် ထင်တယ်... "

စင်လုံက ပြုံးလိုက်သည်။ တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်နေရာ [illegible]မဆုံးအကြိမ် ဝင်၍ စကားပြောလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်... ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ်... ခင်ဗျား [illegible] ရွှေဘယ်လောက်များများ လိုချင်လို့လဲဗျာ... "

"ဟာ... ခင်ဗျားက သိပ်ပြီးသဘောပေါက်လွယ်ပါ [illegible]... သူဌေးသမီးကလေးကတော့ အင်မတန် နားဝေးပုံရ [illegible]ဗျ... "

"ရှင် ဘာပြောတယ်... "

"ထားပါလေ... လောကမှာ ပစ္စည်းတွေ အများကြီးရှိ [illegible]... ပါပေမယ့် အဲဒီပစ္စည်းတွေဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု တန်ဖိုး [illegible] မတူကြဘူးဗျ... ဒီလိုပဲ လူတွေဟာလည်း တစ်ယောက်နဲ့တစ် [illegible] တန်ဖိုးချင်း မတူကြပါဘူး... ဥပမာ ဖန်ချန်းလီနဲ့ ထင်

အင်းရွှန်လို လူမျိုးကို ရွှေငွေများတောင်းရင် သူတို့ကို ဂုဏ်တင်
ရာ ရောက်သွားလိမ့်မယ်... ကျုပ်က ဒီနေလာက်အထိ သူတို့အ
သဘောမကောင်းနိုင်ဘူးဗျ... ဒီတော့ ကျုပ်က သူတို့လို လူမျိုး
က ငွေများများ မတောင်းဘူး... ”

ချစ်ချစ်မှာ မီးခိုးရောင်လူ၏ ဝက်ဝံတွဲ့အလင်္ကာစ
များကြောင့် ဒေါသလည်းထွက် ရယ်လည်းရယ်ချင်မိလာသ

“ကဲပါရှင်... ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် ပြောမနေပါနဲ့တေ
ကျွန်မတို့က ငွေဘယ်လောက်ပေးရမလဲ... ရှင်းရှင်းပဲ ပြောပ

ထိုလူသည် သူ၏စကားကို ပို၍အလေးအနက်ဖြစ်စေ
တစ်လုံးချင်း ပြောလေတော့၏။

“ကျုပ်က ဝေ့လည်ကြောင်ပတ်ပြောတာ မဟုတ်ပါ
ဗျာ... တန်ဖိုးရှိတဲ့ စကားကိုတန်ဖိုးရှိသလို ပြောတာပါ... ထင်အ
ရွှန်လို လူမျိုးအတွက် ကျုပ် ဘယ်လောက်တောင်းတယ်ဆို
ခင်ဗျားတို့ သိသလား... ”

“ပြောပါရှင်... ကျွန်မတို့ နားထောင်နေပါတယ်...”

“ထင်အင်းရွှန်အတွက် ကျုပ်က တစ်သိန်းငါးသော
တောင်းပါတယ်... သူ့ကို ဒီ့ထက်ပိုပြီး တန်ဖိုးကြီးအောင် မ
မှတ်သင့်ဘူးလို့ ကျုပ် ယူဆတယ်... ခင်ဗျားလို သူဌေးသမီ
တော့... ”

မီးခိုးရောင်လူ၏ စကားများမှာ အေးဆေးလွန်းလှသ
ချစ်ချစ်မှာ စိတ်မရှည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာသည်။

ထိုလူက...

“ခင်ဗျားလို သူဌေးသမီးအတွက်ကတော့ အနည်
ဆယ့်ငါးသိန်းလောက် တောင်းရလိမ့်မယ်... ”

ချစ်ချစ်မှာ အကြီးအကျယ် မျက်လုံးပြူးသွားရှာတော့
၏။

“ရှင်... ဆယ့်ငါးသိန်းကြီးတောင် ဟုတ်လား... ”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဆယ့်ငါးသိန်းပါ... သူဌေးသမီးကလေး
မှာ ကျုပ်တို့ လျှော့မတောင်းဝံ့ပါဘူးဗျာ... လျှော့တောင်းရင်
သူဌေးသမီးလေးရဲ့တန်ဖိုးကို လျှော့ချလိုက်သလိုဖြစ်သွားမယ်...
စ်နည်းအားဖြင့် သူဌေးသမီးကလေးကို နှိမ့်ချစော်ကားလိုက်
လို ဖြစ်သွားပါ့မယ်... ”

ချစ်ချစ်မှာ သူမ၏ဒေါသကို မထိန်းနိုင်တော့သဖြင့် ဆက်
ဆိုလိုက်၏။

“ရှင်... အရူး... ရှင်... ရူးနေပြီ... ”

မီးခိုးရောင်လူကမူ သူ့အား မပြောသည့်အလား စင်လုံ
က်သို့ အေးဆေးစွာ မျက်နှာမူလိုက်သည်။

“အင်း... မိတ်ဆွေကလည်း ခေတဲ့လူမဟုတ်တော့ မိတ်
ရဲ့တန်ဖိုးကို နှိမ့်ချအောင် မလုပ်ဝံ့ပါဘူးဗျာ... မိတ်ဆွေရဲ့
န်ဖိုးကိုလည်း ဆယ့်ငါးသိန်းလောက်ပဲ သတ်မှတ်ပါတယ်... မိတ်
ကို စော်ကားနှိမ့်ချရာ မကျပါဘူးနော်... ”

စင်လုံက အားပါးတရ ရယ်မောလေတော့၏။

“ဟား... ဟား... ဟား... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ...ကျုပ်
ဒီလောက်တန်ဖိုးထားတဲ့အတွက် ခင်ဗျားကို သိပ်ကျေးဇူးတင်
ယ်... စော်ကားနှိမ့်ချရာလည်း မကျပါဘူး... ”

မီးခိုးရောင်လူသည် စင်လုံ၏စကားကြောင့် မပြုံးစဖူး
ပြုံးသွား၏။ လှိုက်လှဲသော အပြုံးကား မဟုတ်ချေ။ သူသည်
ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြန်သည်။

"ခင်ဗျားကတော့... "

ပန်းဖူးဒေဝီက ကြားဖြတ်၍ အော်လိုက်၏။

"ဘာပြောတယ်... ရှင်က ကျုပ်ဆီကလည်း ငွေတော ဦးမယ်ပေါ့... ရှင် ရူးနေသလား... "

"တောင်းရမှာပေါ့..မတောင်းလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ...လော မှာ တန်ဖိုးမရှိတဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုမှ မရှိဘူး... တန်ဖိုးနည်းတာနဲ့ တ ဖိုးများတာပဲ ကွာတယ်... ခင်ဗျားက ရုပ်ဆိုး၊ အရုပ်ပုပေမယ့် ခ ဗျားနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ တန်ဖိုးတော့ ရှိကိုရှိရဦးမယ်... "

"အရူး... ရှင် အရူး... ရှင်ဟာ လူမဟုတ်ဘူး... တိရစ္ဆာ

မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူက အေးအေးဆေ ဆေးပင် သူ့စကားကို ပြန်ဆက်သည်။

"ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်သေးဟန် တယ်... သိပ်တန်ဖိုးထားပုံ မရဘူး... ကျုပ်တို့ကတော့ ခင်ဗျား လုံးဝအထင်မသေးပါဘူး... ကျုပ် အယူအဆအတိုင်း 'တန်ဖိုးကို စီရှိကြသည်' ဆောင်ပုဒ်အတိုင်း ခင်ဗျားမှာလည်း ထိုက်သင့် တန်ဖိုးရှိတယ်လို့ သတ်မှတ်တယ်... ခင်ဗျားဆီက ငွေသုံးသိန်း ကျေနပ်နိုင်မယ်... "

ပန်းဖူးဒေဝီမှာ ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် အသံများ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာလေတော့၏။

"အေးလေ... မိုးကောင်းတုန်း ရွာထားဦးပေါ့... ကျ အစ်ကိုကြီး ရောက်လာရင်တော့ ရှင့်အသက်ကို ဖက်နဲ့သာထု ထားပေတော့... ကျုပ်ကို ဒီလိုပြောတဲ့အတွက် ရှင့်ကိုယ် ကောင်းကောင်းကြီး နောင်တရသွားစေရမယ်... "

"နေစမ်းပါဦး... ကျုပ် မသိလို့ မေးစမ်းပါရစေဦး... အ

ကိုကြီး... အစ်ကိုကြီးနဲ့... ဘယ်က အစ်ကိုကြီးလဲ... "

"ပန်းဘီလူးပေါ့... ဘာလဲ... ရှင်က မသိချင်ဟန်ဆောင် နေတာပေါ့... "

"ပန်းဘီလူး ဟုတ်လား... အင်း... ဒီလူဆိုရင်တော့ အကယ့်ကို မခေတဲ့လူပဲ... ဒီလိုလူမျိုး ဖမ်းမိထားရင် တော်တော် ကို ငွေရမှာပဲ... ဒါပေမယ့် ဒီလူက သေသွားပြီ... ဟန်ဆန်းတောင် မှာ သေသွားပြီ... "

"ရှင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ... ဒီမှာ ဦးစီးဦး ဆောင် ဆောင်ရွက်နေတဲ့ခေါင်းဆောင်က သူပဲမဟုတ်ဘူးလား..."

"ခင်ဗျား ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ... ဒီမှာ ဦးစီး ဦးဆောင်လုပ်တဲ့လူက ကျုပ်ဗျ... "

ပန်းဖူးဒေဝီမှာ အတော်ကလေး တုန်လှုပ်ချောက်ချား မှုများရတော့သည်။ ဤအခန်းတွင်းသို့ မီးခိုးရောင်လူ မီးအိမ်ဆွဲ၍ ဝင်လာကတည်းက သံသယရှိသွားခဲ့ရာ ယခုဆိုလျှင် သူမ၏အထင် လွဲမှားနေပြီဖြစ်ကြောင်း အသေအချာ သိသွားရတော့၏။

ဤအုတ်ဂူအတွင်း ခေါင်းဆောင်လုပ်သူမှာ သူမ၏အစ်ကို ကြီး မဟုတ်ကြောင်း အသေအချာ သိရလေပြီ။

"ဖောနေစမ်းပါဦး... ကျုပ်မရှင်းတဲ့ အချက်တွေကို မေး စမ်းပါရစေဦး... ကျုပ်အစ်ကိုကြီး သေသွားပြီဆိုရင်... အဆိပ်ရည် ဆွတ်ထားတဲ့ ပုလဲနဲ့ကျောက်သံပတ္တမြားတွေ... နောက်ပြီး ထူး ခြားတဲ့ မှေဆေးငွေ့တွေကို ဘယ်သူက ဖန်တီးဖော်စပ်တာလဲ... ဒါတွေဟာ ကျုပ်အစ်ကိုကြီးပန်းဘီလူးကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ လုပ်နိုင် တဲ့ဟာတွေ မဟုတ်ဘူး... "

မီးခိုးရောင်လူထံမှ ရှားပါးသော အပြုံးကို တွေ့လိုက်ကြ

ရပြန်သည်။

"ဒါတွေလား... ဒါတွေက ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ဖော်စပ်တီထွင်

ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေပေါ့... "

ပန်းဖူးဒေဝီမှာမူ မျက်နှာပျက်သွားတော့၏။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် သွေးရူးသွေးတန်းနှင့် ပြန်အော်တော့၏။

"ရှင်... လူလိမ် ရှင် လိမ်ပြောနေတာ... ဒီပစ္စည်းတွေ ကျုပ်အစ်ကိုကြီးကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မလုပ်တတ်ဘူး... အရှက်မ တဲ့ လူ... "

မီးခိုးရောင်လူသည် မျက်မှောင်ကုတ်သွားပြီး သူ၏လက် နက်ပုန်းဖွက်ထားသော လက်ကို ပန်းဖူးဒေဝီရှေ့တွင် တစ်ချက် လှုပ်ယမ်းပစ်ပေါက်လိုက်ရာ ပန်းဖူးဒေဝီသည် တဖြည်းဖြည်းအ ပျော့သွားပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေတော့၏။

"အင်း... သူခိုးကလည်း လူ့လူ ဟစ်တတ်သေးသကိုး ကျုပ်ကိုများ စော်စော်ကားကား ပြောလိုက်တာ... "

မီးခိုးရောင်လူသည် တီးတိုးပြောနေရာမှ စင်လုံတို့ဘက် သို့ ကြည့်ရင်း အေးအေးစွာ ဆက်ပြောသည်။

"ကျုပ်က လုပ်ချင်လို့ လုပ်လိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး... သူက သိပ်ပြီးဒေါသကြီးနေတယ်... သိပ်ပြီး အသံကျယ်နေတယ်... သိပ်အော်ရင် သူပဲ ပင်ပန်းမှာပဲ... သိပ်ပင်ပန်းသွားရင် သူ့ရဲ့ကျန်း မာရေးကို ထိခိုက်သွားမှာ စိုးရိမ်ရတယ်... ဒါကြောင့်မို့ သူ့ကို ကျုပ် က အနားယူခိုင်းလိုက်တာပါ... ခင်ဗျားတို့ နေထိုင်မကောင်းဖြစ် ရင် ကျုပ်တာဝန်မကျေ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်... "

ချစ်ချစ်က မဲ့ပြုံးပြုံးရင်း...

"အောင်မယ်လေး... ရှင့်ရဲ့စေတနာ ရေစီးကမ်းပြိုကြီး

ကျေးဇူးတင်ဖို့ ကောင်းနေပါလား" ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုလူက အတည်စကားဆိုနေသည်။

"ဟုတ်ကဲ့... ခင်ဗျားတို့ရဲ့ကျန်းမာရေး၊ လုံခြုံရေးဟာ ကျုပ်ရဲ့မဟာတာဝန်ကြီးပဲ... ခင်ဗျားတို့ ထိခိုက်နစ်နာမယ့် ကိစ္စ မှန်သမျှ မထိခိုက်မနစ်နာအောင် ကျုပ်က လုပ်ရမှာပဲ... "

ချစ်ချစ်မှာ ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ဆိုသလို ဖြစ်နေမိ ပါတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါသဖြစ်နေလျက်မှ ထိုလူ့စကားကြောင့် ရယ်မောမိတော့၏။

အတန်ကြာငြိမ်သက်နေသည့် စင်လုံထံမှ အနည်းငယ် လှုပ်ရှားသံကြားလိုက်သဖြင့် မီးခိုးရောင်လူက လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။

စင်လုံက...

"ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျုပ် သိပါပြီ... အင်း... မဟော်တော်ကလေးတော့ ကျုပ်ရဲ့မှတ်ဉာဏ်တွေ နှိုးဆွလိုက်ရတာ ပဲ... "

စင်လုံသည် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး သူ၏စကားကို ဆက် ပြောလိုက်၏။

"ခင်ဗျားက ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးရဲ့လက်အောက်က လူပဲ ဖြစ်ရမယ်... ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးရဲ့ လက်အောက်မှာ [illegible] အားကိုးအားထားပြုရတဲ့ လက်ရုံးကိုယ်ရံတော်လေး [illegible]ရှိတယ်... အဲဒီလေးယောက်ဟာ အရက်၊ မိန်းမ၊ ရွှေငွေ နဲ့ [illegible]တို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်... ခင်ဗျားကတော့ ရွှေငွေကိုယ်ရံတော် ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်... ကျုပ်ပြောတာ ဘယ့်နှယ်လဲ... "

စင်လုံ၏စကားသည် ချစ်ချစ်အား အလန့်တကြား ဖြစ်

သွားစေသည်။

"ရှင်... ဒါတွေ ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲဟင်... "

စင်လုံက ပြုံးလိုက်သည်။

"ပန်းဘီလူး တီထွင်ထားတဲ့ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်သူ
မသိဘဲနဲ့ သူက သိနေတယ်ဆိုတော့ စဉ်းစားစရာအကြောင်း
ချက်ပဲ ရှိတော့တာပေါ့... "

"ပြောစမ်းပါရှင်... ပြောမယ့်စကားကို ဘာဖြစ်လို့ ဖြတ်
ဖြတ်ထားရတာလဲ... ကျွန်မ စိတ်မရှည်ဘူး... "

"ပန်းဘီလူးဟာ သူ မသေဆုံးခင်ကလေးမှာ သူ့ရဲ့
ဝှက်ချက်တွေ... လျှို့ဝှက်နည်းတွေကို ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီး
ပဲ ပေးထားခဲ့မှာပဲ... တချို့ ထိပ်သီးသိုင်းသမားကြီးတွေဟာ
လိုပဲ ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိတတ်ကြတယ်
ဒီလူ ပြောသွားတဲ့စကားထဲမှာ သူဟာ ရွှေငွေများကို စုဆော
ပေးရတဲ့ လူလို့ စကားတစ်လုံးပါလာတယ်... ဒီတော့ ဒီလူ
ကိုယ်ရံတော်လေးယောက်အနက်က ရွှေငွေကိုယ်ရံတော်ပဲ ဖြ
တော့မှာပေါ့... "

ချစ်ချစ်သည် စင်လုံ၏စကားများကို ကြားလိုက်ရ
အခါ အလွန်အံ့ဩနေမိတော့သည်။

စင်လုံက ဆက်ပြောနေပြန်သည်။

"နောက်တစ်ကြောင်း ရှိသေးတယ်... ဒါကတော့ ပ
ဒေဝီရဲ့စကားကြောင့် ဆက်စပ်စဉ်းစားမိတာပဲ... ဒီအုတ်ဂူရဲ့
ဝှက်ချက်ကို သူ့အစ်ကိုကြီး ပန်းဘီလူးက သိထားတယ်တဲ့...
ကြည့်လေ... ရွှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးရဲ့ ကိုယ်ရံတော်က ဒီအု
ထဲမှာ ခြေချင်းကိုလိမ်နေတာပဲ... ဒီအုတ်ဂူကို ထုံးလိုချေ နေ

နေတယ်... ဒီအုတ်ဂူရဲ့အကြောင်းကို ပန်းဘီလူးက မြို့စား
ကြီးကို ပြောပြထားတာ ဖြစ်ရမယ်... "

စင်လုံ၏စကားများမှာ အကျိုးနှင့်အကြောင်းနှင့်ဆက်
စပ်ပြောကြားနေသဖြင့် ယုတ္တိရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ချစ်ချစ်သည်လည်း လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားလျက်
ရှိနေသည်။

စင်လုံ၏စကားက မပြတ်သေး... ။

"နောက်ဆုံး ဆက်စပ်စဉ်းစားရတဲ့အချက်ကတော့...
ကိုယ် သေချာတယ်လို့ ဝန်မခံနိုင်ဘူး... ရွှေငွေကိုယ်ရံတော်က ဝန်ခံ
စကားပြောရင်တော့ ငါ့စကား မှန်နိုင်ပါလိမ့်မယ်... "

"ပြောပါရှင်... ကျွန်မတော့ သိပ်စိတ်ဝင်စားတာပဲ... "

"ပန်းဘီလူး သေဆုံးသွားတဲ့သတင်းကို ကြားလိုက်ရ
တော့ မြို့စားကြီးဟာ သူ့ရဲ့ရွှေငွေကိုယ်ရံတော်ကို ပန်းဘီလူးရဲ့
ရတနာသိုက်ကို တူးဖို့တာဝန်ပေးလိုက်လိမ့်မယ်... ရွှေငွေကိုယ်ရံ
တော်ဟာ ဒီအုတ်ဂူကို တူးတော့ တူးပါလိမ့်မယ်... ဒါပေမယ့် ဘာ
ရတနာမှ မတွေ့ရဘူးနဲ့တူပါတယ်... ရွှေငွေ ရတနာတွေ မရတဲ့
နောက်ဆုံး... ရွှေငွေ ကိုယ်ရံတော်ဟာ အကြံကုန်ဂဠုန်ဆားချက်
တဲ့ကိန်းဆိုက်ပြီး... အခုလို ပြန်ပေးဆွဲတာပဲ ဖြစ်ရမယ်... "

ချစ်ချစ်က မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း ပြန်၍ စောဒက တက်
လိုက်၏။

"ဒါဖြင့် လူတွေ မလာစုံအောင် သူတို့က ဘာလို့ခြောက်
လှန့်နေရတာလဲ... "

စင်လုံက နှစ်နှစ်ကာကာ ပြုံးလိုက်၏။

"ဒါ... ဘာပရိယာယ်လဲ... "

"လူတွေ စိတ်ဝင်စားလောက်အောင်လုပ်တဲ့ ပရိယာ
ပေါ့... လူတွေစိတ်ဝင်စားလာရင် ဒီအုတ်ဂူထဲရောက်လာကြမယ်
ဒါပေမယ့် မဟုတ်တယုတ်လူတွေရောက်လာလို့လည်း မဖြစ်သေ
ဘူး... မဟုတ်တယုတ်လူတွေရောက်လာရင် သူတို့လိုချင်တဲ့
ငွေတွေ ဘယ်ရပါတော့မလဲ..."

စင်လုံ၏အကွက်ကျကျ ရှင်းပြမှုကြောင့် ချစ်ချစ် သဘော
ပေါက် နားလည်လာသည်။

မီးခိုးရောင်လူကကလည်း စင်လုံ၏စကားများကို တိတ်
ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေရာမှ ဝင်မေးလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားနာမည် စင်လုံ... ဟုတ်လား..."

"ဟုတ်ပါတယ်..."

"အင်း... ဒါကြောင့်လည်း လူငယ်ပေမယ့် တစ်နေ့တခြ
ကျော်ကြားလာတာကိုး... အင်း... စင်လုံ... စင်လုံ..."

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ..."

"ခင်ဗျားတို့တော့ ကျုပ် တကယ်ပဲ လိုက်လိုက်လှဲ
ချီးကျူးမိသဗျို့... ဘယ်သူမှ ဒီလိုဆက်စပ်စဉ်းစားနိုင်မှာ မဟု
ဘူး... အချက်တစ်ခု မပါတာကလွဲလို့ ခင်ဗျားပြောတာ အားလုံ
အမှန်တွေချည်းပဲ... ကျုပ်နာမည် မပါတာက လွဲရင်ပေါ့လေ...

"ထပ်ပြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ... ခင်ဗျား ဝန်မခံ
ကျုပ် ဘယ်သိနိုင်မလဲ... ဒါထက် ခင်ဗျားရဲ့နာမည်က ဘယ်
များ ခေါ်ပါသလဲ..."

"ရွှေငွေကိုယ်ရံတော် ကျင်းစုမန်းပါ..."

"ဟုတ်ကဲ့... အခုလို အပြည့်အစုံ သိခွင့်ရတာ ဝမ်းသ
ပါတယ်ဗျာ... ကျုပ် တစ်ခုလောက် ထပ်မေးပါရစေဦး..."

"မေးပါ..."

"ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ဆီက ငွေလိုချင်တယ်ဆိုတော့ ကျုပ်
အသက်ကို ရန်မရှာဘူးပေါ့..."

ကျင်းစုမန်း၏ အေးတိအေးစက်လေသံသည် ထုံးစံ
အတိုင်း ပြန်ပေါ်လာ၏။

"ခင်ဗျားဟာ အတော်ကလေး ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ လူပဲ...
ဒါပေမယ့်... ကျုပ်က ဉာဏ်သိပ်ကောင်းတဲ့လူမျိုးကို လုံးဝမကြိုက်
ဘူးဗျ..."

ချစ်ချစ်မှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားလေတော့၏။

"ရှင်... ရှင်... သူ့ကို ဘာလုပ်မလို့လဲ..."

ကျင်းစုမန်းသည် သူ၏အသက်မပါသော အပြုံးကို ပြုံး
လိုက်သည်။

"ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို သူတော်ကောင်းတစ်ယောက်
လို့များ ထင်နေသလား..."

စင်လုံက ဝင်ဖြေသည်။

"မထင်ပါဘူးဗျာ... ဒါပေမယ့်..."

"ဆက်ပြောပါ... ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ..."

"ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ကို နည်းနည်းလေးမှ ထိ
ခိုက်အောင် မလုပ်နိုင်ဘူးလို့ အသေအချာ ပြောပါတယ်..."

ကျင်းစုမန်း၏ လူသေအပြုံးက ထပ်ပေါ်လာပြန်သည်။

"အင်း... ခင်ဗျားပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ... ဟုတ်
မဟုတ်တော့ ကျုပ် လက်တွေ့နဲ့ စမ်းသပ်ကြည့်ရမှာပဲ..."

ကျင်းစုမန်းသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထရပ်လိုက်၏။ ထို့
နောက် စင်လုံထံသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာလေတော့သည်။

"ဟား... ဟား... ဟား..."

စင်လုံ၏အားပါးတရ ရယ်မောသံသည် အခန်းတစ်ခုလုံး ဘောင်ဘင် ခတ်သွားလေတော့၏။

စင်လုံက...

"ခင်ဗျားကို လူပါးလူနပ်တစ်ယောက်လို့ ကျုပ်က ထ ခဲ့မိတယ်... လူတွေရဲ့သဘာဝအတိုင်းပေါ့ဗျာ... လူပါးလူနပ်တ ယောက်ရဲ့လက်ထဲကျခဲ့ရတော့ ဘယ်စိတ်ချမ်းသာနိုင်မလဲ... ပေမယ့် ကျုပ် အထင်မှားသွားခဲ့တယ်ဗျ... စိတ်လည်း အေ ကလေး သက်သာရာရခဲ့တယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျ ဟာ ကျုပ်ထင်သလို မဟုတ်ဘဲနဲ့ လူဖျင်းလူညံ့တစ်ယောက် ဖြ နေလို့ပဲ..."

စင်လုံသည် သူ၏စကားကို ခေတ္တမျှရပ်လိုက်ပြီး ကျင်း မန်းကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

"ဒီမှာ... ကျုပ် အရှင်းဆုံးပဲ ပြောပြလိုက်ပါမယ်... ဗျားရဲ့မေ့ဆေးကို ဖြန့်ကြဲပစ်လိုက်တုန်းက ကျုပ်က အနံ့အသ ကို မရှူမိအောင် အသက်အောင့်ထားခဲ့တယ်ဗျ..."

ကျင်းစုမန်း၏ခြေလှမ်းများသည် ရုတ်တရက် ရပ် သွားလေတော့၏။

"ခင်ဗျား ကျုပ်ကို လိမ်လို့ရမလား... မေ့ဆေးမိ ကျုပ်ရဲ့အကျဉ်းသားဘဝကို ဘယ်ရောက်လိမ့်မလဲ..."

"အင်း... ခင်ဗျားဟာ ညံ့ပြီးရင်း ညံ့တဲ့လူပါလား... ဗျားဆီကို လွယ်လွယ်လေးနဲ့ရောက်ဖို့ဆိုတာ လွယ်တဲ့အလု မဟုတ်တာ... အုတ်ဂူထဲမှာ လျှို့ဝှက်လမ်းတွေဟာ သပွတ်အ ရှုပ်ထွေးနေတယ်... ကျောက်တံခါးတွေကလည်း အထပ်ထပ် နေတယ်... ကျုပ် မေ့ဆေးမိတဲ့ဟန်မဆောင်ဘဲနဲ့ ခင်ဗျားဆီ ဘယ်လိုရောက်လာနိုင်မလဲ..."

ကျင်းစုမန်းမှာ မျက်နှာပျက်သွားတော့သည်။ ဤလူငယ်ကို အထင်သေးမိလေပြီလား။

"ခင်ဗျားဟာ အတော်စကားပြောကောင်းတဲ့လူပဲ... ကျုပ်လိုလူမျိုးကိုတောင် တွေဝေသွားအောင် ပြောနိုင်တယ်... ဒါပေမယ့်..."

စင်လုံက ရုတ်တရက် မတ်တတ်ရပ်ရင်း မေးလိုက်၏။

"ပြောစမ်းပါ... ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ..."

ကျင်းစုမန်းမှာ နောက်သို့ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်သွားမိလေတော့၏။

စင်လုံ၏အပြုံးက တောက်ပစွာ ပေါ်လာသည်။

"အင်း... အတော်ကလေးတော့ ဟန်ကျနေပြီ... ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်မယ်ဆိုရင် ဒီနေရာ အတော်ကလေးကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ရှိတယ်ဗျ... နောက်ပြီး တစ်ခုကောင်းတာလည်း ရှိသေးတယ်... ဘယ်သူပဲသေသေ အုတ်ဂူရှာဖို့ မလိုတော့ဘူးပေါ့ဗျာ... ဒီမှာပဲ တစ်ခါတည်း မြှုပ်လိုက်ရုံပေါ့..."

ကျင်းစုမန်း၏အေးစက်သောမျက်နှာ၌ ပူနွေးသည့်အရိပ်အရောင်များ ပေါ်လာတော့၏။ ကျင်းစုမန်းသည် သူ၏ပါးစပ်များကို လုံးဝပိတ်ထားချေ၏။

ချစ်ချစ်သည် စင်လုံ၏ကောင်းမွန်လှသော အခြေအနေကို တွေ့ရသောအခါ လွန်စွာဝမ်းသာသွားတော့၏။ တော်ရုံတန်ရုံ ရန်သူအား မှုစရာမရှိတော့ပြီ။

"စင်လုံ... သူ့ကို သိုင်းကွက်သုံးကွက်လောက် အကြော

ပေးလိုက်ပါ... ”

စင်လုံသည် ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြင့်...

“သုံးကွက်သုံးကွက် ဟုတ်လား... ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”ဟု ပြောလေသည်။

“ဒါဖြင့်ရင် ခုနစ်ကွက်လောက်အကြောပေးလိုက်ပါရှင့်...

စင်လုံက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“ဒါဆိုရင် ဟုတ်တုတ်တုတ်ရှိသေးတယ်... ဒီလောက် နည်းနည်းကြည့်ကောင်းရုံလောက် ရှိလိမ့်မယ်... ”

စင်လုံသည် ကျင်းစုမန်းအား စေ့စေ့ကြည့်ကာပြောလိုက် သည်။

“ကဲ... ဗျာ... ကျုပ်တို့ပွဲကြည့်ကောင်းအောင် ကျုပ် ခင်ဗျားကို ခုနစ်ကွက် အကြောပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ... ”

ကျင်းစုမန်း၏လူသေအပြုံးလည်း ပေါ်မလာတော့ အေးတိအေးစက် စကားများလည်း ထွက်မလာတော့။ သူ၏ မျ နှာတစ်ခုလုံး မည်းမှောင်သွားလေတော့သည်။

ချစ်ချစ်သည် ကျင်းစုမန်း၏အခြေအနေကို တွေ့လိုက် သောအခါ လွန်စွာ ကျေနပ်အားရသွားပြီး ရယ်မောမိလေ၏။

“ဘယ့်နှယ့်လဲ... ရှင့်ကို ဆိုင်းကွက်ခုနစ်ကွက်တော အကြောပေးထားတာ... နည်းနေလို့လား... ”

ကျင်းစုမန်းသည် စကားတစ်လုံးမျှမပြောဘဲ ရုတ်တရ လှုပ်ရှားလိုက်လေ၏။ သူ၏လှုပ်ရှားမှုမှာ နောက်သို့တစ်ပတ်ကျွ ထိုးပြီး အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ အခန်းတံခါးလ ‘ဒိုင်း’ခနဲ ပြန်ပိတ်သွားတော့၏။

ချစ်ချစ်က ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ဒုက္ခပဲ... သူ ထွက်ပြေးသွားပြီ... ”

စင်လုံက မချိပြုံး ပြုံးရင်း...

“ချစ်ချစ်... မင်း ဘာတွေ ပူနေတာလဲ... သူထွက်ပြေး သွားတာ တို့အတွက် အကောင်းဆုံးပါပဲ... ”ဟု ပြောကာ သူ၏ မျှောကိုယ်သည် မြေပြင်သို့ ပျော့ခွေကျသွားလေတော့၏။

ချစ်ချစ် စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်ရလေပြီ။

“ဟင်... စင်... စင်... စင်လုံ... ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ ရှင်... ကျွန်မ စိတ်ပူလိုက်တာ... ”

စင်လုံက သက်ပြင်းချရင်း ပြောလိုက်သည်။

“သူ့မေ့ဆေးက တော်တော့ကို ဆိုးတာပါပဲကွာ... ခုနက ကုန်းက ငါ့မှာရှိသမျှ အင်အားတွေကို ထုတ်သုံးပြီး ခြိမ်းခြောက် လိုက်ရတာပါ... ”

ချစ်ချစ်မှာ ပါးစပ်ကလေး ဟသွားတော့သည်။

“ဒါဖြင့်... တော်ပါသေးရဲ့ရှင်... သူ တကယ်များတိုက် ခိုက်လာရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ... ခုတော့... သူ ယုံသွားလို့ ကံကောင်း သွားတယ်... ”

စင်လုံက မချိပြုံး ပြုံးရင်း ဆက်ပြောပြသည်။

“ဒီလူဟာ ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးရဲ့ ကိုယ်ရံတော် တကယ်ပဲ ပီသတယ်... အင်မတန် စေ့စပ်သေချာတယ်... သူဟာ မပိုင်ရင် မလုပ်တတ်တဲ့လူမျိုး... ဒီတစ်ချက်ကိုတွက်ပြီး သူ့ကို ခြိမ်း ခြောက်လိုက်ရတာ... ဟန်ကိုယ့်ဖို့... မာန်သူ့ဖို့ပေါ့ကွာ... ”

စင်လုံ၏စကားဆုံးသည်နှင့် ရယ်မောသံကြီးတစ်ခုကို စင်လုံနှင့် ချစ်ချစ်တို့ ကြားလိုက်ကြရလေတော့၏။

ရယ်မောသံကြီးသည် အခန်းအပြင်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်၏။ ရယ်မောသံမဆုံးမီမှာပင် အခန်းတံခါး ပွင့်သွားပြီး ကျင်း မုန်းတစ်ယောက် တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းဝင်လာလေတော့၏။

"အင်း... ခင်ဗျားဟာ အင်မတန် ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ... ကျုပ် ထပ်ပြီး အတည်ပြုတယ် ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားမှာ အချက်ကလေးတစ်ချက် ချို့ယွင်းသွ တယ်... ပညာရှိသတိဖြစ်ခဲဆိုတာ ဒါမျိုးဖြစ်မှာပေါ့လေ... ဘာ ဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့ ဒီအခန်းထဲက ဖြစ်ပျက်လှုပ်ရှားမှုအားလုံး အပြင်ကနေ မြင်နိုင် ကြားနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကလေး ခင်ဗျ မေ့သွားလို့ပါ... အချက်ကလေးကတော့ သေးသေးလေးပါ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့အကျိုးဆက်ကတော့ မသေးဘူးဗျို့..."

ကျင်းစုမန်းသည် အေးစက်စွာဖြင့် စင်လုံကိုထပ်၍ လိုက်သည်။

"ကဲ... ခင်ဗျား ဘာပြောစရာရှိသေးသလဲ..."

စင်လုံသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ကိုသာ ချလို ၏။

သူ့အမူအရာမှာ စိတ်ပျက်အားလျော့လိုက်သည့် အရာမျိုး ဖြစ်ပေ၏။

သူ၏ကြိုးစားမှုများမှာ အချည်းအနှီးအလဟဿ သွားခဲ့ရပြီ မဟုတ်ပါလော။

ကျင်းစုမန်းသည် တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာသည်။ လုံ၏ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ကောက်ကျစ်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး

"ခင်ဗျားလိုလူမျိုးဟာ အင်မတန်ကြောက်စရာကေ တယ်... စောစောကပဲ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို သင်ခန်းစာပေး

ပြီ... ခင်ဗျားလိုလူမျိုးနဲ့ ရန်သူဖြစ်ရတဲ့အတွက် ကျုပ်အဖို့ တစ် ချက်ကလေးမှ စိတ်ချစရာမရှိဘူး... ဒါကြောင့် ခင်ဗျားရဲ့လက်တစ် ဖက်ကို အရင်ဖြုတ်ထားမှ ဖြစ်မယ်..." ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ကျင်းစုမန်းသည် စင်လုံ၏အနီးသို့ ရောက်ရှိသောအခါ စင်လုံ၏လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်တော့သည်။

"အောင်မလေး..."

ချစ်ချစ်၏ထိတ်လန့်ချောက်ချားစွာ အော်ဟစ်လိုက်သော အသံသည် အခန်းထဲမှ လွင့်ပျံတက်သွားလေတော့၏။

အဖြစ်အပျက်ကား အလွန်လျင်မြန်လှ၏။ ချစ်ချစ်၏ အော်သံသည် ရုတ်ခြည်း ရပ်တန့်သွားသည်။ သူ့ရှေ့မှ မြင်ကွင်းကို မျက်လုံးပြူးတကြီး ကြည့်နေမိတော့၏။

အကြောင်းကား...

ကျင်းစုမန်းက စင်လုံ၏လက်တစ်ဖက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက် သည့်တခဏအချိန်အတွင်းမှာပင် စင်လုံက ကျင်းစုမန်း၏လက် ကောက်ဝတ်မှ သွေးကြောများအား ဖမ်းဆုပ်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

စင်လုံသည် ကျင်းစုမန်း၏လက်ကောက်ဝတ်သွေးကြော ကို ဖမ်းဆုပ်ရင်း ဖြည်းညင်းစွာ ထ,ရပ်လိုက်သည်။

ကျန်လက်တစ်ဖက်ကမူ သူ၏အင်္ကျီပေါ်၌ ပေစွန်းနေ သည့် ပုံမှုန့်များကို ခါထုတ်နေသည်။ စင်လုံက အေးဆေးငြိမ်သက် စွာ လေသံဖြင့်...

"ကဲ... ခင်ဗျားမှာ ဘာများပြောစရာရှိသေးသလဲ..." ဟု

မေးလိုက်လေ၏။

ချစ်ချစ်သည် ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကလေးသဖွယ် မင်သ[...] ငေးကြောင်နေရာမှ အသက်ပြန်ဝင်လာသည်။

"ဘယ်... ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲရှင်... "

စင်လုံ၏မျက်နှာတွင် ပြုံးနေကျ အပြုံးက ပြန်ပေါ်လ[...] သည်။

"အမှန်အတိုင်းပြောရရင်တော့ ငါဟာ မေ့ဆေးလုံးဝ မ[...] ခဲ့ဘူး ချစ်ချစ်ရေ... "

ချစ်ချစ်မှာ လုံးဝနားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသဖြင့်...

"ဒါဖြင့်... ရှင်... ခုနက... "ဟု ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့် မြ[...] မေးနေ၏။

စင်လုံက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး...

"ခုနက သူနဲ့ငါ တကယ်တမ်းပြိုင်ရင် ဘယ်သူနိုင်မ[...] ဆိုတာ အတတ်မပြောနိုင်ဘူး ချစ်ချစ်... သူဟာ သာမည[...] သမားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးကွယ့်... သူဟာ ရှင်ပျော်ပျော်[...] စားကြီးရဲ့ ကိုယ်ရံတော်တစ်ပါးဆိုတာ မေ့မထားနဲ့လေ... သ[...] တကယ်တမ်းယှဉ်ပြိုင်လို့ သူ့ကိုနိုင်ရင်တောင် အခုလိုဖမ်းမိနိုင်[...] မဟုတ်ဘူး... ဒါကြောင့် ခုနကတုန်းက ပရိယာယ်ဆင်လိုက်[...] ပါ... "

စင်လုံကား ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဉာဏ်များ သူ[...] တည်း။ ကျင်းစုမန်းကဲ့သို့ စေ့စပ်သော သတ္တိရှိသော အမှားအယ[...] မခံသော လူမျိုးကို တော်ရုံတန်ရုံနှင့်လှည့်ဖြား၍ မရကြောင်[...] သည်။

ရင်ခွင်ထက်၌ အိပ်ပျော်နေသူကို သတ်နိုင်သူအာ[...]

ရုမ်းကောင်းဟု မခေါ်နိုင်သကဲ့သို့ ယုံကြည်ပြီးသူကို လိမ်လည် လှည့်ပတ်နိုင်သူအား အလိမ်တတ်သူဟူ၍ မခေါ်နိုင်ပေ။

ကျင်းစုမန်းမှာ သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက်ချရင်း...

"ကဲပါလေ... ခင်ဗျားကို ကျုပ်အရှုံးပေးပါပြီ... ခင်ဗျားကို ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ ကျုပ် လက်မြှောက်ပါတယ်... ခင်ဗျား ဘာလုပ်ချင်သလဲဆိုတာကိုသာ ပြောပါ... "

စင်လုံက ပြုံး၍ပြောလိုက်၏။

"ခင်ဗျားဆီမှာ တခြားထွေထွေထူးထူး တောင်းဆိုစရာ မရှိပါဘူးဗျာ... ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ ကျုပ်တို့ကို ဒီအခန်းထဲက ခေါ်ထုတ်သွားပေးစမ်းပါ... နောက်တစ်ချက်ကတော့ ခင်ဗျားတို့ ဖမ်းထားတဲ့ သိုင်းသမားတွေကို ပြန်လွှတ်ပေးဖို့ တောင်းပန်ချင်တာပါ... ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်းသာ ခင်ဗျားက ဆောင်ရွက်ပေးမယ်ဆိုရင် အတိုင်းထက်အလွန် ကျေးဇူးတင်လှပါသဗျာ... "

ကျင်းစုမန်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

"ကောင်းပါပြီ... ကျုပ်နောက်ကိုသာ လိုက်ခဲ့ကြပါတော့... "

❧ ❧ ❧

စင်လုံသည် ချစ်ချစ်အား ပခုံးတွင်ထမ်းပြီး ကျင်းစုမန်း၏နောက်ကောက်ဝတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့၏။

အတန်ကြာလျှောက်မိကြပြီး လမ်းချိုးတစ်ခုကို ချိုးမိကြသောအခါ အခန်းတစ်ခန်းအား တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ချစ်ချစ်သည် မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း မေးလိုက်၏။

"ဒီအထဲမှာ ဘယ်သူတွေရှိနေသလဲရှင်... "

ကျင်းစုမန်းက ပြုံးလိုက်၏။ သူ့အပြုံးမှာ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော အပြုံးဖြစ်သည်။

"ဖန်ချန်းလီ... ထင်အင်းရှန်တို့အပါအဝင် လေးယောက်ပါပဲ... "

"ဟုတ်ရဲ့လား... ဒီလေးယောက်ထဲတင်လား... "

"ဟုတ်ပါတယ်... ဒီလေးယောက်ထဲပါပဲ... ခင်ဗျားက သူတို့ကို လွှတ်ပေးစေချင်လို့လား... "

ချစ်ချစ်က ခေါင်းကို တွင်တွင်ယမ်းလိုက်၏။

"မလွှတ်နဲ့... မလွှတ်နဲ့... "

စင်လုံက ဝင်မေးလိုက်သည်။

"ဘာဖြစ်လို့ မလွှတ်ရမှာလဲ... "

"ဘယ်လွှတ်လို့ဖြစ်မလဲ... ဒီလေးယောက်က ကျွန်မရဲ့ ရန်သူတော်ကြီးတွေပဲရှင်... ကျွန်မ ဒုက္ခရောက်မှာပေါ့... "

ကျင်းစုမန်းက ဤသူများ လွှတ်ရေးကိစ္စတွင် ချစ်ချစ်၏ အဆုံးအဖြတ်နှင့် မပြီးနိုင်ကြောင်း သိသွားသည့် သဘောနှင့် စင်လုံအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

"ဘယ်လိုလဲ... ဒီလေးယောက်ကို လွှတ်လိုက်ရမလား... မလွှတ်ရဘူးလား... "

ချစ်ချစ်က ဒေါသတကြီး ဝင်၍ကန့်ကွက်၏။

"စင်လုံ... လွှတ်လို့မဖြစ်ဘူးနော်... ကျွန်မ ဒုက္ခရောက်မယ့် ကိစ္စကြီးရှင့်... "

စင်လုံက ကျင်းစုမန်းအား မေးလိုက်၏။

"ခင်ဗျား သူတို့ကို မေ့ဆေးနဲ့ ဖမ်းထားတာလား... "

"ကြဲကြဲဖန်ဖန်ဗျာ... ဒီလူတွေလောက်ကို ကျုပ်က မေ့ဆေးနဲ့ ဖမ်းရမှာလား... ဒီလူတွေကို မေ့ဆေးပေးဖမ်းရလောက်အောင် မခက်ပါဘူး... "

စင်လုံက အခန်းတံခါးအား စေ့စပ်စွာ အကဲခတ်လိုက်၏...

"ဒီအခန်းတံခါးကို ဘယ်လိုဖွင့်ရမလဲ... "ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ကျင်းစုမန်းက တံခါးပေါ်ရှိ ဘုလုံးကလေးတစ်လုံးအား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

"ဒါဟာ မသိတဲ့လူအဖို့ သာမန်ဘုလုံးကလေးပဲ... ဒီသာမန်ဘုလုံးကလေးဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ခလုတ်ပဲ... ဒီခလုတ်ကို ပုံမှန်ချင်တိုင်း လှည့်လို့ ဒီတံခါးမပွင့်ပါဘူး... "

"လုပ်ပါဗျာ... ကျုပ်က ဒီခလုတ်ရဲ့ဖွင့်နည်းပဲ သိချင်ပါတယ်... "

"သူ့ကို ညာဘက်သုံးခါလှည့်... နောက်ပြီး ဘယ်ဘက်ကို တစ်ခါလှည့်... အဲဒါဆိုရင် ဒီတံခါးပွင့်သွားလိမ့်မယ်... "

စင်လုံသည် ကျင်းစုမန်း၏စကားကိုကြားရပြီးသောအခါ အခန်းဆီသို့ မသွားတော့ဘဲ သူတို့အကျဉ်းချခံရသည့် အခန်းဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာလေတော့၏။

ချစ်ချစ်သည် သူမ၏ရန်သူများအား စင်လုံက လွှတ်မပေးလိုက်သဖြင့် အလွန်ဝမ်းသာသွားပြီး စင်လုံ၏ပါးကို ရွှတ်ခနဲတစ်ချက်နမ်းလိုက်၏။ နှုတ်မှလည်း ချီးကျူးလိုက်သေးသည်။

"စင်လုံ... ရှင် သိပ်တော်တာပဲ... "

စင်လုံကမူ...

"ကျင်းစုမန်း... ဒီအုတ်ဂူထဲမှာလည်း လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ဟာ မနည်းပါဘူးဗျာ... ဒါတွေအားလုံးကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုလု သိနေတာလဲ..."

ကျင်းစုမန်းက ပြုံးလိုက်၏။

"ကျုပ်အဖေ ဘယ်သူဆိုတာ ခင်ဗျားသိသလား..."

"ကျုပ်ကို ပြန်မမေးနဲ့ဗျာ... ကျုပ်မေးတာကိုသာ ဖြေ ပါ..."

"ကျုပ်အဖေကို ခင်ဗျား သိချင်လည်း သိနေမှာပါလေ... ကျုပ်အဖေက 'သော့ဝိစ္စာကြီး'ပါ..."

"ဩော်... ဒါကြောင့် ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးက ခင်ဗျာ ကို ဒီကိုလွှတ်လိုက်တာနဲ့တူတယ်..."

"ဟုတ်ပါတယ်..."

"ကျုပ် နောက်တစ်ခု မေးပါရစေ..."

"မေးပါ..."

"ဒီအုတ်ဂူထဲမှာ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူ ဆိုတာတော့ ကျုပ်သိနေပါတယ်... ဒါပေမယ့် ဒီပြင်ဘယ်သူတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာတော့ တိတိကျကျ မသိပါဘူး... တခြားဘယ်သူ တွေရှိနေသေးသလဲ..."

"ကျုပ်တပည့်တစ်ယောက် ရှိပါသေးတယ်..."

"သူ... အခု ဘယ်မှာရှိနေမလဲ..."

"သူက ကျုပ်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အမြဲရှိနေတာပဲ... ကျု ခေါ်ချင်ရင် အချိန်မရွေးခေါ်လို့ရပါတယ်..."

"ဒါဖြင့် ခေါ်လိုက်စမ်းပါဗျာ..."

ကျင်းစုမန်းက သူ၏ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် လက်ဖျော

တစ်ချက် တီးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ... အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိသော လူငယ်တစ် ယောက်သည် ရိပ်ခနဲ ရောက်ရှိလာ၏။ သူ မည်သည့်အခန်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်ကို စင်လုံအနေဖြင့် လုံးဝမမြင်လိုက်ရပါချေ။

စင်လုံသည် ထိုလူငယ်အား စေ့စေ့ကြည့်၍ မေးလိုက်၏။

"မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ..."

"အာတုပါ..."

စင်လုံသည် အာတုအား ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်၏။ သူ၏ လက်များကမူ ကျင်းစုမန်း၏အိပ်စေတတ်သော အကြောများကို ထောက်ထားလျက် ရှိနေ၏။

ကျင်းစုမန်း၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာ တဖြည်းဖြည်းပျော့ခွေ လာပြီး မြေပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားတော့၏။ ကျင်းစုမန်းတစ်ယောက် အိပ်ပျော်သွားချေပြီ။

အာတုမှာ သူ့ဆရာ ကျင်းစုမန်း၏အဖြစ်ကို ငေးကြောင် ကြည့်နေမိခိုက် စင်လုံ၏သိမ်းငှက်ခြေချောင်းများကဲ့သို့ မြဲမြံလှ သော လက်ချောင်းများတွင် အမိခံလိုက်ရ၏။ တခဏချင်းမှာပင် အာတုမှာ သွေးကြောများ အပိတ်ခံလိုက်ရတော့သည်။

ချစ်ချစ်မှာ အလန့်တကြားဖြစ်သွားပြီး ချက်ချင်း မေးမိ သည်။

"စင်လုံ... ဘာဖြစ်လို့ ခုလို လုပ်လိုက်တာလဲ..."

"မင်း မသိပါဘူးလေ... အသာကလေး နေစမ်းပါဦး..."

စင်လုံသည် ချစ်ချစ်ကို ပထမဆုံး သူတို့အကျဉ်းခံရသည့် အခန်းသို့ ခေါ်လာပြီး နံရံတွင်မှီ၍ ထိုင်စေသည်။ ထို့နောက် ကျင်း စုမန်းနှင့်အာတုတို့ကိုပါ ထိုအခန်းထဲတွင်ပင် အသာအရာလဲ

လျှောင်းချထားလိုက်သည်။

စင်လုံက...

"ချစ်ချစ်... ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့နော်... ဒီအခန်းထဲမှာ ခ

လေးစောင့်... ငါ အခုပဲပြန်လာခဲ့မယ်... "

ချစ်ချစ်သည် စင်လုံ ဘာလုပ်မည်ကို ရိပ်မိဟန်ဖြင့်...

"ရှင်... ဖန်ချင်းလီတို့လူစုကို သွားလွတ်ပေးမလို့မဟု

လား... "ဟု မေးလိုက်လေ၏။

"ဟုတ်တယ် ချစ်ချစ်... အခုလို သေရေးရှင်ရေး

ရောက်နေတဲ့အချိန်မှာတော့ သွားပြီးကူညီရမှာပဲ... ဒါပေမယ့်

ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့... မင်းကို ဒီလူတွေ လုံးဝရန်မမူစေရပါဘူး...

တာဝန်ယူပါတယ်... "

ချစ်ချစ်သည် သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်သည်။

"ရှင့်စိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်းသိပါတ

ရှင် သူတို့ကိုမကယ်ဘဲ မနေနိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ အလိုလိုသိ

တယ်... "

စင်လုံသည် ချစ်ချစ်၏အပြောကြောင့် ပြုံးမိလိုက်သ

"ကဲ... ငါသွားမယ်နော်... ဒီနေရာကို အမြန်ဆုံးပြန်

ခဲ့မယ်... "

ချစ်ချစ်၏မျက်နှာ၌ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သော

အရာများ ပေါ်နေသည်။ ထွက်ခွာလုဆဲဆဲ စင်လုံအား ချစ်ချ

လှမ်းပြောမိ၏။

"စင်လုံ... ကျွန်မ ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိဘူး... အခု

ကြောက်နေတယ်... "

"မကြောက်ပါနဲ့ ချစ်ချစ်ရယ်... ငါ အခုချက်ချင်း ပြ

ခဲ့မယ်... "

စင်လုံသည် စကားဆုံးသည်နှင့် အခန်းထဲမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

ချစ်ချစ်၏ကြောက်စိတ်များမှာမူ ဦးစွန်းဆံဖျားသို့တိုင် တရှိန်ထိုး ထိုးတက်နေလေတော့၏။

* * *

စင်လုံသည် အခန်းတံခါးပေါ်ရှိ ဘုကလေးပေါ် လက်တင်လိုက်၏။ ကျင်းစုမန်း ပြောကြားထားသည့် လျှို့ဝှက်ချက်အတိုင်း ဘုကလေးအား ရွှေ့လျားစေလိုက်၏။ အခန်းတံခါးသည် ကျွီခနဲမြည်၍ ပွင့်သွားလေတော့သည်။

သို့သော် အခန်းထဲတွင် ဆီကုန်လုနီးနီးဖြစ်နေသည့် မီးအိမ်မှလွဲ၍ လူသူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရှိချေ။ ဤအခန်းထဲမှ ဖန်ချန်းလီတို့လူစု မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိသွားလေသနည်း။

စင်လုံသည် ခေတ္တမျှရပ်၍ စဉ်းစားလိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် သဘောပေါက်သွားတော့၏။ သူအလိမ်ခံလိုက်ရလေပြီ။ လူပါးပုလင်းထိချေပြီ။ စင်လုံသည် အခြေအနေမဟုန်မှန်း ရိပ်မိသည်နှင့် ချစ်ချစ်တို့ကိုထားခဲ့သည့်အခန်းသို့ လေ၏အဟုန်ဖြင့် ပြန်ပြေးလာခဲ့၏။

"ချစ်ချစ်... "

စင်လုံသည် စူးရှကျယ်လောင်စွာ အော်ခေါ်လိုက်မိသည်။

ချစ်ချစ်တို့အား ထားခဲ့သည့်အခန်းတွင်းသို့ 'ဝုန်း'ခနဲ ပြေးဝင်လိုက်သည်။ သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှသွေးများ အေးခဲသွားသကဲ့

သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ၏မျက်လုံးအစုံတို့ ပြာဝေသွားသည်ကို ခံစားလိုက်ရ၏။

သူထားခဲ့သောနေရာတွင် ချစ်ချစ် မရှိတော့ချေ။ ချစ်ချစ် တစ်ယောက်တည်းသာ မရှိတော့ခြင်းမဟုတ်။ ပန်းဖူးဒေဝီ၊ ကျင်း စုမန်းနှင့် အာတုတို့သည်လည်း ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ကွယ် သွားလေပြီ။

အလွန်သွေးအေး၍ စဉ်းစားမျှော်မြင်တတ်သော စင်လုံ တစ်ယောက် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်နေရလေပြီ။ သူ၏နဖူးမှ ဇီး ကင်းခန့် ချွေးသီးချွေးပေါက်များကလည်း တပေါက်ပေါက်ကျဆင်း နေသည်။

ဤသို့ ဗျာများနေခိုက် အက်ကွဲသော အသံတစ်သံက ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာပြီး သူ့အား ထိတ်လန့်သွားစေခဲ့သည်။

"စင်လုံ… မတွေ့ရတာ အတော်ကြာသွားပြီနော်… "

စင်လုံသည် ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်၏။ လူရိပ်တစ်ခုကို ရိပ်ခနဲ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့လက်က နှေးမနေပါ။ ထိုလူရိပ် အားဖြင့် ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။

သို့သော်… ထိုလူအား မမိလိုက်ပါချေ။ လူအစား မွေးပွ အင်္ကျီကြီးတစ်ထည်သာ သူ့လက်ထဲပါလာ၏။ စင်လုံသည် အင်္ကျီ ကိုကိုင်လျက် တွေဝေနေမိတော့၏။

"ဟား… ဟား… ဟား… "

ရယ်မောသံနှင့်အတူ မီးတုတ်တစ်ခု၏ အလင်းရောင် သည် အခန်းထဲ၌ လင်းဖြာလာတော့၏။ စင်လုံသည် ထိုအလင်း ရောင်ဖြင့် ရယ်မောနေသူအား အသေအချာကြည့်လိုက်နိုင်သည်။

ထိုသူကား သူတောင်းစား သိုင်းသမားကျောင်းပုဟန်ပေ

တည်း။ ကျောင်းပုဟန်သည် တစ္ဆေတစ်ကောင်နှယ် အားရပါးရ ရယ် မောနေ၏။

"ဘယ်လိုလဲဗျ… အဲဒီအင်္ကျီဟာ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို သဒ္ဓါ ရက်ရောစွာနဲ့ ပေးခဲ့တဲ့အင်္ကျီပဲဗျ… အခုတော့ ခင်ဗျားပစ္စည်းကို ခင်ဗျား ပြန်လိုချင်လာပြီလား… "

စင်လုံသည် ကျောင်းပုဟန်၏စကားကြောင့် ပြုံးလိုက်မိ၏။ ချစ်ချစ် ပျောက်ဆုံးသွားသဖြင့် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားသော သူ၏စိတ်ဓာတ်များသည်လည်း အဘယ်ကြောင့်မှန်း မသိ။ ကျောင်း ပုဟန်ကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ချက်ချင်းတည်ငြိမ်မှု ရသွားတော့ သည်။ သူသည် သူ၏မွေးပွအင်္ကျီအား ယုယစွာ ပွတ်သပ်ကိုင်တွယ် လိုက်ပြီး ပြန်ပေးလိုက်၏။

"ဩော်… ခင်ဗျားကိုး… စိတ်ချပါဗျာ… ကျုပ်က ကျုပ် ပေးပြီးတဲ့ပစ္စည်းကို ပြန်တောင်းတဲ့ထုံးစံ မရှိပါဘူး… ခင်ဗျားပဲ ပြန်ယူပါဗျာ… "

ကျောင်းပုဟန်သည် စင်လုံပေးသည့် အင်္ကျီအား လှမ်းယူ လိုက်သည်။

"ဒီမှာ… ခင်ဗျားကို ကျုပ်မေးစရာတစ်ခု ရှိနေတာပဲဗျ… "

"မေးပါဗျာ… မေးပါ… "

"သူဌေးသမီးကြူးချစ်ချစ် ပျောက်သွားတာကို ခင်ဗျား အံ့သြမနေဘူးလား… "

စင်လုံက ပြုံးပြီးဖြေလိုက်၏။

"သူဌေးသမီးကြူးချစ်ချစ်အတွက် ကျုပ်က ဘာအံ့သြ ရာရှိရမလဲဗျာ… ချစ်ချစ်ကို ချီယို့ဝူးက စောင့်ရှောက်ထားပြီပဲ… ကျုပ်အဖို့ ပိုစိတ်အေးရတာပေါ့… "

ကျင်းပုဟန်သည် စင်လုံ၏စကားကြောင့် တဟားဟား
အော်ရယ်လေတော့သည်။

"ခင်ဗျားကတော့ တကယ့်လူပဲ... ချက်ဆို နားခွက်က
မီးတောက်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားလို လူမျိုးနဲ့တူတယ်...အရိပ်ကလေး
တစ်ရိပ်လောက်ပြရသေးတယ်... ခင်ဗျားက အကောင်တစ်ကောင်
လောက် မြင်ပြီးနေပြီ... ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ်ဗျို့... ချီယို့ဝူ
က သူဌေးသမီးလေးကို ချစ်နေတော့ ချစ်သူအတွက် အသက်ပဋ
သေသေဆိုတာလို ချစ်ချစ်အနားမှာ စောင့်ရှောက်နေပါတယ်ဗျာ..."

စင်လုံက ပြုံးလိုက်၏။

"ဒါတွေ ထားလိုက်စမ်းပါဗျာ... ကျုပ် အံ့ဩတာက ခင်
ဗျား ဒီဂူထဲရောက်လာတာကိုပဲဗျ... ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ် ဒီဂူထဲ
ရောက်အောင် ဝင်လာနိုင်တာလဲ... ဒီဂူထဲမှာက လျှို့ဝှက်ဥမင်
လမ်းတွေ... လျှို့ဝှက်တံခါးတွေ... လျှို့ဝှက်ခလုတ်တွေနဲ့ ရှုပ်ထွေး
နေတာပဲ... ဒီထဲရောက်အောင်လာဖို့ဆိုတာ တော်ရုံတန်ရုံ လူတွေ
အတွက် မလွယ်ဘူးဗျ... "

ကျင်းပုဟန်ကလည်း ဝှက်ယူနစ်သိမ့်ဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက်
သည်။

"ခင်ဗျားမေးတဲ့ မေးခွန်းကလည်း မေးသင့်မေးထိုက်တဲ့
မေးခွန်းပါပဲ... ခင်ဗျားလိုပဲပေါ့ဗျာ... ခင်ဗျားမေးခွန်းတွေကို အသာ
ထားလိုက်စမ်းပါဦး... လောလောဆယ်ဆယ် ကျုပ်နောက်ကိုသာ
ခဏလောက် လိုက်ခဲ့စမ်းပါ... "

သူသည် ပြောပြောဆိုဆို နောက်ဘက်သို့လှည့်ထွက်
သွားလေတော့၏။ သူ၏အမူအရာမှာ လွန်စွာပိုင်နိုင်ဟန် ပါလှ၏
သူ၏စကားအတိုင်း စင်လုံတစ်ယောက် တသွေမတိမ်း လိုက်နာ

မည်ကို အသေအချာသိထားသည့်ပုံမျိုး ဖြစ်နေ၏။

မှန်ပါသည်။

စင်လုံကလည်း သူ့နောက်မှ စိုက်စိုက်ပါအောင် လိုက်
သွားသည်ကလည်း အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

မကြာမီ ဟိုချိုး သည်ကွေ့ဖြင့် သူတို့သည် အခန်းတစ်
ခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာလေတော့၏။

အခန်းတံခါးမှာ ပွင့်နေသည်။

ဤအခန်းသည် အခြားအခန်းများကဲ့သို့ မှိန်ပျပျအလင်း
ရောင်ဖြင့် မထင်မရှားဖြစ်နေသည့် အခန်းမဟုတ်ပေ။ မီးရောင်
များ ထိန်ထိန်လင်းနေသည့် အခန်းဖြစ်၏။

ကျင်းပုဟန်သည် ဟန်ပါပါ၊ မာန်ပါပါဖြင့် ရှေ့မှနေ၍
အခန်းထဲသို့ဝင်သွားသည်။ စင်လုံသည် အခြေအနေကို အကဲခတ်
ရင်း နောက်မှတိတ်ဆိတ်စွာ ဝင်လိုက်သွား၏။

အခန်းထဲတွင် ချစ်ချစ်၊ ပန်းဖူးဒေဝီ၊ ကျင်းစုမန်းနှင့်
အာတု၊ အစရှိသူတို့ အပြည့်အစုံ ရှိနေကြသည်။ သူတို့ကို မြင်တွေ့
လိုက်ရသဖြင့် စင်လုံသည် များစွာစိတ်သက်သာရရသွားသည်။
အသက်နှင့်ကိုယ် ယှဉ်တွဲရှိနေပါက မည်သည့်အခက်အခဲမဆို ဖြေ
လို့လ၊ ဝီရိယတို့နှင့် ကျော်ဖြတ်က ရနိုင်သည်မဟုတ်ပါလော။

ချစ်ချစ်တို့လူစုအား စောင့်ရှောက်နေသည့် ပါးကွက်
အာဏာသားကား ချီယို့ဝူးပင် ဖြစ်တော့၏။ ချီယို့ဝူးမှာ ချစ်ချစ်၏
ကြိမ်းမောင်းဆဲဆိုခြင်းကို ခံနေရသဖြင့် ချစ်ချစ်နှင့် အလှမ်းဝေးရာ
သို့ ရှောင်နေရ၏။

သို့သော်... စင်လုံတို့ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်
သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ချီယို့ဝူးသည် ချစ်ချစ်ထံသို့ခုန်ဝင်သွားပြီး

ချစ်ချစ်၏ကျော့ရှင်းသော လည်တိုင်ကလေးအား ဓားဖြင့်ထောက်ထားလေတော့၏။

ချစ်ချစ်သည် စင်လုံအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုကြွေးမိလေတော့၏။ မိန်းကလေးများအတွက် ရွှေဓားဟောင်းကြီးများပမာ အားကိုးအားထားပြုရသည်ကား သူတို့၏ ချစ်သူများပင် မဟုတ်ပါလော။

ကျင်းပုဟန်သည် ချစ်ချစ်နှင့်စင်လုံတို့အကြား၌ ရပ်လိုက်ပြီး အခန်းထောင့်မှ ကျောက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးအား ညွှန်ပြလိုက်၏။

"ကဲ... ဘာမှစိတ်ပူစရာမရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား... ဟိုကျောက်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ပါဦးဗျာ... "

စင်လုံက စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြော။ အသာအရာပင် သွားရောက်ထိုင်လိုက်၏။

ကျင်းပုဟန်က ချိုယို့ဝူး၏ပခုံးကို အသာအရာပုတ်လိုက်သည်။

"အပေါင်းအသင်း... ဟောဒီ ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေကြီးစင်လုံကသာ တစုစုလှုပ်လှုပ်ရှားရှားလုပ်မယ်ဆိုရင်... အပေါင်းအသင်းရဲ့ဓားကို လုံးဝတို့နေးမနေပါစေနဲ့... ကျုပ်ပြောတာ သဘောပေါက်ရဲ့လား... "

"စိတ်ချစမ်းပါ... "

ချိုယို့ဝူးက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း အာမခံလိုက်၏။

ကျင်းပုဟန်သည် သူ၏ပြည့်စုံကုံလုံသော ညွှန်ကြားချက်အဝဝကို များစွာကျေနပ်နှစ်သိမ့်သွားဟန်ဖြင့် သူ၏လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်ကာ စင်လုံရှိရာဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။ ဤသို့လှည့်

ရင်း ချိုယို့ဝူးအား ဆက်ပြောလိုက်သေး၏။

"ဟောဒီ ကျုပ်တို့ရဲ့မိတ်ဆွေကြီး စင်လုံမှာ မရှင်းလင်းတဲ့အချက်ကလေးတွေ အတော်ကလေး ရှိလိမ့်မယ်... အဲဒါကလေးတွေကို ရှင်းမပြရင်... ကျုပ်တစ်သက်လုံး စိတ်ဖြောင့်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး... "

သူသည် စကားပြောရင်း အခြားအလုပ်တစ်ခုကိုလည်း လုပ်လိုက်သေး၏။ ကျင်းစုမန်း၏မော့ကြောကို ဖြေပေးလိုက်ခြင်းပင်တည်း။ ထို့နောက် ခါး၏တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးဖြင့် တောက်လိုက်ပြန်သည်။

စင်လုံသည် ကျင်းပုဟန်၏အပြုအမူများကို နားမလည်နိုင်သော မျက်လုံးများဖြင့် လိုက်ကြည့်နေသည်။

များမကြာမီ အချိန်အတွင်း ကျင်းစုမန်းတစ်ယောက် ချောင်းတစ်ချက်ဟန့်ပြီး ပြန်လည်သတိရလာလေတော့၏။ အခြေအနေမှန်ကို ကျင်းစုမန်းတစ်ယောက် ကောင်းစွာသဘောပေါက်ဟန် မတူသေး။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအား လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေသည်။

ထိုစဉ် ကျင်းပုဟန်အား ရုတ်တရက်တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ ကျင်းစုမန်း အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်သွားတော့၏။ များစွာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားပုံလည်း ရသည်။ ထို့ကြောင့် ကပျာကယာ ထိုင်လိုက်သည်။ သို့သော် သူမထနိုင်ပါချေ။ သူ့ခြေထောက်များသည် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို တောင့်ခံသယ်ပိုး မထားနိုင်သဖြင့် ဝုန်းခနဲ ပစ်ကျသွားပြန်တော့၏။

အဖြစ်မှန်မှာ ဤသို့တည်း။

ကျင်းပုဟန်သည် ကျင်းစုမန်းအား သတိပြန်ရစေရန်

မေ့ကြောကို ဖြေပေးခဲ့သော်လည်း ခါး၌ရှိသော 'ကျန်းပင်'သွေးကြောကို ပြန်၍ပိတ်ထားလိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

ကျင်းစုမန်း တစ်ယောက် အဘယ်မှာလျှင် မတ်တတ်ရပ်နိုင်ပါမည်နည်း။

စင်လုံကမူ အေးဆေးငြိမ်သက်သောမျက်လုံးများဖြင့် အကဲခတ်စောင့်ကြည့်နေ၏။ စင်လုံသည် အခြေအနေ အချိန်အခါကို ကောင်းစွာနားလည်သူ ဖြစ်၏။ ယခုအချိန်တွင် သူ့အနေဖြင့် ဤသို့စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုနေခြင်းမှတစ်ပါး အခြားမည်သို့မျှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မလုပ်သင့်ကြောင်း ကောင်းစွာသိသည်။

ကျင်းပုဟန်သည် သူ၏တောင်ဝှေးဖြင့် ကျင်းစုမန်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးအား မ,တင်လိုက်ပြီး...

"ဘယ့်နှဲလဲ အစ်ကိုကြီး... အခုလို ညီလေးကိုတွေ့လိုက်ရတော့ အံ့သြမသွားဘူးလား... "ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

စင်လုံမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားလေတော့၏။ ကျင်းစုမန်းတစ်ယောက် တကယ်အံ့သြမသြကား တတ်အပ်သေချာ မပြောနိုင်သော်လည်း သူကမူ အမှန်တကယ်ပင် အံ့သြသွားမိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျင်းပုဟန်နှင့် ကျင်းစုမန်းတို့နှစ်ယောက်သည် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဖြစ်နေကြသည်ကို သိရှိနားလည်သဘောပေါက်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထို့ထက် ပို၍အံ့သြစရာကောင်းသည်မှာ ယင်းညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့၏ ဆက်ဆံပုံ ဆက်ဆံနည်းပင် ဖြစ်၏။ အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ ရက်စက်စိမ်းကားစွာ ဆက်ဆံနေကြလေသနည်း။

ကျင်းပုဟန်က စကားဆက်လိုက်သည်။

"ကျုပ်ကတော့ ဒီအုတ်ဂူကြီးထဲကို ဘယ်သူမှ ကြိတ်

မရောက်နိုင်ဘူးလို့ ထင်နေတာ... အင်း... အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လုံးရှိနေသေးတာ လုံးလုံးမေ့နေမိတာကိုး... "

ကျင်းစုမန်းသည် အံကိုကြိတ်ရင်း ချက်ချင်းပြန်တုံ့ပြန်လိုက်၏။

"တိရစ္ဆာန်... မင်းလည်း မသေသေးဘဲကိုး... "

ကျင်းပုဟန်က အပြုံးမပျက်။

"ဘယ်လိုလဲဗျ အစ်ကိုကြီးရဲ့... ကိုယ့်ညီချစ်ကလေးတွေ့တာနဲ့ ဒီလိုဆဲရသလား... အရပ်ရပ်နေပြည်တော်ကြားလို့ မတော်ပါဘူးဗျာ... "

ကျင်းစုမန်းမှာ ဒေါသချောင်းချောင်း ထွက်လာတော့၏။

"ဟေ့ကောင် ခွေးတိရစ္ဆာန်... အရှက်မရှိတဲ့ကောင်... ငါ့အမေက မင်းကို သားအဖြစ်မွေးစားတယ်... ကောင်းကောင်းကျွေးမွေးသုတ်သင်ခဲ့တယ်... သိုင်းပညာလည်း သင်ပေးခဲ့တယ်... အဲဒီကျေးဇူးတွေကိုတောင် မထောက်ဘဲနဲ့... မင်းက အမေ့ကလေးတစ်ခုတည်းကြည့်ပြီး ငါ့ကို အမျိုးမျိုးလုပ်ကြံတယ်... ဆန်ကောလောက်မှ စောက်မနက်တဲ့အကောင်... ထွီ... "

ကျင်းပုဟန်က ဟက်ဟပ်ပက်ပက်ရယ်မောရင်း...

"ဒီမှာအစ်ကိုကြီး... ခင်ဗျား မသိသေးတဲ့အချက်တစ်ချက်ကို ကျုပ်ပြောပြလိုက်မယ်... ကျုပ်ဟာ အခုဆိုရင် သိုင်းလောကမှာ လူတိုင်းအလေးထားရတဲ့ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ... အဲဒါကို အစ်ကိုကြီးရဲ့ခေါင်းထဲမှာ စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်ထားလိုက်စမ်းပါ... ကဲ... ပြောစမ်းပါဦး... ခင်ဗျားကကော ဘယ်ဘဝရောက်နေတာလဲ... "

ကျင်းပုဟန်က ဤအမေးစကားကို မေးခြင်းမှာ ကျင်းစု

မန်း၏အဖြေကို ကြားလို၍မဟုတ်ပေ။ သူ့ဘာသာ စကားအတိုင်
အဖောက်ပြောလို၍ မေးလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

သူ့အမေးစကားကို သူ့ဘာသာပင် ပြန်ဖြေသည်။

"ဟား... ဟား... ဟား... ကျုပ်ရဲ့အစ်ကိုကြီး ဘယ်ဘဝ
ရောက်တယ်ဆိုတာကို ကျုပ်မသိဘူးလို့များ ထင်နေသလား...
ခင်ဗျားဟာ ရှင်ပျော်ပျော်ဖြို့စားကြီးရဲ့ ကိုယ်ရံတော်တစ်ယောက်
ဖြစ်နေပြီဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်... ခင်ဗျားကို သိုင်းလောကတစ်ခု
လုံးက အလိုရှိနေတယ်ဆိုတာလည်း ကျုပ်သိတယ်... "

ကျင်းပုဟန်သည် အပိုင်အနိုင်ရနေသည့် အခြေအနေကို
လွန်စွာ ကျေနပ်နေဟန်ဖြင့် တမှားဟားရယ်နေပြန်၏။ ပြီးမှ ထပ်
၍ ပြောပြန်သည်။

"အခုနေ... ခင်ဗျားကို ကျုပ်က သတ်ပစ်လိုက်ရင် အား
လုံးက ကျုပ်ကို ချီးကျူးလေးစားလာကြလိမ့်မယ်... အဲဒါကို ခင်
ဗျား သဘောပေါက်ရဲ့လား... "

ချစ်ချစ်က ကြားထဲမှဖြတ်၍ ဒေါသဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်
သည်။

"ရှင်... ဘာတွေပြောပြီး ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ... ရှင်
လုပ်နေတဲ့ပုံစံတွေကို ကြည့်စမ်းပါဦး... ဒါ လူကောင်းသူကောင်
တွေ လုပ်တဲ့ပုံစံမျိုးလား... "

စင်လုံက ရုတ်တရက် ဝင်မေးလိုက်၏။

"ဒါနဲ့... ကျုပ်တစ်ခုမေးပါရစေဦး... ဖန်ချန်းလီနဲ့ ထ
အင်းရှန်တို့ကို ခင်ဗျားက လွှတ်လိုက်တာများလား... "

ကျင်းပုဟန်က ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

"ဟုတ်ပါတယ်... ကျုပ် လွှတ်လိုက်တာပဲ... ခင်ဗျ

တယ်လိုလုပ်သိသလဲ... "

စင်လုံက ပြုံးလိုက်ပြီး...

"အင်း... ခင်ဗျားက သူတို့ကို လွှတ်မြောက်အောင်
ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်တော့ ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောနေ
ကြမှာပဲ... ခင်ဗျားအဖို့ ကျော်ကြားပြီးရင်း ကျော်ကြားနေတော့
မှာပဲ... "ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျင်းပုဟန်သည် အားရကျေနပ်စွာ ရယ်မောရင်း...

"အင်း... ခင်ဗျားကတော့ အရိပ်ပြအကောင်ထင်...
တစ်ထွာပြ တစ်လံမြင်ဆိုတဲ့ လူစားမျိုးပါပဲလား... ဟုတ်ပါတယ်
ဗျာ... ဟုတ်ပါတယ်... အဲဒီနှစ်ယောက်ကို ကျုပ် လွှတ်လိုက်တာ
ပါပဲ... ခင်ဗျားဟာ တကယ့်ကို ဉာဏ်ကောင်းတဲ့လူဆိုတာ လုံးဝ
သံသယဖြစ်စရာ မလိုတော့ဘူး"ဟု ပြောသည်။

"အေးဗျာ... ကျုပ်ကို ခုလိုချီးကျူးတာကို... ကျုပ်က
များကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ကဲ... တိုတိုနဲ့လိုရင်း အလုပ်စ
ရအောင်... ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ... ခင်ဗျားက
ကော ဘာတွေများ ပြောချင်သေးသလဲ... "

ကျင်းပုဟန်၏မျက်နှာ၌ တည်ကြည်မှုများ ပေါ်လာ၏။

"ကောင်းပြီ... ကျုပ်ပြောမယ်... ချစ်ချစ်ကို ဒီအခန်းထဲ
ချောချောမောမော ပြန်ထွက်သွားနိုင်စေချင်ရင်...ခင်ဗျားအနေ
ကျုပ်ကို ကတိသုံးခုပေးရလိမ့်မယ်... "

"ပြောဗျာ... ဘာကတိတွေ ပေးရမလဲ... "

"ပထမကတိက အခုဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့အကြောင်းခြင်းရာ
လုံးကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မပြောပါဘူးလို့ ကတိပေးရမယ်..."

"ဟုတ်ကဲ့... ဒါကလွယ်ပါတယ်... စိတ်ချပါ... ကဲ... ဒုတိ

ယကတိကကော... ”

“ဒုတိယ ကျုပ်ကို တစ်သက်လုံး ရန်မမူပါဘူးလို့ ကတိပေးရမယ်... ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒါလည်း ဖြစ်တာပဲ... ကျုပ် လေးလေးနက်နက် ကတိပေးပါတယ်... ”

ကျင်းပုဟန်သည် ခါးထဲမှ ဓားငယ်တစ်လက်ကို ရုတ်တရက်ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး စင်လုံ၏ရှေ့သို့ ပစ်ချပေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားကိုတော့ ကျုပ်က မသတ်ပါဘူး... ဒါကိုတော့ စိတ်ချပါ... ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားရဲ့ကတိတွေကို လုံးဝဥဿုံတော့ ကျုပ်မယုံဘူးဗျ... ဒီတော့ တစ်ခုလုပ်ပါ... ဟောဒီသူဌေးသမီးလေး ဘေးမသီရန်မခ ပြန်သွားစေချင်တယ်ဆိုရင်တော့... ခင်ဗျားရဲ့ ညာဘက်လက်ကိုဖြတ်ပစ်လိုက်ပါ... ”

ထိုစကားသည် ချစ်ချစ်၏ငယ်ထိပ်ကို ဓားရှစ်ချောင်းဖြင့် ထိုးစိုက်လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားစေ၏။ ချစ်ချစ်က သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် လှမ်း၍ အော်လိုက်သည်။

“စင်လုံ... သူပြောသလို မလုပ်နဲ့ စင်လုံ... ”

“ဖြန်း... ”

သူမသည် စကားကိုပင် ဆုံးအောင်မပြောလိုက်ရပါ။ ကျင်းပုဟန်၏ပြင်းထန်လှသော လက်ဝါးရိုက်ချက်သည် ချစ်ချစ်၏ ပါးပေါ်သို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကျရောက်သွားတော့၏။ ချစ်ချစ်၏ ဖြူဖွေးနူးညံ့လှသော ပါးပြင်ကလေးသည် ခြင်းခြင်းနီရဲယောင်ကိုင်းလာတော့၏။ သို့သော် ချစ်ချစ်ကတော့ ဤရိုက်ချက်ကို လုံးဝမမှုပါ။ ထပ်မံ၍ အသံကုန်အော်လိုက်ပြန်သည်။

“စင်လုံ... ဒီလူယုတ်မာက ကျွန်မကို သတ်ချင်ရင် သတ်ပါစေ... ကျွန်မ အသက်အသေခံမယ်... ရှင့် လက်ကိုမဖြတ်နဲ့... ရှင်သာ ဒီကနေ လွတ်အောင်ပြေး... ”

“ဖြန်း... ”

ကျင်းပုဟန်သည် ချစ်ချစ်၏ပါးပြင်ကို ထပ်မံရိုက်ချလိုက်ပြန်၏။ ချစ်ချစ်၏ခေါင်းကလေးပင် လည်သွားရ၏။ ပြင်းထန်လှသော ရိုက်ချက်ပေတကား။

စင်လုံ၏မျက်နှာပြင်ပေါ်၌ အပြုံးများ မရှိတော့။ အေးဆေးတည်ငြိမ်မှုများ မရှိတော့။ အပြုံးများနှင့် အေးဆေးတည်ငြိမ်မှုများ၏နေရာ၌ ဒေါသများက ဝင်ရောက်လာချေပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျောက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ဝုန်းခနဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

စင်လုံ၏လှုပ်ရှားမှုနီးပါး လျှင်မြန်သူမှာ ကျင်းပုဟန်ပင် ဖြစ်သည်။ စင်လုံ ထရပ်လိုက်သည်နှင့် ချစ်ချစ်၏ဆံပင်ကိုလှမ်း၍ ဆွဲလိုက်ပြီး လည်ပင်းကို သူ့လက်ထဲမှဓားဖြင့် ထောက်ထားလိုက်၏။

“စင်လုံ... ခင်ဗျား ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နေစမ်း... ဒီမှာ တွေ့တယ်မဟုတ်လား... ခင်ဗျား ဒီ့ထက်ပိုပြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လုပ်လာရင်တော့ ကျုပ် သူ့ကိုသတ်ပစ်လိုက်ရမှာပဲ... ”

စင်လုံ၏မျက်လုံးများမှာ ညဘက်၌မြင်ရသောကြောင် ရုန်း၏မျက်လုံးများကဲ့သို့ ဝင်းဝင်းတောက်၏။ သူ့လက်သီးများကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသည်မှာလည်း အရိုးများပင် ကျိုးကြေမတတ် ဖြစ်နေသည်။

သို့သော်...

စင်လုံတစ်ယောက် ရှေ့သို့တစ်လက်မမျှဖြင့် မလှမ်းဝံ့ချေ။ သူ၏ခြေတစ်လှမ်းသည် ချစ်ချစ်၏အသက်တစ်သက်ပင်

မဟုတ်ပါလော။

ချစ်ချစ်မှာမူ ဆံပင်များ အဆွဲခံထားရသဖြင့် ဦးရေကွာထွက်မတတ် နာကျင်လွန်းလှသောကြောင့် မျက်ရည်များ စီးဆင်းကျလာတော့၏။

သို့သော် ချစ်ချစ်သည် အံကိုတင်းတင်းကြိတ်၍...

"စင်... စင်လုံ... ကျွန်မကို ညှာမနေပါနဲ့... ကျွန်မကို ပစ်ထားခဲ့စမ်းပါ... ရှင်သာ လွတ်အောင်ပြေးစမ်းပါရှင်... "ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

အာဂသတ္တိရှင်မလေး ချစ်ချစ်ပါပေ။

စင်လုံသည် တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် စိတ်မပျက်စဘူး၊ စိတ်ပျက်သွားပြီး ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်မိလေ၏။ သူ့အနေဖြင့် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နေခြင်းသာ ချစ်ချစ်၏အသက်ကို ကယ်ခြင်း မဟုတ်ပါလား။ ကျင်းပုဟန်သည် စင်လုံ၏စိတ်ပျက်သွားပုံကို ကြည့်လျက် လွန်စွာ ကျေနပ်သွားသည်။

"ဒီမှာ စင်လုံ... ခင်ဗျားရဲ့အသက်ကို ဟောဒီချစ်ချစ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ကယ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သတိရရဲ့လား... ခင်ဗျားဟာ နားလည်သိတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ... အဲဒီတော့ ဒီမိန်းကလေးရဲ့အသက်ကို ကယ်ဖို့ ခင်ဗျားရဲ့လက်တစ်ဖက်အဆုံးခံသင့် မခံသင့် ခင်ဗျား ဆုံးဖြတ်ပေတော့... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ကျေးဇူးသိတတ်တဲ့လူဆိုရင်တော့ ဘယ်လမ်းလိုက်ရမလဲဆိုတာ သိမှာပါလေ... "

ချစ်ချစ်ကမူ အံကြိတ်ရင်း လှမ်းအော်လိုက်သည်။

"စင်လုံ... သူ့စကားကို နားမထောင်နဲ့... ရှင့်လက်တစ်ဖက်ပြတ်သွားမှတော့ သူက ရှင့်အသက်ကို ချမ်းသာပေးတော့မလား... စဉ်းစားမနေပါနဲ့... ဒီကနေ မြန်မြန်ထွက်သွားစမ်းပါ... ရှင့်လက်တစ်ဖက် အဆုံးခံလို့ ရှင်ရော ကျွန်မပါ ဘယ်သူမှ သက်သာမှာ မဟုတ်ဘူး... မြန်မြန်ထွက်သွားစမ်းပါ... "

ကျင်းပုဟန်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

"မင်း... အတော်ခေါင်းမာတဲ့ မိန်းကလေးပါလား... "

စကားဆုံးသည်နှင့် သူ၏ဓားကို ရုတ်တရက်လှုပ်ရှားလိုက်ရာ ချစ်ချစ်၏ဖြူဖွေးကျော့ရှင်းလှသော လည်ပင်းတွင် အနီစင်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ထိုအနီစင်းမှ သွေးများဖြာခနဲ ကျဆင်းလာတော့၏။

ကျင်းပုဟန်ဆိုသည့် လူယုတ်မာသည် ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်မည့်သူပေတည်း။

စင်လုံအနေဖြင့် ဆက်၍ကြည့်မနေနိုင်တော့ပါ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား အထူးသဖြင့် သူ့အား စွဲလမ်းချစ်ခင်နေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား ဤမျှ ရက်ရက်စက်စက် လုပ်နေသည်ကို လုံးဝကြည့်မနေနိုင်တော့ပါ။

သူသည် အံကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး သူ့ရှေ့ရှိ ဓားယ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်တော့သည်။

ကျင်းပုဟန်၏အားရနှစ်သိမ့်စွာ ရယ်မောသံသည် ဘဝင်ညှမှ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာတော့၏။

"ဟား... ဟား... ဟား... အဲဒီလို လိမ္မာမှပေါ့... "

ချစ်ချစ်ကလည်း အသံကုန်ဟစ်အော်လိုက်သည်။

"စင်လုံ... မလုပ်နဲ့ စင်လုံ... ရှင်... သေသွားလိမ့်မယ်..."

စင်လုံသည် ချစ်ချစ်၏အော်ဟစ်တားမြစ်သံကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်တော့ချေ။ သူ၏မျက်လုံးများမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို ပိုင်းဖြတ်

ပြီးသည့်အလား အေးစက်မာကြောနေသည်။ ထို့နောက် သူ၏ ညာဘက်ကို ရုတ်တရက် ရှေ့သို့ဆန့်တန်းလိုက်၏။

သူ၏ဓားကိုင်ထားသော ဘယ်ဘက်လက်သည် ရုတ်ခ မြောက်တက်လာ၏။

ချစ်ချစ်သည် ဖူးဖူးဝါးဝါးအော်ရင်း သူမ၏မျက်လုံးအစုံ ကို ပိတ်လိုက်မိလေ၏။

"ချွမ်း..."

ဓားချင်းရိုက်ခတ်သံသည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအာ လွှမ်းခြုံသွားတော့၏။

ချီယို့ဝူး၏ဓားသည် ကျင်းပုဟန်၏လက်ထဲမှ ဓားကို ပြင်းထန်လှသော ရိုက်ချက်ဖြင့် လွင့်စဉ်သွားစေတော့၏။

လူအားလုံးသည် လုံးဝမျှော်လင့်မထားသော အဖြ အပျက်ကြောင့် ကျောက်ရုပ်ကြီးများနှယ် မင်သက်အံ့ဩသွားကြ တော့၏။ လူအားလုံး မလှုပ်မယှက် ဖြစ်သွားကြရသည်။

စင်လုံမှာ သူ၏ဘယ်ဘက်လက်ကို မြှောက်လျက် ချီယ ဝူးထံသို့ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် လှမ်းကြည့်နေမိ၏။

ထိုစဉ် ကျင်းပုဟန်၏အသံ ပေါ်လာသည်။ သူ့အသံတွ အံ့ဩခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်း၊ မကျေချမ်းခြင်း စသည်တို့ ရောစွ ပါဝင်နေသဖြင့် တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသည်။

"မင်း... မင်း... ရူးနေသလားကွ..."

ချီယို့ဝူး၏မျက်နှာသည်လည်း တင်းမာခက်ထန်နေသည် သူ့စကားက ပို၍ပင် ခက်ထန်နေသေး၏။

"ခင်ဗျားကို ကျုပ်က လူတစ်ယောက်လို့ ထင်ထား ဗျ... ခုကြည့်စမ်းပါဦး... ခင်ဗျား လုပ်ပုံတွေ... ဒီအလုပ်တွေ

လုံးဝ လူမဆန်တဲ့အလုပ်တွေပဲ... ကျုပ်ဟာ မဟုတ်တာ မမှန်တာ တွေလုပ်ကောင်း လုပ်မိမယ်... ဒါပေမယ့် ခုလောက် ယုတ်မာတဲ့ အလုပ်မျိုးတော့ တစ်ခါမှ မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး... ဒီလို လူမဆန်တဲ့အလုပ် မျိုးကိုလည်း ကျုပ်က လက်ပိုက်ပြီး ကြည့်မနေနိုင်ဘူး..."

ချီယို့ဝူး၏လှုပ်ရှားမှုက လျင်မြန်လှ၏။ သူ၏စကားဆုံး သည်နှင့် ကျင်းပုဟန်အား သိုင်းကွက်ခုနစ်ကွက်တိတိ တိုက်ခိုက် လိုက်လေ၏။

ချီယို့ဝူး၏မျက်နှာပြင်၌ ဒေါသမုန်တိုင်း တိုက်နေရုံမက သူ၏စကားလုံးများ၌ ဒေါသမုန်တိုင်း တိုက်နေရုံမက၊ သူ၏ တိုက် ခိုက်မှု၊ လှုပ်ရှားမှုများ၌လည်း ဒေါသမုန်တိုင်း တိုက်နေ၏။ သူ၏ တိုက်ကွက်များမှာ လွန်စွာကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှသည်။

စင်လုံသည် ချစ်ချစ်ထံသို့ပြေးသွားပြီး၊ ပွေ့ဖက်နှစ်သိမ့် လိုက်မိတော့၏။ ခံစားမှုပြင်းထန်လှသော ချစ်ချစ်ခမျာ စင်လုံ၏ ရင်ခွင်ထဲ၌ အားရပါးရ ငိုချလိုက်မိတော့သည်။

ချီယို့ဝူး၏ဒေါသမုန်တိုင်းကား မပြေသေးချေ။ ကြောက် မက်ဖွယ်ရာ တိုက်ခိုက်ဆဲ ရှိသေး၏။ ကျင်းပုဟန်မှာလည်း ထိတ် ထိတ်ပျာပျာဖြင့် ရှောင်တိမ်းနေသည်။

"ဟေ့ကောင် ချီယို့ဝူး... မင်း ရူးများ ရူးနေသလား... ငါ ဘာသဘောနဲ့ လုပ်တယ်ဆိုတာ... မင်း တကယ်နားမလည်ဘဲ ဖြစ်နေသလား... စင်လုံ သေသွားရင် ချစ်ချစ်ကို မင်းရမယ်လေ ကွာ... ဟေ့ကောင်... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲကွ... ရပ်စမ်းပါဦး... သရဲမင်းရဲစီးနေတာလား...ဘယ့်နဲ့အချင်းချင်းပြန်တိုက်နေရတာလဲ"

ချီယို့ဝူးသည် လုံးဝစကားမပြန်ချေ။ သူ၏တိုက်ကွက်ကို လည်း လုံးဝရပ်နားခြင်း မပြုပေ။ သူ၏အထက်မြက်ဆုံးသော ဓား

ကွက်ခုနစ်ဆယ့်နှစ်ကွက်ကို အသုံးပြု၍ အဆက်မပြတ် တိုက်ခိုက်နေသည်။

ကျင်းပုဟန်ဆိုသည်မှာလည်း နာမည်တစ်လုံးနှင့်လူပေ ပဲ။ သူ၏အထူးချွန်ဆုံးသော သိုင်းကွက်များဖြစ်သည့် လက်နက်မဲ့ သိုင်းကွက် ဆယ့်ရှစ်ကွက်ဖြင့် ပြန်လှန်ခုခံတိုက်ခိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မည်သူမှ အသာစီးမရဘဲ အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်နေကြလေ၏။

ချစ်ချစ်သည် အားပါးတရ ငိုပြီးသောအခါ အငိုရပ်သွား တော့၏။ ချီယို့ဝူးနှင့် ကျင်းပုဟန်တို့၏တိုက်ပွဲကို လှမ်းကြည့် အက ခတ်လိုက်သောအခါ နှစ်ဦးစလုံး သူမသာ၊ ကိုယ်မသာ အပြင် အထန် တိုက်ခိုက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့၏။

ချစ်ချစ်သည် သူမနှင့်စင်လုံအား ကယ်တင်ခဲ့သည် ချီ ဝူးအတွက် စိုးရိမ်သောက ဖြစ်သွားမိသည်။

"စင်လုံ... ချီယို့ဝူး တစ်ယောက်တည်းနဲ့တော့ ကျင်း ဟန်ကို မနိုင်နိုင်ဘူးနဲ့တူတယ်... ရှင် ကူမှဖြစ်လိမ့်မယ်..."

"အေး... ဟုတ်တယ်... ငါ ဝင်ကူလိုက်မယ်..."

စင်လုံသည် ချစ်ချစ်ကိုမွေ့ချီသွားပြီး သူထိုင်သ ကျောက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အသာအရာထိုင်စေသည်။ ပြီ ကျင်းပုဟန်ထံသို့ တစ်လှမ်းချင်း တိုးကပ်သွားလေတော့၏။

ကျင်းပုဟန်သည် စင်လုံတိုးကပ်လာသည်ကို မြင်သ နှင့် သူ့အတွက် အခြေအနေ မဟန်တော့ကြောင်း ရိပ်စားမိ တော့သည်။ ထို့ကြောင့် နောက်ဘက်သို့ ကပျာကယာ ဆုတ်

လှမ်းအော်လိုက်၏။

"ချီယို့ဝူး... ရပ်စမ်း... ငါပြောတဲ့စကား နားထောင်စမ်း"

ချီယို့ဝူးက ပြန်အော်လိုက်သည်။

"ခင်ဗျားက ဘာတွေပြောချင်လို့တုန်း... လူသေဟာ ဘာမှစကားမပြောနိုင်ဘူး... ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဘာမှပြောခွင့်မရှိတော့ဘူး..."

ကျင်းပုဟန်က ဒရောသောပါး ပြောနေသည်။

"ချီယို့ဝူး... မင်း ဘယ်လိုစိတ်ရှုးပေါက်သွားတာလဲ... အေး... အခုလို စိတ်ရှုးပေါက်တဲ့အတွက် မင်း တစ်နေ့ဒုက္ခရောက်ရလိမ့်မယ်... အဲဒါ မြဲမြဲမှတ်ထားကွ..."

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့်သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို အနောက်ဘက်ရှိ အုတ်နံရံသို့ ဝင်ဆောင့်လိုက်၏။

"ချက်..."

ခလုတ်တစ်ခုကို လက်ဖြင့်ဖိနှိပ်လိုက်သကဲ့သို့ အသံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုအသံနှင့်အတူ အုတ်နံရံ၌ လူတစ်ယောက်ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်သည့် အပေါက်ကလေးတစ်ပေါက် ရုတ်ခြည်းပွင့်သွားသည်။

ကျင်းပုဟန်သည် အလွန်လျင်မြန်ဖျတ်လတ်လှစွာဖြင့် ထိုအပေါက်ကလေးထဲသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်ဝင်သွား၏။ ချီယို့ဝူးကလည်း ဓားဖြင့် လှမ်းခုတ်လိုက်သည်။

"ချွမ်း..."

အုတ်နံရံပေါ်မှ အပေါက်သည် ပြန်ပိတ်သွားပေပြီ။ ဓားသည် ကျင်းပုဟန်အား မထိ။ ထိုလျှို့ဝှက်ကျောက်တံခါးအား ထိသွားပြီး မီးပွင့်များ ထွက်သွား၏။

စင်လုံက...

"အင်း... ဒီလူလွတ်သွားတာ ကျုပ်တို့အားလုံးအတွက် သိပ်တော့ မကောင်းလှဘူးဗျာ... "

ချီယို့ဝူးသည် မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း...

"ဘယ်အလွတ်ခံနိုင်မလဲဗျ... ဒီလူ့ကို မမိမိအောင် လိုက်ဖမ်းတယ်... ဒီလူ ဘယ်လောက်ပြေးနိုင်မလဲ... "

ကျင်းစုမန်းက ရုတ်တရက်ကြားဖြတ်ဝင်ပြောလေသည်။

"အင်း... ခင်ဗျားတို့ ဒီအုတ်ဂူကြီးအကြောင်း မသိကြလို့ ဒီလိုပြောနေကြတာပါ... ဒီအုတ်ဂူကြီးဟာ အင်မတန် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်တဲ့ အုတ်ဂူကြီးဖြစ်ပါတယ်... ဥမင်တွေ... လိုဏ်ခေါင်းတွေ... လျှို့ဝှက်ကျောက်တံခါးတွေ... ထောင်ချောက်တွေနဲ့ ရှုပ်နေတာပါပဲ... ခင်ဗျားတို့ သူ့ကို တစ်နှစ်လောက် ရှာတာတောင် တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး... တွေ့ရင် ကျုပ်လည်ပင်း အဖြတ်ခံမယ်..."

ချီယို့ဝူးက သက်ပြင်းချရင်း...

"အင်း... ဒီလူယုတ်မာ မသေဘဲ လွတ်ထွက်သွားတာ... ကျုပ်တို့အဖို့ အတော့်ကို ကံဆိုးတာပဲ... ဒီလူက ကျုပ်တို့ကို အရိပ်လိုလိုက်ပြီး ဒုက္ခပေးနေဦးမှာပဲ... "

ချစ်ချစ်ကလည်း စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"ကျွန်မကြောင့် သူလွတ်သွားတာပါ... ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်... "

စင်လုံက သူမ၏ပခုံးအား အသာအရာဆုပ်ကိုင်လျက် နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

"စိတ်မပူပါနဲ့ ချစ်ချစ်ရယ်... သူ ဘယ်လောက်ပြေးနိုင်

မှာလဲ... သူ့ထက် အပြေးမြန်တဲ့လူတွေကိုတောင် ကျုပ်က မိအောင်ဖမ်းလာတဲ့လူပါ... သူ ကျုပ်လက်ထဲက မလွတ်ပါဘူး... သူ့ကို ဖမ်းမိရင် မင်းလက်ထဲ ကျုပ်လာအပ်ပါမယ်... "

ချစ်ချစ်က မျက်တောင်တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ရင်း ပြောလိုက်၏။

"ကိစ္စမရှိပါဘူး... ကျွန်မက သူ့ကိုဒီလောက်တော့ မမုန်းပါဘူး... "

"ဘုရားရေ... "

"ဗျာ... "

စင်လုံရော ချီယို့ဝူးပါ ပြိုင်တူ အာမေဋိတ်ပြုမိကြ၏။

စင်လုံက တအံ့တသြလေသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

"ဘယ်လို... မင်းက သူ့ကိုမမုန်းဘူး ဟုတ်လား... "

ချစ်ချစ်က ပြုံး၍...

"ဟုတ်တယ်... ကျွန်မက သူ့ကိုတောင် ကျေးဇူးတင်နေသေးတယ်... "

"ဘုရားရေ... "

စင်လုံမှာ ဒုတိယမ္ပိ ဘုရားတမိတော့၏။

"သူက မင်းကိုဒီလောက်ရက်ရက်စက်စက် ပါးကိုရိုက်... လည်ပင်းကို ဓားနဲ့ခြစ်ထားတာတောင် ကျေးဇူးတင်နေတယ် ဟုတ်လား... ကျုပ် အံ့ရောကွာ... "

ချစ်ချစ်ကမူ စင်လုံ အကြီးအကျယ် တအံ့တသြဖြစ်နေသည်ကိုကြည့်ရင်း အလွန်သဘောကျနေဟန်ဖြင့်...

"ဟုတ်တယ်လေ... သူက ကျွန်မကို ဒီလိုရက်ရက်စက်စက်မလုပ်ဘူးဆိုရင်... ရှင်က ကျွန်မအတွက် အသက်တောင်

အသေခံဝံ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ဘယ်သိရတော့မလဲ... ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ချစ်ချစ်ရယ်... ”

စင်လုံသည် ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြင့် ညည်းညူလိုက်မိတော့၏။

ချီယို့ဝူးသည် စင်လုံ၏ရှေ့သို့လျှောက်လာပြီး တောင်းပန်သည်။

“ကျုပ်ကတော့ တကယ့်ကို နလမိန်းတုံးပါဗျာ... ကျင်းပုဟန်လို လူမျိုးကို နည်းနည်းပါးပါးပေါင်းကြည့်တာနဲ့ သိနိုင်တာပဲ... “မြွေအကြောင်း ဖယောင်းသိ... လူအကြောင်း ပေါင်း၍ကြည့်” ဆိုတဲ့စကားလည်း ရှိခဲ့တာပါပဲ... ကျုပ်ကတော့ ကော်တော်ကြာကြာပေါင်းလည်း မသိခဲ့ဘူး... ခုကျတော့မှ တကယ့်လူယုတ်မာမှန်း သိရတော့တယ်... သူနဲ့ပေါင်းပြီး ခင်ဗျားတို့အပေါ် မတော်မတရား ကြံစည်ခဲ့မိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ... ”

စင်လုံသည် ချီယို့ဝူး၏ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ခင်မင်ရင်းနှီးစွာဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လျက် လှုပ်လိုက်လှဲ့စွာ ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် လိုက်လိုက်လှဲလှဲချီးကျူးမိပါတယ်ဗျာ... လူဆိုတာ အမြဲတမ်း မမှားဘူးဆိုတာ မရှိပါဘူး... မှားတဲ့အခါ မှားမိကြတာချည်းပါပဲ... ကိုယ့်အမှားကို ကိုယ်သိတဲ့လူ... ကိုယ့်အမှားကို ပြင်ဆင်နိုင်တဲ့လူဟာ လူတော်လူကောင်းပါပဲ... ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် ခုလိုမိတ်ဆွေဖြစ်ကြတာကို ကျွန်တော်တော့ သိပ်ပြီးဝမ်းသာဂုဏ်ယူမိတာပဲဗျာ... ”

ချီယို့ဝူးမှာ စင်လုံ၏လှိုက်လှဲလှသော စကားကိုကြား

လိုက်ရသောအခါ ရင်ထဲ၌ မဖော်ပြနိုင်သည့် ခံစားမှုတစ်ရပ်ကို ခံစားလိုက်ရ၏။

မာန်မာနမကြီးမှုနှင့် တည်ကြည်ငြိမ်သက်မှုကို ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်အားဖြင့် သိနိုင်သကဲ့သို့ လိမ္မာမှုနှင့် မှန်ကန်မှုကို စကားစမြည်နှီးနှောပြောဆိုခြင်းအားဖြင့် သိနိုင်သည်မဟုတ်ပါလော။

ချီယို့ဝူးသည် စင်လုံ၏တန်ဖိုးကို တခဏချင်း သိရှိသွားခဲ့ရပြီး သူတို့အတွက် အကူအညီပေးခဲ့ရခြင်းကိုလည်း အတော်ကလေး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် ချစ်ချစ်ဘက်သို့ ရုတ်တရက် လှည့်လိုက်ကာ...

“ကဲ... ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုကြပါတော့... ”ဟု နှုတ်ဆက်စကားပြောကြားပြီးသည်နှင့် ချာခနဲလှည့်ကာ အခန်းတွင်းမှ ထွက်ပြေးသွားလေတော့၏။

“ဟာ... နေပါဦး... ခဏလောက်နေပါဦး... ”

စင်လုံက ကမန်းကတန်း တားမြစ်သော်လည်း ချီယို့ဝူးသည် တစ်ချက်ကလေးမျှ စောင်းငဲ့မကြည့်တော့ဘဲ ထွက်ပြေးသွားလေ၏။

ချစ်ချစ်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ကာ...

“အင်း... ဒီလူဟာ လူကောင်းစာစ်ယောက်ပဲနော်... အခွင့်အခါ ကြုံရင်တော့ သူ့ကျေးဇူးကို ပြန်ဆပ်ရမှာပဲ... ”ဟု ပြောလိုက်သည်။

စင်လုံကမူ ချစ်ချစ်ကိုကြည့်၍ ပြုံးလိုက်၏။

“တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ သူ့ကျေးဇူးကို ပြန်ဆပ်နိုင်မှာပေါ့ကွာ... ကဲ... အခု လောလောဆယ်ဆယ်မှတော့ ကိုယ့်

ကိုယ်ကို ဒုက္ခမဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါဦး... ”

ထိုသို့ ဖြစ်ပျက်နေသည့် တစ်ချိန်လုံး အေးတိအေးစက် မျက်လုံးများဖြင့် ထိုင်ကြည့်နေသူမှာ ကျင်းစုမန်းပင် ဖြစ်တော့၏။

သူ့အား မည်သူကမျှ သတိမရကြချေ။ ချိုယို့ရူးတစ်ယောက် ပြေးထွက်သွားသောအခါမှ စင်လုံက သူ့အား သတိရလိုက်သည်။

စင်လုံသည် ကျင်းစုမန်းရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားသည်။ ကျင်းစုမန်းသည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုကင်းသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ကာ...

“ကဲ... ကျုပ်ကိုသတ်ချင်လည်း သတ်လိုက်ပေတော့... ဒီအတိုင်းတော့ ပစ်မထားခဲ့နဲ့ဗျာ... ”

စင်လုံက ပြုံးလိုက်၏။ ကျင်းစုမန်းဘေး၌ ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်ကာ သူ၏သွေးကြောများကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်နဲ့ခင်ဗျားနဲ့ ဘာရန်ငြိုးမှ မရှိဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ သတ်ရမှာလဲ... ကျုပ် လူသတ်သမား မဟုတ်ပါဘူး... ”

ကျင်းစုမန်း၏အေးစက်သော မျက်လုံးအစုံသည် တဖြည်းဖြည်း အရောင်ပြောင်းလဲသွားတော့၏။ ကျေးဇူးတင်သော အရိပ်အရောင်များသည် သူ့မျက်လုံး၌ တဖြည်းဖြည်း ဖုံးလွှမ်းလာနေသည်။

“ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ရတာလဲ... ”

စင်လုံက ပြုံး၍...

“ခင်ဗျား ကျုပ်အကြောင်း မသိပါဘူး... ကျုပ်က နေရာတကာမှာ တတ်နိုင်သမျှ မိတ်ဆွေပဲရှာတယ်... ရန်သူ လုံးဝမရှာ

ဘူး... ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျုပ်ကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို သဘောထားနိုင်တယ်ဆိုရင် ဒီအုတ်ဂူထဲက ထွက်သွားနိုင်အောင် လမ်းပြပေးပါဗျာ... ”

ကျင်းစုမန်းသည် ခေါင်းညိတ်ရင်း ချက်ချင်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ မီးအိမ်ကို ကောက်ဆွဲလျက် အခန်းထဲမှ လှမ်းထွက်သွားလေတော့၏။

စင်လုံက ချစ်ချစ်အား ပွေ့ချီကာ သူ့နောက်မှ ပေါ့ပါးသောခြေလှမ်းများဖြင့် လိုက်ပါသွားသည်။

သူတို့အားလုံး ပန်းဖူးဒေဝီရှိရာအခန်းသို့ရောက်သောအခါ ပန်းဖူးဒေဝီ၏သွေးကြောများအား ဖြေပေးလိုက်၏။ ကျင်းစုမန်းကလည်း အာတု၏သွေးကြောများကို ဖြေပေးလိုက်သည်။

သွေးကြောများ ပွင့်သွားပြီး သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားနိုင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အာတုသည် အခန်းထဲမှ လျှပ်တစ်ပြက် ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။

ချစ်ချစ်က မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဒုက္ခပဲ... ဒီကလေးက ဘယ်ကိုများ ထွက်ပြေးသွားပါလိမ့်... ”

သူမ၏စကားပင် မဆုံးတတ်သေး၊ အာတုသည် လမ်းကြိုးတစ်ကွေ့မှ ပြေးထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ သူ၏လက်ထဲတွင် အလွန်လေးလံဟန်တူသော အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ် ဆွဲလာသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။

ထို့ထက် ထူးဆန်းသည်မှာ သူ၏ကျော၌ စလွယ်သိုင်းထားသော လေးကြီးပင်ဖြစ်သည်။ ထိုလေးကြီးမှာ သာမန်လေးများနှင့် မတူပေ။ အလွန်ထူးဆန်းသော ပုံသဏ္ဍာန်ရှိ၏။ ရှေးဟောင်း

လေးကြီး ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။

ချစ်ချစ်သည် အာတုအား ကြည့်၍ မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

"အင်း... ဒီသူငယ်ကြည့်ရတာ လိမ္မာပါးနပ်ပုံတော့ရတယ်... "

ချစ်ချစ်၏မှတ်ချက်ချသံကို ကျင်းစုမန်းက မည်သို့မျှ အဖြေမပေးတော့ဘဲ ရှေ့သို့ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

စင်လုံသည် ချစ်ချစ်ကို ပခုံး၌ထမ်းတင်ထားပြီး လက်တစ်ဖက်က ပန်းဖူးဒေဝီအား ဆွဲခေါ်လာသည်။ အာတုကမူ အလွန်လေးလံဟန်ရှိသော အထုပ်ကြီးကိုထမ်း၍ လိုက်လာသည်။ သို့သော် သူ၏ခြေလှမ်းများမှာ လွန်စွာသွက်လက်လှသဖြင့် ထိုအထုပ်ကြီး၏လေးလံမှုကိုပင် သံသယရှိစရာ ဖြစ်လာ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုအထုပ်ကြီး၏လေးလံမှုကို မည်သူကမျှ သံသယ မရှိကြသဖြင့် အာတု၏စွမ်းရည်ကို အသိအမှတ်ပြုကြောင်း ထင်ရှားနေတော့၏။

ထိုသို့ သွားနေရင်းမှ စင်လုံသည် အုတ်ဂူအဆောက်အအုံကြီးအား လှေ့လာကြည့်မိသည်။ အလွန်တရာ ကြီးကျယ်ခန့်ညားသော အုတ်ဂူကြီးတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း ယခုမှ သတိပြုမိတော့၏။ ထို့ကြောင့် မမျိုသိပ်နိုင်ဘဲ ဖွင့်ဟပြောကြားလိုက်မိသည်။

"အင်း... ဒီအုတ်ဂူကြီးက တယ်လည်းကြီးကျယ်ခမ်းနားတာပဲ... ဘယ်ဘုရင်ရဲ့အုတ်ဂူများ ဖြစ်နေသလဲ မသိဘူး... "

ရှေ့၌သွားနေသည့် ကျင်းစုမန်းသည် နောက်သို့ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်ရင်း...

"ဒါ... ဘုရင့်အုတ်ဂူ မဟုတ်ဘူးဗျ... "

"ဗျာ... ဒါဖြင့်... "

"ဟုတ်တယ်... ဘုရင့်အုတ်ဂူ မဟုတ်ဘူး... ဟိုတစ်ချိန်တုန်းက သိုင်းလောကမှာ ထင်ရှားခဲ့တဲ့ 'သိုင်းရာဇာ ကောင်းဆန်းချင်း'ရဲ့ အုတ်ဂူပါ... "

ချစ်ချစ်မှာ တအံ့တသြ ဖြစ်သွား၏။

"ရှင်... သူက ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက်ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ အုတ်ဂူကြီးကို တည်ဆောက်ထားရတာလဲ... ဘာရည်ရွယ်ချက်များ ရှိထားလို့လဲဟင်... "

ကျင်းစုမန်းက ပြုံး၍ ပြန်ဖြေသည်။ ကျင်းစုမန်း၏ရှားရှားပါးပါး အပြုံးပင်တည်း။

"ဟုတ်ပါတယ်... သူ့မှာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိပါတယ်... သူမသေခင်မှာ သူ့ရဲ့ပစ္စည်းဥစ္စာရတနာတွေ အားလုံး... သိုင်းပညာကျမ်းတွေ အားလုံးကို ဒီဂူထဲကို သယ်လာခဲ့တယ်... နောက်ပြီး အုတ်ဂူကို ပိတ်ထားလိုက်တော့တာပဲ... "

ချစ်ချစ်က တအံ့တသြ ရေရွတ်လိုက်သည်။

"ဟင်... ဒီလူက ရူးများရူးနေသလား... ဘယ့်နဲ့ပစ္စည်းတွေ... ရတနာတွေ... သိုင်းပညာကျမ်းတွေကို အုတ်ဂူထဲ ထည့်ပိတ်ရတယ်လို့... ဘယ်လိုစိတ်ကူးများလဲ မသိဘူး... ဒါတွေ အားလုံးအချည်းအနှီး ဖြစ်ကုန်တော့တာပေါ့... "

စင်လုံ မေးသည့် မေးခွန်းကမူ ပစ္စည်းများနှင့် လုံးဝမပတ်သက်ချေ။

"သူတို့မိသားစုတွေက ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ... "

"သူ့မိသားစုတွေလား... အံ့တော့ အံ့သြစရာပါပဲ... သူ့

မိသားစုတွေကတော့ မွဲတေဆင်းရဲပြီး တစ်ရပ်တစ်ကျေးကို စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နဲ့ ထွက်သွားကြရတယ်လို့ ပြောကြတာပဲ"

"သူတို့က ဒီအုတ်ဂူထဲ မဝင်ကြဘူးလား... "

"ဝင်ကြပုံမရဘူးဗျ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့... ကျုပ် ဒီအုတ်ဂူကိုဖောက်တော့ ဒီအုတ်ဂူထဲမှာ ကျုပ်အရင် ဝင်ထားတဲ့ လက္ခဏာတစ်ခုမှ မတွေ့ရဘူး... ဒီတော့ သူ့ဆွေမျိုးတွေ ဒီထဲလုံးဝ မဝင်ကြဘူးလို့ ယူဆရတယ်... "

စင်လုံက စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့် မေးလိုက်၏။

"ဒါဖြင့် 'သိုင်းရာဇာကောင်းဆန်းချင်း' ယူလာတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာ ရတနာတွေ... သိုင်းပညာကျမ်းတွေကတော့ ဒီအုတ်ဂူထဲမှာ ရှိမြဲရှိနေဦးမှာပေါ့... "

ကျင်းစုမန်းက ခေါင်းခါပြရင်း...

"ဒီအထဲမှာသာ ရတနာတွေရှိနေမယ်ဆိုရင် ကျုပ်လက်ထဲက ဘယ်ပြေးလွတ်လိမ့်မလဲ...စောစောက ကျုပ်ပြောခဲ့သားပဲ... ဒီဂူထဲကို ကျုပ်အရင် ဘယ်သူမှဝင်ခဲ့ပုံမရပါဘူးလို့... ဒီအထဲမှာ ကျုပ် မွှေနှောက်နေတာ ကြာလှပြီ... မှောင်ထဲမှာတောင် ကျုပ်ခြေရာကို ပြန်ရှာနိုင်မလား မသိဘူး... ပစ္စည်းဆိုလို့ ဘာပစ္စည်းမှ မရှိဘူး... မရှိလို့သာ ကျုပ် မတွေ့ရတာပေါ့... "

စင်လုံက မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

"အင်း... သူယူလာတဲ့ပစ္စည်းဥစ္စာ ရတနာတွေဟာ... ဒီအုတ်ဂူကြီးကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဆောက်လိုက်တာနဲ့ ကုန်သွားပြီနဲ့တူတယ်... "

စင်လုံ၏မှတ်ချက်ချသံဆုံးသွားသည်နှင့် သူတို့အားလုံး အုတ်ဂူကြီး၏အပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားကြလေတော့၏။ ဝက်ပါကဲ့သို့ ရှုပ်ထွေးလှသော အုတ်ဂူကြီးအတွင်းမှ စင်လုံတို့တစ်သိုက် လွတ်မြောက်ခဲ့ကြရပြီတည်း။

ကောင်းကင်၌ နေမင်းကြီးတောက်ပနေ၏။ သူ၏အနွေးဓာတ်ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာသာယာယာလှလှပပ ရှိနေသည်။

စင်လုံနှင့် ချစ်ချစ်တို့သည် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကြောင့် စိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့မှုကို ခံစားလိုက်ကြရသည်။

ထိုစဉ် ချစ်ချစ်သည် သူ့မောင်လေးကြူးပကို ရုတ်တရက် သတိရမိလိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ပန်းဖူးဒေဝီဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

"ဒီမှာ အဘွားကြီး... ကျွန်မ မောင်လေးကို ဘယ်မှာသွားဝှက်ထားသလဲ... ပြော... "

ပန်းဖူးဒေဝီက ဖျင်းတိဖျင်းတွဲသမ်းဝေရင်း...

"ကျုပ်ခေါင်းထဲမှာ မူးနောက်နောက်ကြီးဖြစ်နေတယ်ကွဲ... ဒီတော့ မှတ်ဉာဏ်ဘယ်ကောင်းနိုင်ပါတော့မလဲ... "ဟု ပြောလေ၏။

"ဘာပြောတယ်... ရှင်... ရှင်... ရှင်ဟာ တော်တော်ဆိုးတဲ့ မိန်းမကြီးပါလား... ရှင့်ကို ကျွန်မ သတ်မယ်... သတ်မယ်..."

ချစ်ချစ်၏စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်လိုက်သံသည် ပန်းဖူးဒေဝီအား မည်သို့မျှ ထိခိုက်စေဟန်မတူပေ။ သူမက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ပြီး ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ပြောသည်။

"ဘာပြောတယ်... ညည်းက ကျုပ်ကို သတ်မယ်ဟုတ်

လား... သတ်ချင်သတ်လေ... ကျုပ်သေသွားလို့ကတော့ ညည်း အဖို့ ဘာမှအကျိုးထူးလာမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားစမ်းပါ... ကျုပ် ခေါင်းမူးပြေသွားရင်... နောက်ပြီး ကျုပ် အင်အင်းတွေ ပြန် ပြည့်လာရင် ညည်းသိချင်တာတွေကို ပြောပြနိုင်ကောင်း ပြောပြ နိုင်ပါလိမ့်မယ်... "

ပန်းဖူးဒေဝီ၏ပညာရှိ ဆန်ဆန် နိုပ်စက်နေသည့် စကား များကို ကြားရသောအခါ စင်လုံက ပြုံးလိုက်မိ၏။

"အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့လေ... အားလုံး ပြေပြေပြစ်ပြစ်ဖြစ် စေချင်ပါတယ်... လောလောဆယ် ခင်ဗျားရဲ့ လုံခြုံမှုကိုလည်း ကျုပ်က တာဝန်ယူပါတယ်... "

ပန်းဖူးဒေဝီသည် စင်လုံဘက်သို့ လှည့်လာ၏။ စင်လုံ၏ မျက်နှာကိုစေ့စေ့ကြည့်၍...

"ကဲ... ကျုပ် ရှင်းရှင်းမေးမယ်... ကြူးပရှိတဲ့နေရာကို ကျုပ်က ပြလိုက်ပြီဆိုပါတော့... ကျုပ် ရှေ့ရေးကိစ္စကို ဘယ်လို လုပ်မှာလဲ... "ဟု မေးလိုက်၏။

"ဒါလား... ဒါက ရှင်းရှင်းလေးပါ... ကြူးပ လွတ်လာမှ တော့ ဘာလုပ်စရာရှိတော့မလဲ... ခင်ဗျားလည်း ခင်ဗျားလမ်း သွား... ကျုပ်တို့ကလည်း ကိုယ့်လမ်းကိုယ် သွားရုံပဲပေါ့ဗျာ... "

ပန်းဖူးဒေဝီသည် အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးမှ...

"ကောင်းပါပြီ... ဒါဖြင့် ကျုပ် နောက်လိုက်ခဲ့ပေတော့" ဟု ပြောလေ၏။

သူမ ထွက်သွားရာနောက်သို့ စင်လုံသည် ချစ်ချစ်ကိုမျှော့ ချီ၍ လိုက်သွားသည်။

အမှန်တကယ်အားဖြင့် ချစ်ချစ်သည် လမ်းလျှောက်နိုင်

ပြီဖြစ်၏။

သို့သော် လမ်းမလျှောက်နိုင်သေးဟန် ဟန်ဆောင်ထား သည်။

ဤသည်မှာ အကြောင်းရှိ၏။ ဤသို့ဟန်ဆောင်နေခြင်း အားဖြင့် စင်လုံသည် သူမအား အမြဲတမ်းပွေ့ချီထားနေမည် ဖြစ် သည်။ သူမ၏အနားမှ စင်လုံတစ်ယောက် ထွက်ပြေးမသွားစေ နိုင်သည့် အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းပင် မဟုတ်ပါလား။

ကျင်းစုမန်းသည် စင်လုံ၏နောက်မှ လိုက်သွားသည်။ ကျင်းစုမန်းနောက်မှ အာတုက လိုက်သည်။ အာတုထံမှ တစ် ယောက်တည်း ရေရွတ်သည့်စကားသံ တီးတိုးထွက်လာ၏။

"အင်း... ကျုပ်သာဆိုရင်တော့ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် သွား တော့မှာပေါ့... ဘာဖြစ်လို့ သူများနောက် လျှောက်လိုက်နေတော့ မလဲ... အချိန်ကုန်ခံလို့... "

ကျင်းစုမန်းသည် ထိုတီးတိုးစကားကိုကြားလိုက်သည် သာ ဖြစ်၏။ သို့သော် လုံးဝမကြားသည့်အလား... ဆက်၍ လျှောက်သွားလေ၏။

ပန်းဖူးဒေဝီသည် တောလမ်းလေးအတိုင်း စိုက်စိုက် စိုက် စိုက်နှင့် လျှောက်သွား၏။

များမကြာမီပင် သူတို့အားလုံး ကျောက်ဆောင်တစ်ခုရှိ ရာသို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။ ထိုကျောက်ဆောင်ကြီး၏အောက်ဘက် တွင် လိုဏ်ခေါင်းကြီးတစ်ခုကို ဂူကြီးတစ်ခုသဖွယ် တွေ့ကြရ၏။

ထိုလိုဏ်ဂူဝတွင် ကြီးမားလှသော ကျောက်တုံးကြီးတစ်

တုံး ပိတ်ဆို့နေသည်။ သူ့သဘာဝအလျောက် ပိတ်ဆို့နေသည့် ပုံသဏ္ဍာန်မျိုး မဟုတ်၊ တစ်စုံတစ်ယောက်က ပိတ်ဆို့ထားသည့် သဘောမျိုး ဖြစ်နေသည်။

ပန်းဖူးဒေဝီသည် ထိုကျောက်ဆောင်ကြီးရှေ့၌ တုံ့ခနဲ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ယင်းကျောက်တုံးကြီးအား လက်ညှိုးထိုးညွှန်ပြသည်။

"ကဲ... ကြူးပရှိတဲ့နေရာကို ရောက်ပြီ... ဟောဒီကျောက်တုံးကြီးကိုသာ တွန်းပစ်လိုက်ပေတော့... ကြူးပကို တွေ့ရလိမ့်မယ်... "

ပန်းဖူးဒေဝီ၏စကားဆုံးသည်နှင့် ကျင်းစုမန်းက ရှေ့ဆုံးသို့ တက်လာ၏။

သူသည် သူ၏လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကျောက်တုံးကြီးကို အသာအရာ တွန်းလိုက်သည်။

အားလုံး၏မျက်မြင်ပင် ဖြစ်သည်။ တွန်းသည်ဆိုရုံမျှ သာသာကလေး တွန်းလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

အင်အားစိုက်ထုတ်မှု လုံးဝမတွေ့ကြရ။

သို့သော် ထိုလေးလံလှသည့် ကျောက်တုံးကြီးသည် ဘေးဘက်သို့ ရွေ့လျားလိမ့်ထွက်သွားတော့၏။

လူအားလုံး၏မျက်လုံးအစုံစုံသည် လိုဏ်ဂူကြီးထဲသို့ စုပြုံရောက်ရှိသွားကြတော့၏။ အားလုံး၏မျက်လုံးအစုံမှာ တဒင်္ဂအတွင်း ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်ဆုံး ဖြစ်နေလေ၏။

အဘယ်ကြောင့် ဤလူများ အထိတ်တလန့် တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြရသနည်း။

အကြောင်းကား...

ထိုလိုဏ်ဂူထဲ၌ ကြူးပကို အရိပ်အရောင်မျှပင် မတွေ့ကြရသောကြောင့်ပေတည်း။

* * *

ချစ်ချစ်၏မျက်နှာ၌ စိုးရိမ်ပူပန်မှုများ အထင်းသားပေါ်လာတော့၏။ ဒေါသကြောင့် တုန်ရီနေသော အသံသည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လှိုင်းထသွားစေ၏။

"ပြောစမ်း... အဘွားကြီး... ကျွန်မမောင်လေး ဘယ်မှာလဲ... "

ပန်းဖူးဒေဝီကိုယ်တိုင် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်နေ၏။

"ကျုပ်... ကျုပ်... ဒီ... ဒီ... ဒီမှာ ကြူးပကို ဖွက်ထားတာပါ... "

"မဟုတ်တာတွေ ရှင် မြှောမနေနဲ့... ဒီမှာ ဖွက်ထားရင် ဒီမှာ တွေ့ရမှာပေါ့... ရှင်... ဒီမှာ မဖွက်လို့ မတွေ့ရတာပေါ့... ကျွန်မမောင်လေး ဘယ်မှာလဲပြော... "

ချစ်ချစ်သည် စိုးရိမ်သောကကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဒေါသကြောင့်လည်းကောင်း၊ လူနာသံဖွယ် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့။

ပန်းဖူးဒေဝီမှာ တုန်တုန်ရီရီဖြင့် ရှင်းပြနေသည်။

"ကျုပ်... ကျုပ်... တကယ်အံ့ဩနေတာပါ... ကျုပ် ဝှက်ထားတုန်းကတော့ ဒီအထဲမှာပါ... တကယ်ပြောတာပါ... သူများ ကျောက်တုံးကြီးကိုတွန်းဖယ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားသလား... မဆိုနိုင်ဘူး... "

ထိုစဉ် ကျင်းစုမန်း၏အေးစက်သောလေသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

"ကောင်းပြီ... သူ ထွက်ပြေးသွားတာလို့ ခင်ဗျားက ထင်တယ်... ဒါဖြင့် ဘာ့ဖြစ်လို့ ဒီကျောက်တုံးကြီးကို ပြန်ပိတ်ထားခဲ့ရသလဲ... "

ကျင်းစုမန်း၏မေးခွန်းကား မေးသင့်မေးထိုက်သော မေးခွန်းပေတည်း။

ချစ်ချစ်သည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း...

"ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... ကျွန်မမောင်လေးဟာ အသက်ငယ်ငယ်ကလေးရှိသေးတာ... ဒီလောက် ဧရာမကျောက်တုံးကြီးကို ဘယ်လိုတွန်းနိုင်မှာလဲ... စင်လုံ... ဒီအဘွားကြီး လိမ်နေတာ... သူ့ကို သတ်ပစ်လိုက်မှ အေးမယ်"ဟု ဒေါသတကြီး ပြောလေတော့၏။

စင်လုံက သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ချရင်း ချစ်ချစ်အား ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"ချစ်ချစ်... သိပ်လည်း ဒေါသထွက်မနေနဲ့တော့... အခု အချိန်ကျမှ သူ့ကိုသတ်လိုက်လို့ ဘာအကြောင်းထူးတော့မှာလဲ... သူ့လေသံကို နားထောင်တာနဲ့ သူအမှန်ကိုပြောနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိပါတယ်... "

"ဒါဖြင့်... ကျွန်မမောင်လေး ဘယ်ကိုထွက်သွားသလဲ..."

"တယောက်ယောက်က သူ့ကို ခေါ်သွားတာဖြစ်ရမယ်"

ချစ်ချစ်မှာ မျက်ရည်များ စီးသွယ်ကျလာလေတော့၏။

"ကျွန်မ... ကျွန်မ... ကျွန်မရဲ့မောင်လေးတော့ ဒုက္ခပါပဲ... ကျွန်မမောင်လေးကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကယ်ကြမလဲ... ပြောကြပါဦး... " ချစ်ချစ်မှာ ပြောရင်း ငိုချလိုက်၏။

ကျင်းစုမန်းက စင်လုံအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

"သူ့... သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ... သူ အိပ်လိုက်ရင် အနားကောင်းကောင်း ရသွားလိမ့်မယ်... "

စင်လုံကလည်း ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

"ဟုတ်တယ်... ခင်ဗျား ပေးတဲ့အကြံ ကောင်းပါတယ်..."

စင်လုံ၏စကားကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ကျင်းစုမန်းက လျှပ်တစ်ပြက် ချစ်ချစ်၏မေးကြောကို ဖမ်းထောက်လိုက်၏။ ချစ်ချစ်မှာ မည်သို့မျှ မျှော်လင့်ထားခြင်းမရှိသဖြင့် အငိုက်မိသွားတော့၏။

ကျင်းစုမန်းသည် ပန်းဖူးဒေဝီရှိရာသို့ လှည့်လိုက်၏။

"ကဲ... သူ့ကို ဘယ်လိုစီရင်မလဲ... "

ပန်းဖူးဒေဝီမှာ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားတော့၏။ ဤသူများကား ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်မည့်သူများ မဟုတ်ပါလော။

စင်လုံကပြုံး၍ ကျင်းစုမန်းအား ပြန်မေးလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားကော ဘယ်လိုသဘောရသလဲ... "

"ကျုပ် သဘောလား... "

စင်လုံက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ကျင်းစုမန်း၏အေးစက်သော လေသံသည် နှင်းတောင်မှကျဆင်းလာသော နှင်းရေများနှယ် အေးစိမ့်လှပေ၏။

"သူ့ကိုသတ်ပစ်လို့လည်း မကောင်းဘူး... သူ့ကိုသတ်ဖို့ ခင်ဗျားကလည်း သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး... သူ့ကို ခေါ်သွားလို့လည်း မကောင်းဘူး... တာဝန်ကြီးဖြစ်နေမယ်... ဒီတော့ သူ့ကို ဒီမှာဝှက်ထားတာ အကောင်းဆုံးပဲ... "

ပန်းဖူးဒေဝီ၏မျက်နှာ၌ သွေးမရှိတော့ပေ။

"ကျုပ်... ကျုပ်... ကို ဒီမှာတော့ ထားမပစ်ခဲ့ပါနဲ့... ဒီမှာ ထားပစ်ခဲ့တာဟာ သတ်တာထက်တောင် ဆိုးပါသေးတယ်... "

စင်လုံက စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"ကဲပါဗျာ... သူ့ကိုကျုပ်တို့နဲ့ တစ်ပါတည်းခေါ်ခဲ့ပါတော့ဗျာ... "

ကျင်းစုမန်းက သူ့ခါး၌စည်းထားသော ပိုးကြိုးကိုဖြေလိုက်၏။ ထိုကြိုးဖြင့် ပန်းဖူးဒေဝီ၏လက်နှစ်ဖက်ကို တုပ်နှောင်လိုက်၏။ ပန်းဖူးဒေဝီ၌ ငှက်သဖွယ် အတောင်များပေါက်လာမှသာ စင်လုံနှင့် ကျင်းစုမန်းတို့၏လက်မှ လွတ်မြောက်နိုင်ပေတော့မည်။

သူတို့အားလုံး ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားကြလေတော့၏။

❧ ❧ ❧

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။ လောကကြီးတစ်ခုလုံး၌ လူ တိရစ္ဆာန်များ လုံးဝဆိတ်သုဉ်းသွားသည့်အလား ထင်မှတ်ရတော့သည်။

မြေပြင်တစ်ခုလုံးလည်း ဖြူဖွေးသော နှင်းပွင့်များ ဖုံးအုပ်နေ၏။ သို့သော် ထိုနှင်းပွင့်များပေါ်၌ ရှုပ်ထွေးသော ခြေရာများက ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုကို သရုပ်ပြနေသည်။

ထိုခြေရာများ ပိုင်ရှင်တို့မှာ ဖန်ချန်းလီနှင့် ထင်အင်းရှန်တို့ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆရ၏။ သူတို့သည် ကမန်းကတန်း ပြေးထွက်သွားကြသည်ဟူ၍လည်း မှတ်ထင်ယူဆကြရ၏။

ထိုခြေရာများကို သေချာစွာ အကဲခတ်ကြည့်ပါက နှင်းပွင့်နှင်းထပ်များအပေါ်၌ ခြေရာထင်သည်ဆိုရုံကလေးမျှ ထင်နေသည်မဟုတ်ဘဲ နှင်းပွင့်များထဲ၌ နစ်လက်မခန့် နစ်ဝင်နေသည်ကို တွေ့ရှိကြရပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ဖန်ချန်းလီနှင့် ထင်အင်းရှန်တို့နှစ်ယောက် ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရရှိသွားသည်ဟု ခန့်မှန်းနိုင်ပြန်သည်။

စင်လုံသည် ခြေရာများကို အကဲခတ်ရာမှ ဦးခေါင်းကို ပြန်မော့၍ ကျင်းစုမန်းထံသို့ ကြည့်လိုက်၏။

"အင်း... သူတို့အပေါ် ခင်ဗျား တော်တော်ကလေး လက်စွမ်းပြလိုက်တယ်နဲ့တူတယ်... "

ကျင်းစုမန်းက မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း ပြန်မေးလိုက်သည်။

"ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ... "

"ဖန်ချန်းလီတို့ကို ခင်ဗျား ဆုံးမလိုက်တာ မဟုတ်လား"

"မဟုတ်ပါဘူးဗျာ...ကျုပ် သူတို့ကို ဘာမှမလုပ်လိုက်ပါဘူး"

စင်လုံသည် ကျင်းစုမန်း၏စကားကြောင့် အံ့အားကြီးသင့်သွားလေတော့၏။

❧ ❧ ❧

စင်လုံနှင့် ကျင်းစုမန်းတို့သည် ရှေ့သို့ခရီးဆက်ကြလေတော့၏။

များမကြာမီ သူတို့၏ရှေ့တူရူမှ သူတို့ရှိရာသို့ လျှောက်လာနေသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ကြရသည်။ ထိုအမျိုးသမီး၏မျက်နှာ၌ အမာရွတ်တစ်ခု ရှိနေ၏။ ကလေးငယ်

တစ်ဦးကို ပွေ့ချီလာနေသည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် ခေတ်ပျက်နဂါးထိဝါးဟု၏ဇနီးဖြစ်ကြောင်း စင်လုံ ကောင်းစွာ သတိပြုအမှတ်ရမိသည်။

ခေတ်ပျက်နဂါးထိဝါးဟု၏ဇနီးသည် စင်လုံကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဝင်းပသွားလေတော့၏။ အလွန်တရာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားပုံရသည်။

“ကျွန်မရဲ့ခင်ပွန်းသည်ကို တွေ့ခဲ့ကြပါသလားရှင်... ”

စင်လုံမှာ ထိုအမျိုးသမီး၏အမေးကြောင့် မျက်မှောင်ကုတ်သွားမိ၏။

“ဗျာ... သူ ခင်ဗျားဆီကို မရောက်သေးဘူးလား... ”

“ရှင်... ”

အမျိုးသမီးကလည်း အလွန်အံ့ဩသွားသည်။

“သူ... သူ... ခုထက်ထိ ကျွန်မဆီ ပြန်မရောက်သေးပါဘူးရှင်... ကျွန်မနဲ့လုံးဝ အဆက်အသွယ်ပြတ်နေပါတယ်... ”

စင်လုံ၏မျက်နှာ၌ တည်ကြည်လေးနက်မှုများ ပေါ်လာတော့၏။ ထိဝါးဟုနှင့် ဤအမျိုးသမီးတို့ အဆက်အသွယ်ပြတ်နေခြင်းက တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကို ရည်ညွှန်းပြနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

“ဒီလိုဆိုရင် ဖန်ချန်းလီနဲ့ဘုန်းတော်ကြီးတို့ လူစုကော”

အမျိုးသမီးက ကြားဖြတ်၍ ဝင်မေးလိုက်သည်။

“ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ... သူတို့က ရှင်နဲ့အတူတူ အုတ်ဂူရှိတဲ့နေရာကို သွားကြတယ်မဟုတ်လား... ”

အမျိုးသမီး၏အမေးစကားသည် စင်လုံအား ထိတ်လန့်သွားစေ၏။

“ဘာ... သူတို့ ပြန်မရောက်ကြသေးဘူးလား... ”

“မရောက်ကြသေးဘူးရှင့်... သူတို့ ဘာဖြစ်သွားကြသလဲဟင်... ပြောပြပါဦး... ”

အမျိုးသမီး၏အသံ၌ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုများ ရောစွက်နေကြောင်း စင်လုံအနေဖြင့် ခန့်မှန်းလိုက်မိသဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး တွေးတွေးဆဆ ပြောလိုက်သည်။

“အရမ်းစိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ... စိတ်အေးအေးထားစမ်းပါ... ဒီကိစ္စကို... ”

စင်လုံ၏စကားသည် တစ်ပိုင်းတစ်လက်စဖြင့် ရပ်တန့်သွားသည်။ စင်လုံသည် ထိုအမျိုးသမီးကိုကြည့်၍ စကားပြောနေခြင်း မဟုတ်ပေ။

နှင်းပွင့်များပေါ်ရှိ ရှုပ်ထွေးသောခြေရာများကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုလျက် စကားပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်နေရာတွင် ခြေရာများ လုံးဝပြတ်တောက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူ၏စကားစပြတ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

စင်လုံမှာ အလွန်အံ့ဩသွားသဖြင့် ကျင်းစုမန်းအား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ကျင်းစုမန်းကလည်း ထိုအချက်ကို သူ့အရင်မြင်ပြီးဖြစ်၍ သူ့အား ပြန်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး တွေးရခက်ကြီး ဖြစ်နေကြသည်။

ဖန်ချန်းလီတို့လူစု၏ ခြေရာများသည် ဤနေရာသို့ရောက်ရှိလာသည်နှင့် ရပ်တန့်သွားခြင်းဖြစ်ရမည်ဟု အကြမ်းဖျင်းခန့်မှန်း၍ ရသည်။

ထို့ကြောင့် စင်လုံရော ကျင်းစုမန်းပါ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို လှည့်ပတ်အကဲခတ်မိကြတော့သည်။ ဤပတ်ဝန်းကျင်၌

တစ်စုံတစ်ခုသော ထူးခြားချက်ရှိလိုရှိငြား စူးစမ်းကြခြင်းဖြစ်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှ ထူးခြားချက်တစ်စုံတစ်ရာလည်း မတွေ့ရ။ ခြေရာများကိုလည်း လုံးဝမတွေ့ရတော့ချေ။

ခြေရာလည်း ပျောက်၊ ရေလည်း နောက်ချေပြီ။

ဤနေရာသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည့် ဖန်ချန်းလီတို့ လူစုသည် မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ပျက်သွားပါသနည်း။

ခြေထုအတွင်း လျှိုးဝင်သွားသည်ဆိုပါက သဲလွန်စအဖြစ် တွင်းပေါက် ကျန်ရစ်ခဲ့ရမည်။ ဤသို့လည်း မကျန်ရှိ။ မည်သို့နည်း။ ဤလူစုသည် ငှက်ဖြစ်၍ ကောင်းကင်သို့တက်ရောက် ပျံသန်းသွားကြလေပြီလော။

စင်လုံနှင့် ကျင်းစုမန်းတို့မှာ ဆက်လက်တွေးတောခြင်းငှာ မတတ်စွမ်းနိုင်တော့သဖြင့် ခြေရာများကိုကြည့်၍ ငေးငိုင်နေမိကြတော့၏။

ထိုစဉ် သူတို့နှင့်အတန်ငယ်လှမ်းသော နေရာမှ အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ကြရသည်။

"ဒီမှာ အမျိုးသမီး... ဒီလူတွေကို လုံးဝမယုံနဲ့ဗျို့... ဒီလူတွေဟာ အုတ်ဂူထဲသွားကြတဲ့လူတွေကို လိုက်သတ်နေတဲ့ တရားခံတွေပဲဗျို့... "

စင်လုံမှာ ထိုစကားသံကြောင့် တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ သစ်ပင်တစ်ပင်၏နောက်ကွယ်မှ ခေါင်းပြူ၍ အော်ပြောနေသော ကျင်းပုဟန်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့အနီးတွင် လူလေးယောက်ရှိနေသေး၏။

ထိုလူလေးယောက်တို့မှာ လီချန်ချင်း၊ ထင်းယင်နှင့် 'လင်း'အမျိုးအနွယ် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့ပင် ဖြစ်ကြချေ၏။

ထိုလူစုထဲမှ ထင်းယင်က ဒေါသတကြီး အော်လိုက်သည်။

"လက်စသတ်တော့ မင်းဟာ လူသတ်တရားခံလူစုထဲက တရားခံတစ်ယောက်ပဲကိုး... "

ထိဝါးဟု၏ဇနီး အမျိုးသမီးသည် ကျင်းပုဟန်နှင့်ထင်းယင်တို့၏စကားများကြောင့် စင်လုံအပေါ် အထင်လွဲသွားတော့သည်။

"လက်စသတ်တော့ ရှင်ဟာ ကျွန်မယောကျ်ားကို ဒုက္ခပေးတဲ့ လူပါလား... "

စကားဆုံးသည်နှင့် ထိုအမျိုးသမီးက ပြင်းထန်စွာဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်တော့သည်။ စင်လုံမှာ ချစ်ချစ်အား ပွေ့ချီထားရသော်လည်း ဖျတ်လတ်သွက်လက်စွာ ရှောင်ရှားနိုင်သည်။ သူ၏လှုပ်ရှားမှုက အလွန်တရာ လျင်မြန်နေကြောင်းတွေ့ရသောအခါ ထိုအမျိုးသမီးသည်ပင် အံ့သြသွားတော့၏။

ထင်းယင်ကလည်း ပန်းဖူးဒေဝီအား တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ ဒေါသအိုး ပေါက်၍လာလေတော့၏။

"သြော်... မင်းလည်း ပါလာသကိုး... သေပေတော့..."

ထင်းယင်သည် ပန်းဖူးဒေဝီအား တိုက်ခိုက်ရန်ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဝင်ရောက်လာတော့၏။ သို့သော် ကျင်းစုမန်းက ဟန့်တားထားလိုက်သဖြင့် ထင်းယင်မှာ လမ်းခွပ်လတ်မှ တအံ့တသြကြီး ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

"မင်းက ဘယ်သူလဲ... ဘာကြောင့် ငါ့ကိုတားရတာလဲ"

ထင်းယင်သည် သူ၏တိုက်ကွက်ကို လုံးဝရပ်တန့်လိုက်သည် မဟုတ်ပါ။ ထိုသို့ပြောရင်း ကျင်းစုမန်း၏မျက်နှာသို့ လက်ဝါး

ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေသည်။ ထိုမျှသာ မကသေး။

နောက်ထပ် သိုင်းကွက်ငါးကွက်ဖြင့် ဆက်တိုက်တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်သည်။ သူ၏တိုက်ကွက်ငါးကွက်စလုံး အလွန်အားပါ၏။ ပြင်းထန်၏။

သို့သော် ကျင်းစုမန်းကမူ ထိုတိုက်ကွက်များကို သူ၏ခန္ဓာကိုယ်အား တစ်ချက်မျှ မရွေ့လျားစေဘဲ အသာအရာ ရှောင်တိမ်းလိုက်နိုင်၏။

ထိုတိုက်ပွဲကိုကြည့်၍ အားရကျေနပ်နေသူကား ကျင်းပုဟန်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

စင်လုံအား တိုက်ခိုက်နေသည့် အမျိုးသမီး၏တိုက်ကွက်များကလည်း ပြင်းထန်လှပါ၏။ သို့သော် စင်လုံ၏အကျီလက်များကို မထိနိုင်ခဲ့ချေ။ အချိန်အတော်ကြာ တိုက်ခိုက်လိုက်ရသောအခါ ထိုအမျိုးသမီးမှာ မောဟိုက်လာလေတော့၏။

"ရှင်... ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မတိုက်ခိုက်တာလဲ... "

"ခင်ဗျားက ကျုပ်ရဲ့ရန်သူမှမဟုတ်တာဘဲ... ဘာဖြစ်လို့ ပြန်တိုက်ရမှာလဲ... "

"ကျွန်မယောကျ်ား ဘယ်ရောက်နေသလဲ... အဲဒါကို မပြောလို့ကတော့ ကျွန်မ တစ်သက်လုံးမကျေဘူး... ရှင့်ကိုဆက်ပြီး တိုက်ခိုက်နေမှာပဲ... "

"ခက်တာပဲဗျာ... ခင်ဗျားယောကျ်ား ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့မသိတာ အမှန်ပါ... ဘယ်လိုလုပ် ပြောနိုင်မှာလဲဗျာ... "

ထိုအခါ အမျိုးသမီးက ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုချလေတော့၏။

စင်လုံမှာ ထိုအမျိုးသမီးကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းချမိသည်။

ဤကဲ့သို့သော မြင်ကွင်းမျိုးကို သူ့အနေဖြင့် မတွေ့လိုမမြင်လိုပါ။

"ဒီမှာ... ခင်ဗျား မငိုပါနဲ့လားဗျာ... ကျုပ်ကို ဆယ့်ငါးရက်လောက် အချိန်ပေးပါ... ခင်ဗျားယောကျ်ား ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာကို ကျုပ် စုံစမ်းပေးပါ့မယ်... "

အမျိုးသမီးသည် အံကိုတင်းတင်းကြိတ်လျက်...

"ကောင်းပြီလေ... ကျွန်မ ပေ့ယန်းမြို့ကပဲ ရှင့်ကို စောင့်နေမယ်... "ဟု ပြောလေ၏။

စင်လုံက လီချန်ချင်းဘက်သို့ လှည့်၍ မေးလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားကော ဘယ်လိုသဘောရသလဲ... "

လီချန်ချင်းက ချက်ချင်းအဖြေမပေးပေ။ အတန်ကြာစဉ်းစားနေသေး၏။

"ကောင်းပြီ... ခင်ဗျားက ပန်းဖူးဒေဝီကိုစားစခံသဘောမျိုးထားခဲ့မယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားကို စောင့်နေမယ်..."

စင်လုံက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

"ကောင်းပါပြီ... ခင်ဗျားတို့ရဲ့တရားဘက်တော်သား ခြဝင်းရှိရာကို ဆယ့်ငါးရက်အတွင်းရောက်အောင် လာခဲ့ပါ့မယ်..."

လီချန်ချင်းက ထင်းယင်ဘက်သို့လှည့်ကာ အော်လိုက်သည်။

"ကဲ... ငါ့ညီ ဒီမှာ ငါတို့သဘောတူညီချက်ရသွားပါပြီ... မင်းရဲ့အတိုက်အခိုက်တွေကို ရပ်လိုက်ပါတော့... "

ထင်းယင်သည် အကျိုးမရှိသော သိုင်းကွက်သုံးကွက်ထပ်မံတိုက်ခိုက်လိုက်ပြီးနောက် ခြေလှမ်းသုံးလှမ်း နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။ ဆုတ်ပင်ဆုတ်လိုက်ရသော်လည်း သူ၏မျက်နှာဒွံလုံးဝ ကျေနပ်ခြင်း မရှိချေ။

ကျင်းစုမန်းကမူ နှင်းများကြောင့် မှုန်ပျပျဖြစ်နေသော ကောင်းကင်ပြင်ကြီးသို့ မော့ကြည့်နေ၏။

❧ ❧ ❧

ကျင်းပုဟန်မှာ မိမိ ဖန်တီးထားသည့်အကွက် မဝင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ စိတ်ပျက်သွား၏။ သို့သော် သူတတ်နိုင်သမျှကိုတော့ ပြောလိုက်သေးသည်။

"ဒီလိုသွားလို့ကတော့ ဘယ်စိတ်ချရဦးမလဲ... ရှင်ပျော်ပျော်မြို့စားကြီးရဲ့ကိုယ်ရံတော်ကိုလည်း ဒီမှာထားခဲ့ရမယ်... "

စင်လုံ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးလိုက်၏။

"ခင်ဗျားအနေနဲ့ သူ့ကို တားနိုင်ရင်တော့ တားထားနိုင်ပါတယ်... "

ကျင်းပုဟန်ထံမှ မည်သည့်စကားမျှ ထွက်မလာတော့ချေ။ ကျင်းစုမန်းအား တော်ရုံတန်ရုံလူ အနိုင်မယူနိုင်မှန်း သူ့အနေဖြင့် ကောင်းစွာသိနေသည်။ စင်လုံက အားလုံးကို ဖြဲကြည့်လျက်...

"ခင်ဗျားတို့အားလုံးကို ကျုပ် တစ်ခုပြောချင်ပါတယ်... အခု ကျုပ်စုံစမ်းရမယ့်ကိစ္စမှာ ဒီလူမပါရင် လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူး... ဒီလူ ဘယ်သူဘယ်ဝါဖြစ်ဖြစ် ခွင့်လွှတ်ကြပါလို့ တောင်းပန်လိုပါတယ်... "ဟု ပြောလေ၏။

လီချန်ချင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ကဲ... အားလုံး ကျုပ်ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို လိုက်နာကြပါ"

လီချန်ချင်း၏စကားကို မည်သူကမျှ စောဒကမတက်ကြပါ။ လီချန်ချင်းက ထိဝါးဟု၏ဇနီးဘက်သို့လှည့်၍ မေတ္တာရပ်ခံလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားက ပန်းဖူးဒေဝီကို တွဲခေါ်ခဲ့ပါလား... "

သူတို့အားလုံးသည် ထိုနေရာမှ လာလမ်းအတိုင်း အစီအရီ ထွက်ခွာသွားကြလေတော့၏။

ထိုပွဲတွင် တကယ်တမ်း ရှုံးနိမ့်သွားသူမှာ ကျင်းပုဟန်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

❧ ❧ ❧

လီချန်ချင်းတို့လူစု သူတို့မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်သွားသောအခါ အာတုက လက်မထောင်ပြလိုက်ပြီး...

"ခင်ဗျားက သိပ်တော်တာပဲဗျာ... အခုလို အခက်အခဲကြုံနေခိုက်မှာ ကျွန်တော်တို့ဆရာတပည့်ကို ပစ်မသွားတာ ကျွန်တော်တော့ ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူး... "

"ဒါလေးများ... ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူးကွာ... "

ကျင်းစုမန်းကမူ ရှုပ်ထွေးနေသောခြေရာများကို ထပ်မံလေ့လာနေလိုက်သည်။ ထို့ပြင် ခြေရာများပျောက်လာခဲ့သည့် နောက်ကြောင်းပြန် ခရီးကြောင်းအတိုင်း လိုက်ကြည့်ပြန်သည်။

စင်လုံကလည်း ကျင်းစုမန်းနည်းတူ လိုက်လံကြည့်ရှုနေရာမှ သူ၏ဦးခေါင်းထဲ၌ ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ သိမြင်သဘောပေါက်သွားတော့သည်။

"လူတွေဟာ ကောင်းကင်ပေါ်ကိုတော့ ငှက်တွေလို ပျံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး... ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေရာမှာ ခြေရာတွေပျောက်သွားရတာလဲ... "

ကျင်းစုမန်းက စင်လုံ၏အမေးစကားကို ပြန်မဖြေချေ။ ...ဂူရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်သွားနေသည်။

ကျင်းစုမန်း၏ အပြုအမူနှင့် စင်လုံ၏အမေးစကားတို့ကို အာတုက နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် မေးလိုက်၏။

"ဆရာတို့ ဘာတွေလုပ်နေကြတာလဲ... "

"ဘာလုပ်ရမလဲကွ... ဒီနေရာရောက်မှ ခြေရာတွေပြတ်သွားတဲ့အကြောင်းကို စုံစမ်းစစ်ဆေးနေတာပေါ့... "

"ဆရာတို့စုံစမ်းတာ တွေ့ကော တွေ့ရဲ့လား... "

စင်လုံသည် ခြေရာများကို ညွှန်ပြလိုက်ပြီး...

"တွေ့တာပေါ့ အာတုရဲ့... ဟောဒီခြေရာရှင်တွေဟာ သူတို့နင်းလာတဲ့ ခြေရာတွေအတိုင်း ထပ်နင်းပြီး နောက်ပြန်ဆုတ်သွားကြတယ်... ဒါကြောင့်မို့ ဒီက ရှေ့ဆက်ပြီး ခြေရာတွေ မတွေ့ရတော့ဘဲနဲ့ ခြေရာပြတ်သွားတာပေါ့ကွာ... မင်း မယုံရင် ခြေရာတွေကို သေသေချာချာကြည့်... "

အာတုသည် စင်လုံပြောသည့်အတိုင်း ခြေရာများကို အသေအချာ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည်။ အချို့ခြေရာများသည် ပထမနင်းပြီးသား ခြေရာပေါ်၌ ဂရုတစိုက် ပြန်နင်းထားခြင်း ဖြစ်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ဘေးဘက်သို့အနည်းငယ် ချော်နင်းထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

အာတုသည် သူ့ဆရာသမားများ၏ စူးရှသော မျက်စိအမြင်ပေါ်၌ အတော်အထင်ကြီးသွား၏။

"ဟုတ်တယ်ဗျ... ဆရာတို့ပြောတာ မှန်တယ်... "

သူတို့သည် စကားပြောရင်း အုတ်ဂူရှိရာဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာကြတော့၏။

ထိုစဉ်...

"ကျုပ် တစ်ခုတော့ မရှင်းဘူးဗျ... "

ကျင်းစုမန်းထံမှ စကားသံ ဖြစ်သည်။

"ဘာများ မရှင်းဘဲ ဖြစ်နေသလဲဗျ... "

"သူတို့ရဲ့ ခြေရာဟောင်းတွေပေါ်မှာ နောက်ပြန်နင်းပြီး လျှောက်သွားကြတဲ့ လူတွေကိုပါဗျာ... ဘာဖြစ်လို့ သူတို့က ဒီလိုလုပ်ကြရတာလဲ... ဘာဖြစ်လို့ သူတို့က ဒီလိုလိမ်ချင်ရတာလဲ... ဘယ်သူ့ကို လိမ်ချင်တာလဲ... အဲဒါကို ကျုပ် မရှင်းဘူး... "

ကျင်းစုမန်း၏မေးခွန်းမှာ မေးသင့်မေးထိုက်သော မေးခွန်းဖြစ်သည်ဟု စင်လုံ စဉ်းစားမိ၏။ ကျင်းစုမန်းအား သူပေးလိုက်သည့် အဖြေကလည်း အလွန်သင့်လျော်လှသည်ကိုမူ သူတွေးမိချင်မှ တွေးမိပေလိမ့်မည်။ စင်လုံ ပေးလိုက်သည့်အဖြေမှာ...

"သူတို့က ဒီပြင်လူကိုလိမ်ဖို့ ကြံမှာတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ... ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ကို လိမ်ချင်လို့ပဲဖြစ်မှာ... "ဟူ၍ပင်တည်း။

ကျင်းစုမန်းက မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း ဆက်ပြောသည်။

"ကျုပ်အထင်တော့ သူတို့သဘောနဲ့ သူတို့လုပ်တာဖြစ်ပုံမရဘူး... တစ်ယောက်ယောက်က အတင်းအကျပ်လုပ်ခိုင်းလို့ လုပ်ရတာဖြစ်လိမ့်မယ်... "

စင်လုံကလည်း ကျင်းစုမန်း၏အထင်အမြင်ကို သဘောတူကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

ကျင်းစုမန်းက စဉ်းစဉ်းစားစား ဆက်ပြောပြန်သည်။

"အင်း... ဖန်ချန်းလီတို့လို သိုင်းအကျော်အမော်တွေကို အခုလို အတင်းအကျပ်လုပ်ခိုင်းနိုင်တဲ့လူဟာ နယ်နယ်ရရလူ မဟုတ် နိုင်ဘူး... တော်တော့်ကို အစွမ်းထက်တဲ့လူ ဖြစ်ရမယ်... အဲဒီလူဟာ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ... "

"ဟုတ်ပါတယ်... အဲဒီအချက်ဟာ သိပ်အံ့သြစရာကောင်း

နေတယ်... တခြားလူတွေကို ထားပါတော့... ခေတ်ပျက်နဂါးလို လူမျိုးကိုတောင် ခိုင်းချင်ရာခိုင်းနိုင်တဲ့အစွမ်းကတော့ တကယ့်ကို မသေးလှဘူး... ကျုပ်လည်း အဲဒီလိုအမိန့်ပေးစေခိုင်းနိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို လုံးဝမတွေးတတ်အောင် ဖြစ်နေရတယ်... "

သူတို့သည် စကားမပြောကြတော့။ တိတ်ဆိတ်စွာ လျှောက်သွားကြပြန်သည်။

အတန်ကြာ လျှောက်သွားပြီးမှ စင်လုံက ပြောလိုက်သည်။

"ကျုပ် တစ်ခုတော့ စဉ်းစားမိတယ်... "

"ဘာများ စဉ်းစားမိလို့လဲ... "

"ဒီလိုဗျာ... ဒီသိုင်းအကျော်အမော်တွေကို အတင်းအကျပ်အနိုင်အထက်ခိုင်းဖို့ဆိုတာ တော်တော့်ကိုမလွယ်တဲ့ကိစ္စပါဘဲ... ကျုပ် စိတ်အထင်တော့ ဆေးဝါးတစ်ခုခုနဲ့များ... "

ကျင်းစုမန်းသည် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ချီးကျူးလိုက်၏။

"အင်း... ခင်ဗျားရဲ့စိတ်ကူးစိတ်သန်းကတော့ တကယ့်ကို ကောင်းပေတာပဲ... ဖြစ်နိုင်စရာ အလားအလာ အများကြီးရှိတယ်... "

ထိုစကားဆုံးသည်နှင့် အုတ်ဂူရှိရာသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြတော့၏။

စင်လုံနှင့် ကျင်းစုမန်းတို့သည် မျှော်မြင်တွေးခေါ်ရာ၌ ထူးချွန်ထက်မြက်သူများပီပီ ဤနေရာမှစ၍ သဲလွန်စတစ်ခုခုကို ပြန်တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားခဲ့ကြ၏။

သို့သော်...

သူတို့အနီးတစ်ဝိုက်၌ ခြေရာဟူ၍ လုံးဝမရှိတော့သည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ သူတို့၏မျက်ခုံးများမြင့်တက်လျက် အံ့ဩသွားကြတော့၏။

ကျင်းစုမန်းသည် အတန်ကြာစဉ်းစားလိုက်ပြီး အနီးပတ်ဝန်းကျင်အား စေ့စေ့စပ်စပ် စုံစမ်းကြည့်ရှုနေတော့သည်။ ကျင်းစုမန်း၏မျက်နှာ၌ အပြုံးရိပ်တစ်ခု ပေါ်လာ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ခြေရာများအား သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များဖြင့် ဖျောက်ဖျက်ထားသည့် လက္ခဏာများကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ပေတည်း။

ထို့ထက်ပို၍ ထူးခြားသည့်အချက်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ကျင်းစုမန်း၏အပြုံးရိပ်မှာ ပို၍အပြုံးပီသလာတော့၏။ ထူးခြားသောအချက်ဆိုသည်မှာ မထင်မရှားဘီးရာနှစ်ခုကို တွေ့မြင်ရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုဘီးရာနှစ်ခုသည် မြင်းလှည်းတစ်စီး၏ ဘီးရာများဖြစ်ကြောင်း သူ ကောင်းကောင်းကြီးရိပ်စားမိလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် စင်လုံအား မော့ကြည့်လိုက်သည်။ စင်လုံက မိမိအား ကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ကျင်းစုမန်းက မထင်မရှား ဘီးရာများအား လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်၏။

"ဒီအဖြစ်အပျက်မှာ စီစဉ်အမိန့်ပေးတဲ့လူကတော့... တကယ့်ကို အကွက်မြင်စေ့စပ်တဲ့လူပါပဲ... လူတွေကို ဒီနေရာအထိ ရောက်အောင် ပြန်ဆုတ်လာခိုင်းပြီးမှ မြင်းလှည်းနဲ့တင်သွားတယ်... နောက်ပြီး မြင်းလှည်းနောက်မှာ သစ်ကိုင်းခြောက်တွေကို ချည်ထားပြီး ဘီးရာတွေကို အလိုအလျောက် ဖျက်ခိုင်းလိုက်တယ်... "

စင်လုံက ခေါင်းညိတ်ပြလျက်...

"ဟုတ်တယ်... ကျုပ်လည်း ဒီလိုပဲတွေးမိတယ်...အင်း... ဒီလူကတော့ တကယ့်ဉာဏ်ကြီးရှင်ပဲ... တစ်ကွက်မှမဟာရအောင် လုပ်သွားတယ်... ကျုပ်တို့သာ နမော်နမဲ့ကြည့်သွားရင် သူ့လှည့်ကွက်ထဲမှာမိပြီး ဘယ်လိုက်ရမှန်း မသိဘဲဖြစ်သွားနိုင်တယ်..." ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကျင်းစုမန်းက မျက်မှောင်ကုတ် စဉ်းစားရင်း ပြောနေသည်။

"ဒီလူ စေ့စပ်ပုံကတော့ ကျုပ်လည်း တကယ့်ကိုလက်ဖျားခါတာပါပဲ... ဒီသိုင်းအကျော်အမော်တွေကို ခိုင်းချင်သလို ခိုင်းနေတယ်ဆိုကတည်းက ဒီလူဟာ စိတ်ညို့နိုင်စွမ်းရှိတယ်ဆိုတာ သေချာနေတယ်... အဲဒီလူ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်သလဲ..."

ကျင်းစုမန်းသည် စင်လုံ၏ဆင်ခြင်စဉ်းစားနိုင်သည့်ဉာဏ်ကိုအထင်ကြီး လေးစားသည်။ သူတွေးလိုက်သည့်အတွေးအဆုံး၌ စင်လုံ၏အတွေးကို ဆက်လိုက်ပါက အတော်အတန်မှန်မည့်အဖြေကို ရနိုင်ကြောင်းသိသည်။ ထို့ကြောင့် သူတွေးနိုင်သမျှအစွမ်းကုန်တွေးကြည့်ပြီး စင်လုံ၏အကူအညီကို ထပ်ယူလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

စင်လုံသည် နှင်းမှုန်များဖြင့် မှုန်မှိုင်းနေသည့် ကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်လျက် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

"သိုင်းလောကမှာ စိတ်ညို့တတ်တဲ့သိုင်းသမားဆိုရင် ဘယ်သူ့ကိုများ ခင်ဗျား ကြားဖူးထားသလဲ..."

ကျင်းစုမန်းက ရုတ်ခြည်းဖြေလိုက်သည်။

"တိမ်မင်းသမီးပေါ့..."

"အင်း... ခင်ဗျား တော်တော်သိတာပဲ... ဒီတိမ်မင်းသမီး

ရဲ့အဆိပ်အပြင်းဆုံး လက်နက်ပုန်းကကော ဘာလဲ..."

"တိမ်ငါးပွင့်..."

"မှန်သဗျာ... သူဟာ တိမ်ငါးပွင့်ကို ပိုင်ဆိုင်ရုံတင်မကဘူး... စိတ်ညို့ပညာမှာလည်း သူမတူအောင် ထူးချွန်ကျော်ကြားတယ်..."

"ဒါပေမယ့် တိမ်မင်းသမီးသေသွားတာ နှစ်ပေါင်းကြာလှပြီပဲဗျ..."

"သူ... သေချင်ဟန်ဆောင်ခဲ့ရင်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား"

စင်လုံသည် ထိုစကားကိုပြောရင်း သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ သံပြားကလေးတစ်ပြားကို ထုတ်ပြသည်။

"ဒီသံပြားကလေးဟာ ဘာလဲ...ဒါကို ခင်ဗျားသိသလား"

ကျင်းစုမန်းမှာ သရဲတစ္ဆေနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့လိုက်ရသည့်အလား အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်သွားတော့၏။ သူ့နှုတ်မှ တုန်တုန်ရီရီဖြင့် စကားသံထွက်လာသည်။

"ဒါ... ဒါ... တိမ်အမိန့်ပဲ..."

စင်လုံက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

"ခင်ဗျား ပြောတာမမှားပါဘူး... ဒါဟာ တိမ်မင်းသမီးရဲ့ တိမ်အမိန့်ပါပဲ..."

"ခင်ဗျား ဘယ်ကရတာလဲ..."

"အုတ်ဂူထဲက ကျောက်စားပွဲပေါ်က ရလာတာပဲ..."

စင်လုံ၏စကားက ကျင်းစုမန်းအား အဆိပ်ပြင်းထန်လှသော မြွေဆိုးတစ်ကောင်နှင့် တွေ့လိုက်စေသကဲ့သို့ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားစေတော့၏။

"ဒီ... ဒီ... ဒီလိုဆိုရင် တိမ်မင်းသမီးဟာ အုတ်ဂူထဲကနေ

ရာမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့... ဒါ... ဒါ... ဖြစ်နိုင်တယ်... အများကြီးဖြစ်နိုင်တယ်... ဒီအုတ်ဂူကြီးဟာ အင်မတန်ထူးခြားဆန်းကြယ်တာ... ကျုပ်ဘာသာကျုပ် ဒီဂူကြီးအကြောင်း အားလုံးသိနေပြီလို့ ထင်ပေမယ့်... ကျုပ် လုံးဝမသိသေးတဲ့နေရာတွေ ရှိချင်ရှိနေမှာ... ”

သူသည် ပြောရင်းပြောရင်း ကျောချမ်းလာဟန်ဖြင့် နောက်ဘက်ရှိ အုတ်ဂူကြီးသို့ လှည့်ကြည့်မိ၏။

စင်လုံအနေဖြင့် ကျင်းစုမန်း၏ ဣန္ဒြေပျက်ခြင်းကို ဤတစ်ကြိမ်သာတွေ့ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ချက်ချင်းပင် ကျင်းစုမန်းအား လှမ်းမေးလိုက်မိသည်။

“ဒီလူဟာ တိမ်မင်းသမီးဟုတ်မဟုတ် အသေအချာ မသိရသေးပါဘူး... အခု... ကျုပ်တို့ တွေ့နေတာက ခြေရာပဲရှိပါသေးတယ်... အကောင်ကို မတွေ့ရသေးပါဘူး... လမ်းဆုံးတော့ ရှာတွေ့ဆိုတာလို ဒီခြေရာတွေနောက်ကိုလိုက်ပြီးမှ ဘာကောင်လဲဆိုတာ သိရမှာပါ... ဒီလူစုကို ခေါ်သွားတဲ့လူကို (၁၅)ရက်အတွင်း ဖော်ထုတ်ပေးရမှာပဲ... အဲဒီတော့မှ ဒီလူဟာ တိမ်မင်းသမီးဟုတ်မဟုတ် သိရမှာပဲ... ကျုပ် ရှင်းရှင်းပဲ မေးပါရစေဗျာ... အခုလို ဖော်ထုတ်မယ့်ကိစ္စမှာ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျုပ်ကို အကူအညီပေးနိုင်မလား... ”

ကျင်းစုမန်းက ...လွယ်တကူပင် ခေါင်းညိတ်သဖြင့် စင်လုံ ရင်အေးသွားရသည်။ ကျင်းစုမန်းက...

“ဒီကိစ္စဟာ ကျုပ်နဲ့လည်း ပတ်သက်နေတော့... ကျုပ်အနေနဲ့ တာဝန်ရှောင်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ... ကျုပ်လည်း ကူညီပါ့မယ်... ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... အဲဒီလို သဘောထားနိုင်တယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်နောက်က လိုက်ခဲ့ပေတော့... ကျုပ်ကတော့ ဒီကိစ္စကို အမှန်အတိုင်းဖြစ်လာအောင် အစွမ်းရှိသရွေ့ စုံစမ်းမှာပဲ... အင်း... နောက်ပိုင်းမှာတော့ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်ဟာ ရန်သူပဲ ဖြစ်ကြမလား... မိတ်ဆွေပဲဖြစ်ကြမလား မသိဘူး... ဒါကတော့ နောင်ခါလာ နောင်ခါချေးပေါ့ဗျာ... အခုတော့ မဟာမိတ်တွေအဖြစ် လက်တွဲကြတာပေါ့... ”

“ကောင်းပါပြီ... ”

“ကဲ... ဒီလိုဆိုရင်တော့ မထင်မရှားဖြစ်နေရတဲ့ လှည်းဘီးရာကိုပဲ ခြေရာခံလိုက်ကြစို့ရဲ့... ”

သူတို့သည် လှည်းဘီးရာများကို မျက်စိဒေါက်ထောက်ရှာရင်း ခရီးစတင်ကြတော့၏။

ထိုလှည်းဘီးရာများသည် အနောက်ဘက်သို့ ဦးတည်သွားနေကြောင်း သူတို့သတိပြုမိကြ၏။ အနောက်ဘက်သို့ လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ကျားလား၊ ဆင်လား၊ သမင်လား တစ်စုံတစ်ခုတော့ တွေ့ကြုံရလိမ့်မည်။

စင်လုံက...

“အနောက်ဘက်တော့ ဟုတ်ပါပြီ... ဒီလူတွေကို သူတို့ ဘယ်လိုများ ခေါ်သွားကြမလဲ မသိဘူး... ”

ကျင်းစုမန်းက စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့် ပြောသည်။

“သူတို့ကို ကျုပ်တို့ ကောင်းကောင်းကြီးမီနိုင်တယ်ဗျ...”

“ဘာအကြောင်းကြောင့်လဲ... ”

“သူတို့က ကျုပ်တို့ထက် လူများတယ်လေဗျာ... မြင်းလှည်းပေါ်တင်သွားရမယ့် လူဦးရေက နည်းသလား... ဒီတော့

ဒီမြင်းလှည်း ဘယ်မြန်မြန်မောင်းနိုင်တော့မလဲ... ကျုပ်တို့ ကောင်း ကောင်းမီပါတယ်... ”

“အင်း... ဖြစ်နိုင်တယ်... ”

စင်လုံက ကျင်းစုမန်း၏ထင်မြင်ယူဆချက်ကို သဘော တူသည်။ ထို့ကြောင့် ခြေလှမ်းကျဲကျဲ၊ အင်အားပိုသုံးလျက် မြင်း လှည်းလမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်ကြလေတော့၏။

ညနေ...

မှိုင်းရီပြာသော ညနေခင်း... ။

နှင်းပွင့် နှင်းဖတ်များ တဖွဲဖွဲ တသဲသဲကျလာခြင်းက အလင်းရောင်ကို ပို၍ မှုန်မှိုင်းသွားစေသည်။

ထိုအချိန်၌ စင်လုံတို့လူစု ‘ကျိနန်း’မြို့ပြင်သို့ရောက်ရှိနေ ကြလေပြီ။

ထိုကျိနန်းမြို့ပြင်၌ ခရီးသွား ခရီးလာများတည်းခိုစား သောက်ရန် ဖွင့်လှစ်ထားသည့် တည်းခိုခန်းငယ်ကလေး တစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ကြရသည်။ ကျင်းစုမန်း ဦးဆောင်လျက် ထိုဆိုင် ငယ်ကလေးအတွင်းသို့ ဝင်သွားကြသည်။

ခုံအသီးသီး၌ ထိုင်ချလိုက်ကြသည်နှင့် ချစ်ချစ် တစ် ယောက် အလိုအလျောက် ပြန်လည်သတိရလာ၏။ သူမ၏မေ ကြောများ ပြန်လည်ပြေလျော့သွား၍ ဖြစ်သည်။

ချစ်ချစ်သည် လန်းလန်းဆန်းဆန်းဖြင့်ပင် ပတ်ဝန်းကျ တစ်ခုလုံးကို လှည့်ပတ်အကဲခတ်သည်။ တည်းခိုခန်းကလေးထ ရောက်နေကြောင်း သိရှိသော်လည်း မည်သည့်စောဒကတက်

ကိုမျှ မပြုဘဲ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပင် နေသည်။

စားသောက်ပြီးစီးသွားသောအခါ သူတို့ရရှိကြသည့် အခန်းငယ်အတွင်း၌ပင် ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ်ဖြင့် အိပ်လိုက်ကြရ သည်။ ချစ်ချစ်ကမူ တကယ်တမ်းအားဖြင့် အိပ်မပျော်ပါချေ။ ကျင်း စုမန်းနှင့် စင်လုံတို့မှာမူ ဟောက်များပင် ဟောက်နေလိုက်သေး ၏။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပင် အိပ်ပျော်နေကြသည်။

ချစ်ချစ်သည် အသာအရာ ထထိုင်ကာ အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဆိုင်ခန်းငယ်၏အပြင်ဘက်သို့ လျှောက်ထွက်လာလေတော့၏။

“ဒေါင်... ဒေါင်... ဒေါင်... ”

အုန်းမောင်းသုံးချက်ခေါက်သံကြားလိုက်ရသည့်အချိန် နှင့် တစ်ပြိုင်တည်းလိုလိုပင် မြင်းခွာသံများ၊ မြင်းလှည်းသံများကို စတင်ကြားလိုက်ရတော့၏။

ချစ်ချစ်၏စိတ်ထဲတွင် ထိုအသံများ၌ တစ်စုံတစ်ရာ ထူး ခြားမှုရှိသည်ဟု အာရုံ၏နှိုးဆော်မှုရှိသဖြင့် စင်လုံအား အကြောင်း ကြားရန် နောက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်၏။ သူမနောက်သို့ လှည့် လိုက်သည်နှင့် စင်လုံနှင့် ကျင်းစုမန်းတို့နှစ်ယောက် ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ပြေးထွက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့၏။

ချစ်ချစ်၏ဒေါသအိုးပေါက်ကွဲသွားတော့သည်။ သူမအား အကြောင်းမကြား ဘာမကြားနှင့် ဤသို့ပြေးထွက်ကြခြင်းမှာ သူမ အား တမင်စော်ကားခြင်းဖြစ်သည်ဟု နာနာကျည်းကျည်းဖြင့် တွေးနေမိသည်။

“ဟင်း... ရှင်တို့ကိုယ်ရှင်တို့ တကယ့်လူတော်ကြီးတွေ ပေါ့... ရှင်တို့ မခေါ်ရင် ကျွန်မက ရှင်တို့နောက် မလိုက်နိုင်ဘူး

ပေါ့… ကြည့်ကြသေးတာပေါ့… ရှင်တို့နောက် လိုက်နိုင်မလိုက်နိုင် ဆိုတာကို… ”

ချစ်ချစ်သည် စိတ်ထဲမှ ကြုံးဝါးရင်း နောက်မှပြေးလိုက်သွားတော့၏။ သို့သော် စင်လုံနှင့် ကျင်းစုမန်းတို့၏ အရိပ်အရောင်မျှကိုပင် မတွေ့ရတော့ပါ။ ချစ်ချစ်၏စိတ်ထဲတွင် လွန်စွာ မခံချိမခံသာ ဖြစ်သွားမိ၏။

ထို့ကြောင့် ခေတ္တခဏ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး အသံဗလံများကို နားစွင့်လိုက်သည်။ စင်လုံ၏ခြေသံများကိုလည်း မကြားရတော့။ မြင်းလှည်းသံများကိုလည်း မကြားရတော့ချေ။ သူမအနေဖြင့် မည်သည့်လမ်းသို့ လိုက်ရမည်နည်း။

သူမသည် မဲ့ပြုံးကလေးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်ကာ ခေါင်းပေါ်မှ ဆံထိုးကိုဆွဲနုတ်ယူလိုက်ပြီး၊ မြေပြင်သို့ပစ်ချလိုက်တော့၏။ ဆံထိုးကလေးသည် မြေပြင်၌ လိမ့်ဆင်းသွားရာမှ အဖျားချွန်သည် အရှေ့ဘက်အရပ်သို့ ညွှန်ပြနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ချစ်ချစ်တစ်ယောက် အရှေ့ဘက်အရပ်သို့အပြေးအလွှားထွက်ခွာတော့၏။

သူမ ပြေးထွက်လာရာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် လူသူအရိပ်အရောင်ဟူ၍ လုံးဝ မတွေ့ခဲ့ရချေ။ အတန်ကြာ ပြေးထွက်လာမိသောအခါ လူနေအိမ်ခြေလုံးဝမရှိသောနေရာသို့ ရောက်ရှိလာတော့၏။

ချစ်ချစ်သည် ထိုနေရာ၌ ခေတ္တရပ်တန့်လိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လုံးဝငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသည်။ လေလည်း လုံးဝမတိုက်။ သစ်ရွက်ကလေးတစ်ရွက်မျှ မလှုပ်ခတ်ဘဲ ဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရသောအခါ

ချစ်ချစ်၏စိတ်ထဲ၌ တဖြည်းဖြည်း ကြောက်ရွံ့လာမိတော့၏။

သူမ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစိမ့်ကျင်တက်မှုကို ခံစားလာရသောအခါ အလွန်ကြီးမားသည့် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်၌ သွားရောက်ထိုင်ချလိုက်ရတော့သည်။ ထိုသို့သွားရောက် အနားမယူလိုက်ပါက သူမ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်မည်မှာ သေချာနေသည်။

ထိုအခိုက် အဝေးမှ တဖျတ်ဖျတ်ခြေသံများကို စတင်ကြားလိုက်ရတော့၏။ ချစ်ချစ် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ လုံးဝတိတ်ဆိတ်နေချိန်အတွင်း ထိုခြေသံများသည် အမှန်တကယ်ချောက်ချားဖွယ် ကောင်းလှတော့၏။

သူမ ခိုဝင်နေသည့်သစ်ပင်ကြီးမှာ အတော်အတန်ကြီးမားသဖြင့် သစ်ပင်ကြီး၏အကာအကွယ်ကို အတော်ရနေသည်။ ထိုသစ်ပင်အကွယ်မှနေ၍ အသံကြားရာဆီသို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ အဖြူရောင်လူရိပ်တစ်ခု တရွေ့ရွေ့လျှောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

အလင်းရောင်ကောင်းစွာ မရသဖြင့် ထိုအဖြူရိပ်နှစ်ခုကို ယောကျ်ား၊ မိန်းမ၊ မခွဲခြားနိုင်ချေ။ အနီးသို့ရောက်ရှိလာသည့်အခါမှ ထိုအဖြူရိပ်နှစ်ခုမှာ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရှိရလေ၏။

ထိုမိန်းကလေးနှစ်ယောက်တို့မှာ ဆံပင်များကို ဖားလျားချထားကြပြီး လက်ထဲတွင်လည်း နှစ်ပေကျော်မျှ ရှည်လျားသည့် ကျာပွတ်တစ်ချောင်းစီ ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။

ထိုမိန်းကလေးများ၏မျက်နှာများမှာ ချောမွေ့လှပပါ၏။ သို့သော် အသက်ဓာတ် မရှိချေ။ သူတို့၏လှပချောမွေ့မှုကို မည်သည့်ယောကျ်ားသားမျှ ခံစားနိုင်ကြမည် မဟုတ်ချေ။ ချစ်ချစ်သည်

ပင်လျှင် ထိုမိန်းကလေးများ၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည့်တခဏ၌ ကျောရိုးထဲ စိမ့်သွားခဲ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် ချစ်ချစ်တစ်ယောက် လုံးဝမလှုပ်ရဲတော့။ သူချောင်းကြည့်နေရာ၌ ကျောက်ဆစ်ရုပ်တစ်ရုပ်အလား ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေမိတော့သည်။

ထိုမိန်းကလေးနှစ်ယောက်သည် ချစ်ချစ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းနေရာသို့ရောက်သောအခါ ရှေ့ဆက်မသွားကြတော့ဘဲ ရပ်တန့်လိုက်ကြ၏။ ချစ်ချစ်မှာ ဒုတိယအကြိမ် ရင်ထိတ်ရပြန်၏။ သို့သော် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်သည် ချစ်ချစ်နှင့်ပတ်သက်၍ မည်သို့မျှ သံသယမဖြစ်ကြဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို သာမန်လှည့်ပတ် အကဲခတ်ကြသည်။ ထို့နောက် ဦးခေါင်းမော့ကာ အသံတစ်မျိုးနှင့် အော်လိုက်တော့၏။

"ဝူး… ဝူး… ဝူး… "

ချစ်ချစ်၏စိတ်ထဲတွင်မူ ဤအသံသည် ဝံပုလွေများ၏အူသံနှင့်တူသည်ဟု ထင်သည်။ လွန်စွာလည်း ကြက်သီးထဖွယ်ကောင်းသည်။ တုန်လှိုက်၍ ထွက်ပေါ်လာသော အူသံသည် နိမ့်လိုက် မြင့်လိုက်နှင့်ကြားရသူ အပေါင်းကို အသည်းတုန် အူတုန်ဖြစ်စေမည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ထိုစဉ် အဝေးမှ တုံ့ပြန်အချက်ပေးလိုက်သည့် အသံမျိုးတစ်ချက် ကြားလိုက်ကြရ၏။

များမကြာမီပင် ခြေသံများကို စတင်ကြားရတော့၏။ တစ်ယောက် နှစ်ယောက်၏ခြေသံမျိုးမဟုတ်၊ အနည်းဆုံး ရှ ဆယ်ယောက်ကျော်ခန့်၏ ခြေသံမျိုး ဖြစ်သည်။

ချစ်ချစ်သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာဖြင့် စောင့်ကြည့်

နေ၏။ အချိန်အနည်းငယ်စောင့်လိုက်ရုံမျှနှင့် ခြေသံရှင်များကို တွေ့မြင်ရတော့သည်။

ချစ်ချစ် ခန့်မှန်းသည့်အတိုင်းပင် ယောကျ်ားကြီးဆယ့်လေးငါးယောက်ခန့်တို့သည် အတန်းနှစ်တန်းစီ၍ လျှောက်လာနေကြသည်။ ထိုလူအုပ်စုထဲ၌ အတော်အတန် အသက်ကြီးသူများပါဝင်သကဲ့သို့ လူငယ် လူရွယ်များလည်း ပါဝင်နေသည်။ သို့သော်သူတို့၏မျက်နှာများမှာ သာမန်လူများကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ ငေးတိငေးကြောင် ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့၏လှုပ်ရှားမှုများမှာလည်း သွက်လက်ဖျတ်လတ်မှုလုံးဝမရှိဘဲ ထုံထုံထိုင်းထိုင်းကြီး ဖြစ်နေကြ၏။

ထိုလူများ၏ နောက်ဘက်တွင် အဖြူရောင် ဝတ်စုံများဝတ်ဆင်ထားသည့်မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က ကျာပွတ်တစ်ချောင်းစီဖြင့် မောင်းနှင်လိုက်ပါလာကြ၏။ ထိုလူတန်းထဲမှ အချို့တစ်ယောက်တစ်လေက စည်းဖောက်ထွက်လာသည်နှင့် ထိုမိန်းကလေးတို့က ကျာပွတ်ဖြင့် 'ရွမ်း'ခနဲ ရိုက်ချလိုက်ကြသည်။ ထိုအခါ တန်းအပြင်သို့ထွက်မည့်သူသည် ချက်ချင်း လူတန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားတော့၏။

ထိုမိန်းကလေးများ၏ အကြင်နာကင်းမဲ့သော မျက်နှာများသည် ဤကဲ့သို့သော လူလူချင်း ရိုက်နှက်ညှဉ်းဆဲသည့် အလုပ်များအတွက် အထူးသင့်လျော်လှသည့် မျက်နှာများပင် ဖြစ်တော့၏။

ယခု တန်းစီလျှောက်လာကြသည့် လူများမှာ တိရစ္ဆာန်များသဖွယ် အမောင်းအနှင် ခံလာကြရသော်လည်း ထုံထုံထိုင်းထိုင်း ဟန်အမူအရာများက သူတို့၏အဖြစ်ကို သူတို့မသိကြောင်းဖော်ပြနေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ချစ်ချစ်မှာမူ ထိုမြင်ကွင်းကိုမြင်လိုက်ရသည်နှင့် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေပြီ ဖြစ်တော့သည်။

ထိုလူတန်းကြီးသည် ရှေးဦးစွာ ရောက်ရှိနေကြသည့် ဝတ်စုံဖြူဝတ် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်အနီးသို့ရောက်ရှိလာသော်လည်း မည်သို့မျှ ဂရုစိုက်ဟန်မပြကြဘဲ ရှေ့သို့ဆက်လျှောက်မြဲလျှောက်သွားကြသည်။

သို့သော် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူမ၏လက်ထဲမှ ကျာပွတ်ကို လေထဲသို့တစ်ချက်မျှ ရိုက်ခတ်လိုက်၏။

"ရွှမ်း... "

ထိုကျာပွတ်သံကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုလူတန်းကြီးသည် တုံ့ခနဲ ရပ်သွားကြလေတော့၏။ သူတို့၏ ဟန်အမူအရာကိုကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ထိုကျာပွတ်သံသည် သူတို့နှင့် အတော်ကလေး ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းနိုင်ပေသည်။ ခံစားမှုကင်းမဲ့နေဟန်ရှိသော ထိုလူတန်းကြီးသည် ထိုကဲ့သို့ ကျာပွတ်သံကို အမှတ်ထားနိုင်သည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ချစ်ချစ်သည် အံ့သြစိတ်ကလေးပေါ်သွားတော့သည်။

ထိုစဉ် ရှေးဦးစွာ ရောက်နှင့်နေကြသည့် မိန်းကလေးနှစ်ဦးအနက်မှ တစ်ဦးက သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ချရင်း စတင်စကားပြောသည်။ သူမ၏အသံမှာလည်း နူးညံ့ညက်ညောမှု လုံး၀မရှိချေ။

"အင်း... ခြေထောက်တွေ တော်တော်ကလေး ညောင်းနေပြီ... ဒီနေရာမှာပဲ ခဏလောက် အနားယူကြမယ်... ဘယ်လိုသဘောရကြသလဲ... "

နောက်ဘက်၌ရပ်နေသော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တို့

က ခေါင်းညိတ်သဘောတူကြသည်။ သူတို့အားလုံး ထိုနေရာ၌ခေတ္တအနားယူနေကြ၏။

ထိုမိန်းကလေး လေးယောက်စလုံး၌ ခံစားမှုကင်းမဲ့သည့် မျက်နှာထားများရှိနေကြသော်လည်း ညောင်းညာခြင်း ဝေဒနာမျိုးကိုမူ ခံစားတတ်ကြချေသည်တကား။

အခန်း (၁၃)

အကျဉ်းသား

ချစ်ချစ်သည် အသက်ကို ပြင်းပြင်းမျှ မရှူဝံ့၊ ဆက်လက်ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုနေမိသည်။ သူ့ရှေ့မှ မြင်ကွင်း ရုတ်တရက်ပျောက်ကွယ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်သည့်အလား မျက်တောင်မခတ်ဘဲ စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က စူးရှသောလေသံဖြင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေမှုကို ဖြိုခွဲပစ်လိုက်၏။

"နွားတို့ မြင်းတို့ ကျောင်းရတာက သက်သာလိမ့်ဦးမယ်... ဒီလူတွေ ကျောင်းရတာ လုံးဝမသက်သာဘူး... ပင်ပန်းလိုက်တာ လွန်ပါရောပဲ... "

ထိုမိန်းကလေး၏စကားက သူမ၏ခံစားတတ်မှုကို ဖော်ပြလိုက်ပြန်ပေပြီ။ ထို့ကြောင့် စံစားမှုကင်းမဲ့ဟန် မျက်နှာထားမှာ ဟန်ဆောင်မျက်နှာဖုံးသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သူမ၏အနီးရှိ မိန်းကလေးကလည်း သဘောတူလိုက်သည်။

"တို့ကို 'တိမ်ကျောင်း'မိန်းကလေးတွေလို့ ခေါ်ကြတာကတော့ တကယ့်ကို နားထောင်လို့ကောင်းတာပဲ... ဒါပေမယ့်

လုပ်ရတဲ့အလုပ်ကတော့ တကယ့်ကို မသက်သာဘူး... အင်း... ရွှေကျောင်းပြောင်ပြောင် ဝမ်းခေါင်ခေါင်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့ကွဲ..."

"ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... မင်းတို့က တစ်ဖက်ထဲကသာတွေးတတ်ကြလို့ ဒီစကားမျိုး ပြောနေကြတာ... မင်းတို့ ငါတို့အခုလို ကျောင်းနေရတာ တော်သေးတယ်လို့ မှတ်ကြပါ... အေး... ငါတို့သာ အကျောင်းခံရရင်တော့ မင်းတို့ ငါတို့ ဒီလို ထိုင်စကားပြောနိုင်ဖို့ ဝေလာဝေးပဲ... "

နောက်ဆုံး အနားယူနေသည့် မိန်းကလေး၏ကြားဖြတ်စကားပြောသံက သူမ၏ဆင်ခြင်တုံတရားရှိမှုကို ဖော်ပြနေသည်။ ထိုအမျိုးသမီး၏ဘေး၌ ရပ်နေသည့်မိန်းကလေးကမူ ခစ်ခနဲရယ်လိုက်ပြီး တန်းစီရပ်တန့်နေသည့်လူစုအား မေးငေါ့ပြသည်။

"ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်...ကျွန်မတို့အနေနဲ့အကျောင်းမခံရတာ အတော်ကလေး သက်သာတယ်လို့ မှတ်ရမယ်... ကြည့်ကြစမ်းပါဦး... ဒီလူတွေထဲမှာ အင်မတန်ကျော်ကြားထင်ရှားတဲ့ သိုင်းသမားတွေ ပါနေတာကို... "

ထိုမိန်းကလေး၏စကားက ချစ်ချစ်အား ဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားစေသည်။ တန်းစီလျှောက်လာသည့်လူများအား ချစ်ချစ်အနေဖြင့် သေချာဂရုစွာ ဂရုမပြုခဲ့ချေ။ သူမအား အန္တရာယ်ပေးနိုင်သည့် မိန်းကလေးများကိုသာ အာရုံစိုက်နေရသဖြင့် ထိုလူများအား ဂရုပြုရန် မေ့လျော့သွားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။

ချစ်ချစ်သည် တန်းစီရပ်နေသည့်လူများအား တစ်ယောက်ချင်း အကဲခတ်စစ်ဆေးကြည့်တော့သည်။

"အလို... ထင်အင်းရွှန်၊ ဖန်ချန်းလီနဲ့ ထိဝါးဟုတို့ လူစုပါလား... "

ထိုလူများထဲတွင် ထင်အင်းရှန်တို့သုံးယောက်ပါဝင်နေသည်ကို ထိတ်လန့်တကြား တွေ့ရှိလိုက်ရ၏။

"အင်း... တော်တော့ကိုလည်တဲ့ မိန်းကလေးတွေပါလား... စင်လုံတို့က မြင်းလှည်းနောက်ကို ကမန်းကတန်းလိုက်နေကြတုန်း သူတို့က ဒီလူတွေကိုခြေလျင်မောင်းထုတ်ခဲ့ကြတာကိုး..."

ချစ်ချစ်သည် စိတ်ထဲမှကြိတ်၍ မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

အမှန်တကယ်အားဖြင့် ထင်အင်းရှန်သည် သူမ၏ရန်သူဖြစ်၏။ သို့သော် ယခုကဲ့သို့ ထင်အင်းရှန်တစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေသည်ကိုတွေ့ရသောအခါ လွန်စွာ စိတ်မချမ်းမြေ့ဘဲ ဖြစ်သွားရသည်။ ကြင်နာသနားတတ်သည့် အသည်းနှလုံးရှိသူတိုင်း ချစ်ချစ်ကဲ့သို့သာ ခံစားမိကြပေလိမ့်မည်။ လူစင်စစ်က တိရစ္ဆာန်များနှယ် ရိုက်နှက်မောင်းနှင်ခံနေရသည် မဟုတ်ပါလော။

"မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး... ဒီအတိုင်း လွှတ်ထားရင်တော့ ထင်အင်းရှန်တစ်ယောက် ဘဝဆုံးတော့မှာပဲ...စင်လုံကိုအကြောင်းကြားပြီး သူ့ကို ကယ်တင်မှဖြစ်မယ်... "ဟု တွေးလိုက်မိလေ၏။

သို့သော် တခဏချင်းပင် အခြားအတွေးတစ်ခုက ဝင်ရောက်လာပြန်သည်။

"စင်လုံကို သွားအကြောင်းကြားလို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်ဘူး... သူက ငါ့ဆို အမြဲတမ်းအထင်သေးတယ်... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့အစွမ်းအစနဲ့ ထင်အင်းရှန်ကို ကယ်မယ်... ဒါဆို သူငါ့ကို ဘယ်လိုအထင်သေးနိုင်တော့မှာလဲ... "

ချစ်ချစ်မှာ တစ်ယောက်တည်းဝေခွဲမရဖြစ်နေရာမှ နောက်ဆုံး စင်လုံ၏အကူအညီကို မယူဘဲ သူမဘာသာ ကယ်တင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အကယ်၍ စင်လုံ၏အကူအညီကို ရယူ

လိုပါက စင်လုံ မည်သည့်နေရာရောက်နေသည်ကို ရှေးဦးစွာ စုံစမ်းရှာဖွေရဦးမည်ဖြစ်သည်။

ရှေ့ဆုံးမှရပ်နေသည့် မိန်းကလေးက လက်ဖြင့် တစ်ချက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

"ကဲ... ဒီလောက်နားလိုက်ရပြီဆိုတော့ တော်တော်ကလေးအညောင်းအညာ ပြေလောက်ပါပြီ... ခရီးဆက်ကြရင်ကောင်းမယ်... မိုးမလင်းခင် ဒီလူတွေကို အရောက်ပို့ရမယ်... အချိန်မီရောက်အောင် မပို့နိုင်ရင် အပြစ်ပေးခံနေရဦးမယ်... "

"ဟုတ်တယ်... စောစောရောက်တာပဲ ကောင်းတယ်..."

"ဟင်း... မင်းက ပြောမှပြောရက်တယ်... ဘယ်သူက အပြစ်ပေးခံချင်မှာလဲ... ဒီလူတွေကို တွန်းထိုး ရိုက်နှက်မောင်းနှင်သွားရတာက အပြစ်ပေးခံရတာထက်စာရင် ပိုကောင်းတာပေါ့... ကဲ... မြန်မြန်ကလေး ရောက်သွားအောင်... "

သူမသည် စကားကိုဆုံးအောင် မပြောတော့ဘဲ သူမ၏လက်ထဲမှ ကြာပွတ်ကို လေထဲ၌တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။

"ရွှမ်း... "

ကျာပွတ်သံသည် အသည်းထိတ်ဖွယ်ရာ မြည်ဟီးသွား၏။ ထိုတခဏ၌ပင် ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့်ရပ်နေကြသော လူတန်းကြီးသည် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားကြပြီး၊ ခြေလှမ်းများ စတင်လှမ်းကြတော့သည်။ နောက်ဆုံးမှလိုက်ပါလာသည့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကမူ သူတို့၏ကျာပွတ်များကို ဝှေ့ယမ်းလျက် သူတို့လူစု၏ ခြေရာများကို ဖျောက်ဖျက်ရင်း လိုက်ပါလာကြ၏။

ချစ်ချစ်သည် သစ်ပင်အကွယ်မှ စောင့်ကြည့်နေရင်း တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာမိသည်။

သိုင်းရာဇာကောင်းဆန်းချင်း၏အုတ်ဂူထဲသို့ ဝင်ရောက်လာကြသည့် သိုင်းသမားများသည် နည်းနည်းနောနော မဟုတ်ပေ။ တချို့က တစ်ဦးချင်းဝင်ကြ၍ တချို့က အုပ်စုနှင့် ဝင်ကြသည်။ ထိုလူအားလုံး မသမာသူများ၏လက်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားကြပြီး၊ ယခုကဲ့သို့ တိရစ္ဆာန်များသဖွယ် လူစုခွဲ၍ တစ်နေရာသို့ ပို့ဆောင်ခံနေရခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ထိုတစ်နေရာကား မည်သည့်နေရာဖြစ်မည်နည်း။

ထိုနေရာကို သိနိုင်ရန် နည်းလမ်းတစ်ခုသာရှိ၏။

ချစ်ချစ်သည် အကျဉ်းသားသိုင်းသမားများ၏ အကျဉ်းဋ္ဌာနချုပ်ကို သိရှိနိုင်ရန် ထိုလူများ၏နောက်မှ တိတ်တဆိတ်လိုက်ပါသွားလေတော့၏။

အဖြူရောင်ဝတ် မိန်းကလေးများသည် ရှေ့တူရူသို့သာ ဆက်သွားနေသည်။ ဘယ်ညာတောင်မြောက် ကွေ့ပတ်ခြင်း လုံးဝမရှိ။ ထို့ကြောင့် ချစ်ချစ်မှာ သူတို့အား မျက်ခြည်မပြတ် နောက်ယောင်ခံ လိုက်နေနိုင်သည်။

ချစ်ချစ်သည် ရှေ့မှလူစုက သူမအား သတိမပြုမိရန် ဂရုစိုက်နေရသဖြင့် သူမကိုယ်တိုင် လမ်းမကြီးတစ်ခုပေါ် ရောက်ရှိနေသည်ကို သတိမပြုမိဘဲ ဖြစ်နေ၏။

အချိန်အတော်ကြာ နောက်ယောင်ခံလိုက်ပြီးမှ သူလျှောက်နေသည့် လမ်းမကြီးကို သတိပြုမိသည်။ ထို့ကြောင့် ရှေ့အဝေးသို့ မျှော်ကြည့်မိသည်။

ထိုအခါ ချစ်ချစ်မှာ တအံ့တသြဖြစ်သွားမိတော့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အရှေ့ဘက်ဆီ၌ မြို့ရိုးကြီးတစ်ခုကို မှုန်ပျပျ တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ပေတည်း... ။

ချစ်ချစ်မှာ ထိုမိန်းကလေးများ၏ရည်ရွယ်ချက်ကို မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်သွားမိသည်။

မိန်းကလေးများသည် ထိပ်သီးသိုင်းသားအကျော်အမော်များကို တိရစ္ဆာန်များသဖွယ် မောင်းနှင်လျက် ဤမြို့ကြီးထဲသို့ ဝင်ကြမည်လော။ ဤကဲ့သို့ ဝင်ရဲရန် တော်ရုံတန်ရုံ အစွမ်းသတ္တိနှင့်တော့ ဖြစ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ချစ်ချစ်က မည်သို့ပင် တွေးနေတွေးနေ၊ ထိုမိန်းကလေးများသည်ကား လူတန်းကြီးကို မြို့ရိုးရှိရာသို့ တည့်တည့်မတ်မတ်ကြီး ကျာပွတ်သံပေးပြီး မောင်းနှင်လျက် ရှိနေပေပြီ။

ချစ်ချစ်အနေဖြင့် စောင့်ကြည့်ရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့ပြီ။

သူတို့လူစု မြို့ရိုးအနီးသို့ရောက်ရှိသောအခါ အရှေ့ကောင်းကင်၌ ရောင်နီပျိုးစပြုသည့် အချိန်နှင့် အံကိုက်ပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

မြို့ရိုးတံခါးကြီးသည်လည်း တဖြည်းဖြည်းပွင့်သွားသည်။

မြို့တံခါးအတွင်းမှ လွန်စွာခန့်ညားလှပသည့် မြင်းလှည်းနှစ်စင်းသည် မြို့တံခါးဖွင့်သည်နှင့် အလွန်ကြမ်းတမ်းစွာ မောင်းထွက်လာသည်ကိုလည်း ချစ်ချစ် သတိပြုလိုက်၏။

ထိုမြင်းလှည်းများ၏ ဝဲယာတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် လှပပြောင်လက်သည့် မီးအိမ်ကလေးများပင် ချိတ်ဆွဲထွန်းညှိထားသေးသည်။ ဤကဲ့သို့သော မြင်းလှည်းမျိုးကို မင်းစိုးရာဇာများနှင့် ပွဲဒွေးသူကြွယ်လူကုံထံများမှ တစ်ပါး အခြားမည်သူမျှ ပိုင်ဆိုင်နိုင်ကြသည် မဟုတ်ပေ။

ထို့ပြင် အရဏ်ကျင်းစ နံနက်ခင်း၌ ဤသို့အကြမ်းပတမ်း

မောင်းနှင်ထွက်လာခြင်းက တွေ့မြင်ရသူများအား ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်စေသည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်တော့၏။

သို့သော် ချစ်ချစ်အနေဖြင့် ထိုမြင်းလှည်းကို ရှေးရှည် စိတ်မဝင်စားနိုင်အားပါ။ သူမ စိတ်ဝင်စားသည်မှာ အဖြူရောင်ဝတ်စုံဝတ် မိန်းကလေးများနှင့် သိုင်းသမားအကျဉ်းသားများကိုသာဖြစ်၏။ ထိုလူတန်းရှည်ကြီးကို လူမမြင် သူမမြင်ဖြစ်စေရန် ထိုမိန်းကလေးများက မည်ကဲ့သို့ ကာကွယ်နေမည်နည်းဟူသည့်အချက်ကို ချစ်ချစ်အနေဖြင့် ပို၍စိတ်ဝင်စားနေသည်။

ဝတ်စုံဖြူဝတ်မိန်းကလေးများနှင့် အကျဉ်းသားများသည် လမ်းဘေး၌ဓာပ်၍ ရပ်နေကြသည်။ မြင်းလှည်းနှစ်စင်းသည် မြို့တံခါးကို ဖြတ်ကျော်ကာ တဟုန်ထိုး မောင်းထွက်သွားသည်။

"ရှီး... "

အဖြူရောင်ဝတ်မိန်းကလေးတစ်ဦးထံမှ ထွက်ပေါ်လာသော လေချွန်သံပေတည်း။

မည်မျှအံ့ဩစရာကောင်းသနည်းဟူမူ ထိုလေချွန်သံကြား[illegible] လိုက်ရသည်နှင့် မြင်းဇက်ကြိုးကိုအော်ဟစ်၍ ဆွဲသံ၊ မြင်းများအား[illegible] စုတ်သပ်လျက် ထိန်းသိမ်းသံစသည့် အသံများ ဆူညံသွားပြီး မြ[illegible] လှည်းနှစ်စီးစလုံး ရပ်တန့်သွားလေတော့၏။

ထိုအခါ မိန်းကလေးများသည် သူတို့၏အကျဉ်းသားမျ[illegible] အား နှစ်သုတ်ခွဲ၍ မြင်းလှည်းပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်တော့သည်။

"ဪ... လက်စသတ်တော့ ဒီမြင်းလှည်းတွေက သူ[illegible] မြင်းလှည်းတွေကိုး... "

မြင်းလှည်းများသည် အကျဉ်းသားများအား စတင်သ... ဆောင်စပြုလေပြီ။ မြင်းများကို ခြောက်လှန့်မောင်းနှင်သည့် ...

ပွတ်သံများက တရှမ်းရှမ်း ဆူညံနေပေပြီ။

ချစ်ချစ်သည် အံကိုတင်းတင်းကြိတ်၍ ထိုမြင်းလှည်းများနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားသည်။ ဒုတိယမြင်းလှည်းမှာ ထွက်ခွာမည့်ဆဲဆဲ အနေအထား၌ တွေ့နေရသေးသဖြင့် မြင်းလှည်းအောက်သို့ လျှိုဝင်ကာ ခိုတွယ်ထားလိုက်တော့၏။

တဒင်္ဂအတွင်းမှာပင် ဒုတိယမြင်းလှည်းသည်လည်း ပထမမြင်းလှည်းနောက်သို့ တရှိန်ထိုးမောင်းနှင်လိုက်ပါသွားလေတော့၏။

မြင်းလှည်းအောက်၌ ခိုတွယ်လိုက်ပါသွားသော ချစ်ချစ်သည် မြင်းလှည်းများဖြတ်ကျော်မောင်းနှင်သည့် ပတ်ဝန်းကျင်အရပ်ဒေသများကို မှတ်သားကြည့်ရှုနိုင်ခြင်း မရှိသဖြင့် များစွာကြိတ်မနိုင် ခဲမရဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ဆူဆူညံညံအသံဗလံများကို ကြားရသည့်အခါ ကြားနေရသဖြင့် လူနေရပ်ကွက်များကို ဖြတ်ကျော်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်းကိုမူ ခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် သူမသည် မျက်စိအမြင်အားထက် နား၏အကြားစွမ်းအင်ကို ပို၍အသုံးပြုလေတော့၏။

တစ်နေရာတွင် ဆူဆူညံညံအသံများကြားလိုက်ရသဖြင့် နားကိုပိုစွင့်လိုက်သည်။ ပန်းအရောင်းအဝယ်လုပ်နေသည့် ဈေးဖြစ်ကြောင်း အသံများအရ သိရှိလိုက်ရသည်။ နံနက်ခင်း၌ ရောင်းချသည့် ပန်းဈေးကလေးဖြစ်ကြောင်း ချစ်ချစ်က မှတ်သားထားလိုက်၏။

မြင်းလှည်းသည် တဖြည်းဖြည်းနှေးသွားပြီး ထိုဈေးကလေး၏ရှေ့၌ ခေတ္တရပ်နားလိုက်ကြောင်း ချစ်ချစ် သတိပြုလိုက်မိသည်။ လှည်းအောက်မှကြည့်နေစဉ် လှည်းပေါ်မှ အဖြူရောင်

ဝတ်မိန်းကလေးများ အောက်သို့ဆင်းလာကြသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အထူးသတိပြု၍ ကြည့်နေမိ၏။

ထိုမိန်းကလေးများ၏ခြေထောက်များသည် ပန်းသည်များရှေ့၌ သွား၍ရပ်နေကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ပန်းဆင်းဝယ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းနိုင်လိုက်သည်။

ချစ်ချစ်မှာ မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း စဉ်းစားနေမိတော့သည်။ ဤမိန်းကလေးများ၏ပုံသည် ပန်းနှင့်မည်သို့မျှ ဆက်စပ်ကြသည် မဟုတ်ပေ။ ဤသို့ဆိုလျှင် အဘယ်ကြောင့် ပန်းများကို ဆင်းဝယ်ရသနည်း။

ချစ်ချစ် အံ့ဩနေသည့်နောက်အချက် တစ်ချက်မှာ ပန်းရောင်းသည့် ဈေးသည်များနှင့် ထိုမိန်းကလေးများ၏ ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံပြောနေပုံကိုပင်တည်း။ သူတို့ပြောနေသည့်စကားများအရ ထိုမိန်းကလေးများသည် ဤပန်းဈေး၌ဈေးဝယ်နေကျဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းလိုက်နိုင်၏။

ထိုမိန်းကလေးများ လှည်းပေါ်တက်ပြီးသည့်အခါတွင် မြင်းလှည်းများသည် ဘီးလိမ့်စပြုလေတော့၏။

မြင်းလှည်းသည် အချိန်အတော်ကြာ ဆက်လက်မောင်းနှင်နေသည်။ ချစ်ချစ်အဖို့ ဤအချိန်များသည် တစ်သက်မျှ ကြာမြင့်သည်ဟု မှတ်ထင်နေမိ၏။

အတန်ကြာသောအခါမှ မြင်းလှည်းပေါ်မှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏အသံ ထွက်လာသည်။

"တံခါးမကြီး ပွင့်နေသလား... ကြည့်လိုက်စမ်းပါ..."

"ဟုတ်ကဲ့... ပွင့်နေပါတယ်..."

ပြန်ဖြေသည့်အသံမှာ မြင်းလှည်းမောင်းသူ၏ အသံ ဖြစ်သည်။

"အင်း... ဒီလိုဆိုရင် သူများတွေက ငါတို့အရင် ရောက်နှင့်နေပြီနဲ့တူတယ်..."

"အများကြီး ဖြစ်နိုင်တာပေါ့..."

ထိုစကားသံများ ကြားနေရစဉ်မှာပင် မြင်းလှည်းသည် ကုန်းမြင့်တစ်ခုသို့ တက်နေကြောင်း ချစ်ချစ် သတိပြုမိလိုက်၏။ ကေန္တ သူတို့၏ဌာနချုပ်သည် ကုန်းမြင့်ပေါ်တွင် တည်ရှိရပေမည်။

ချစ်ချစ်သည်လည်း အောက်မှနေ၍ မြေပြင်အနေအထားကို တစ်ချက်မျှ အလွတ်မပေးဘဲ အကဲခတ်နေရာ မြင်းလှည်းများသည် ကျယ်ဝန်းလှသော ခြံကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ မောင်းဝင်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ယင်းခြံကျယ်ကြီးမှာ မြင်းလှည်းအောက်မှ ခန့်မှန်းရာတွင်ပင် အလွန်ကျယ်ဝန်းနေသဖြင့် ပကတိ မျက်မြင်ကြည့်ရှုလျှင် မည်မျှကျယ်ဝန်းသည်ကို အတတ်မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည်။

ထိုခြံဝင်းကြီးထဲသို့ ဝင်လာရာတွင် မောင်းဝင်လာသည့် လှည်းဘီးများ၏အသံနှင့် ကျောက်ခင်းလမ်းပေါ်၌ ပြေးလွှားရာမှ ထွက်ပေါ်လာသော မြင်းခွာသံများမှတစ်ပါး အခြားမည်သည့် အသံမျှ မကြားရဘဲ ရှိနေသည်။ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးများ၏ သဘာဝအတိုင်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေကြခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ချစ်ချစ် ခိုတွယ်လာသော မြင်းလှည်းသည် ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲ၌ အတော်ကလေး မောင်းနှင်နေသေး၏။

"ဟော့... မြင်းလှည်းကို ဘယ်အထိ ဆက်မောင်းနေဦးမလို့လဲကွ... မင်းတို့မြင်းလှည်းကို အဆောင်အမှတ် (၇)ရှေ့မှာများရပ်လိုက်... နောက်ပြီး မြင်းပေါ်က အရေးကြီးတဲ့လူတွေကို

အရင်ဆင်းနိုင်းလိုက်... ”

လူတစ်ယောက်၏အမိန့်ပေးသံနှင့်အတူ မြင်းလှည်းသည် တကျွီကျွီမြည်လျက် ရပ်တန့်သွားလေတော့၏။

ချစ်ချစ်မှာ အထူးသတိဝီရိယ ထားနေရတော့၏။ မြင်းလှည်းဘေးပတ်လည်တွင် ခြေထောက်အများအပြား ဝန်းပတ်နေကြသဖြင့် သူမအနေဖြင့် မလှုပ်ရဲအောင် ဖြစ်နေရတော့သည်။

အကယ်၍များတစ်ဦးတစ်ယောက်ကသာ လှည်းအောက်သို့ အသာအယာ ငုံ့ကြည့်လိုက်ပါက သူမအား မုချတွေ့မြင်သွားပေလိမ့်မည်။ သို့သော် သူမ အများကြီး ကံကောင်းနေပါသည်။ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ ငုံ့မကြည့်ခဲ့ကြပေ။

ဤသို့အားဖြင့် မြင်းလှည်းပေါ်မှ ဆင်းသက်သူများမှာလည်း ကုန်သလောက် ဖြစ်သွားချေပြီ။ မြင်းလှည်းသမားများသည် မြင်းလှည်းကို မြင်းဇောင်းတစ်ခုအတွင်းသို့ မောင်းသွင်းလိုက်သည်။ ထိုနောက် မြင်းများကို လှည်းမှဖြုတ်၍ အစာထည့်ထားသည့် ဇလားများရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

ချစ်ချစ်သည် ထိုမြင်းဇောင်းကို အကဲခတ်ကြည့်နေမိသည်။ အချို့လူများသည် မြင်းများကို ဆေးကြောသန့်စင်ပေးနေကြပြီ။ အချို့လူများကမူ လှည်းများ သန့်ရှင်းအောင် ဆေးကြောနေကြ၏။

ချစ်ချစ်မှာမူ သက်သောင့်သက်သာ မရှိ။ တစ်ချိန်လုံး နိုတွယ်လိုက်ပါလာရသဖြင့် လက်မောင်းများ နာကျင်ကိုက်ခဲနေတော့သည်။ မည်မျှ ကိုက်ခဲနေပါစေ... သူမအနေဖြင့် တစ်ချက်မျှ မလှုပ်ဝံ့သေးပါချေ။ မြင်းဇောင်းအတွင်းမှလူများ သိရှိသွားပါက အန္တရာယ်သည် အနေးနှင့်အမြန် သူရှိရာသို့ ရောက်လာပေလိမ့်

မည်။ ထို့ကြောင့် ချစ်ချစ်သည် အံကိုတင်းတင်းကြိတ်၍ ကြိတ်မှိတ်သည်းခံနေရတော့၏။

“ဒေါင်... ဒေါင်... ဒေါင်... ဒေါင်... ”

ချစ်ချစ်သည် ခေါင်းလောင်းသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတော့သည်။ အခြေအနေ တစ်စုံတစ်ခု ထူးခြားနေပြီလော။

“ဟေ့... သွားကြစို့လေ... ထမင်းစားခေါင်းလောင်း ထိုးနေပြီဟေ့... ”

လူတစ်ယောက်၏ အော်လိုက်သံသည် စိုးထိတ်နေသော ချစ်ချစ်၏ရင်ကို ငြိမ်းအေးသွားစေ၏။

ကျန်ရှိနေသူများသည် သူတို့၏ လုပ်လက်စ အလုပ်များကို ရပ်နားလိုက်ကြတော့၏။ ထို့နောက် မြင်းဇောင်းအတွင်းမှ အစီအရီ ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

ချစ်ချစ်သည် ယခုမှ ‘ဟင်းခနဲ’ သက်ပြင်း ချနိုင်တော့သည်။

အံကြိတ်၍ တင်းထားရသော သူမ၏စိတ်ဓာတ်အင်အားကို လျှော့ချလိုက်ရာ မြဲမြံစွာ နိုတွယ်ထားသည့် လက်များလည်း ပြုတ်ကျသွားလေတော့၏။

ထိုအခါ သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်လေးသည် ‘ဝုန်း’ခနဲ ကြမ်းပြင်သို့ ကျသွားလေတော့သည်။

သူမ၏တစ်ကိုယ်လုံး လွန်စွာကိုက်ခဲနာကျင်နေသဖြင့် လုံးဝမလှုပ်ချင်၊ မရှားချင် ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ဤအတိုင်း နေ၍မဖြစ်ကြောင်း ချစ်ချစ် သိပါသည်။ ရန်သူ့နယ်မြေအတွင်း ဤသို့နေမိလျှင် ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးရာ ကျပါလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် သူမသည် အံကိုတင်းတင်းကြိတ်၍ မြင်းလှည်းအောက်မှ ထွက်လာရသည်။ အပြင်ရောက်မှ ခါးတစ်ချက်ဆန့်ပြီး မြင်းဇောင်းအပြင်ဘက်သို့ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

မြင်းဇောင်း၏ အပြင်ဘက်တွင် သစ်ပင်ဆယ့်လေးငါးပင်ခန့် ရှိနေသည်။ ထိုသစ်ပင်များ၏တစ်ဘက် အဆောင် အတော်များများ ရှိနေသည်။ ဆယ့်လေးဆောင် ဆယ့်ငါးဆောင်မျှ ရှိမည်ဟု ချစ်ချစ် ထင်မိသည်။

ဤမျှ ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးအတွင်း အဆောင်များ ဤမျှ များပြားစွာ ဆောက်လုပ်ထားခြင်းက ဤခြံပိုင်ရှင်သည် မင်းစိုးရာဇာ အထက်တန်းလွှာမှ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဦး ဖြစ်ကြောင်း သက်သေပြနေသည်ဟု ချစ်ချစ်က ခန့်မှန်းလိုက်၏။

အပြင်ဘက်သို့ စိတ်ဝင်တစား လှေလာနေစဉ် သူ့နောက်ဘက်မှ ရယ်သံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ချစ်ချစ်မှာ လန့်ဖျပ်သွားမိလေတော့၏။

ရယ်သံနှင့် တစ်ဆက်တည်းပင် ထိုလူက မိမိ၏နောက်ကျောအား လာရောက်နမ်းလိုက်သည်ကို ခံစားလိုက်ရသဖြင့် ချစ်ချစ်သည် ထိတ်လည်းထိတ်လန့် ဒေါသလည်း ထွက်သွားတော့သည်။

စော်စော်ကားကား ဘယ်လိုလူစားလဲဟု စိတ်ထဲမှ တွေးယင်း၊ နောက်ကျောသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။ ထို့ကြောင့် ချစ်ချစ်သည် တစ်ဖက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်ခိုက် မိမိ၏နောက်ကျောကို ထပ်မံအနမ်းခံလိုက်ရပြန်၏။

ချစ်ချစ်သည် အသားများ တဆတ်ဆတ် တုန်သည်အထိ ဒေါသထွက်လာပြီး လူရှိမည်ထင်ရာ နောက်ဘက်သို့ လက်သီးဖြ

လှမ်းထိုးလိုက်သည်။ သို့သော် သူမ၏လက်သီးမှာ လေထဲ၌ ဗွီခနဲ လွဲချော်သွားသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ မထိုးမိပါချေ။

"အလို… နုနုငယ်ငယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဒီလို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း လက်သီးနဲ့ ထိုးရသလားကွဲ့… "

အသံမှာ အိုမင်းရင့်ရော်သူ တစ်ယောက်၏ အသံမျိုးဖြစ်၏။ ဤမျှ အသက်အရွယ် ကြီးနေပါလျက် မိန်းကလေး တစ်ယောက်အပေါ် ဤမျှအထိ အဘယ်ကြောင့် ဖောက်ပြန်ကျူးလွန်ချင်နေရပါသနည်း။

ချစ်ချစ်သည် သူမ၏ကိုယ်ကလေးကို ချာခနဲ လှည့်လိုက်မိသည်။ သို့သော် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရပါချေ။ သူမ၏နောက်ကျောမှ အသံထွက်လာပြန်၏။

"မင်း ဘယ်လောက်မြန်မြန် လှည့်နိုင်မလဲ… လှည့်ကြည့်ပါလေ… ကျုပ်ကို ဘယ်လိုမှ မတွေ့ရဘူးဆိုတာ ဆယ်လေးတစ်လေးလောင်းလိုက်ချင်တယ်… "

ချစ်ချစ်သည် အလျင်မြန်ဆုံးသော နှုန်းဖြင့် နောက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရပါချေ။ မည်ကဲ့သို့သော လူမျိုးပေနည်း။ ကိုယ်ပျောက်လူလော၊ တစ္ဆေလော… ။

"ဟဲ… ဟဲ… ဟဲ… မင်း ဘယ်လောက် မြန်နိုင်မလဲ… ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကို တွေ့နိုင်လောက်အောင်တော့ ဘယ်တော့မှ မမြန်ဘူးကွ… "

ချစ်ချစ်သည် မခံချင်စိတ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဒေါသကြောင့်လည်းကောင်း၊ နောက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြန်၏။ သူမ၏နောက်ကျောတွင် နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် အနမ်းခံလိုက်ရပြန်၏။

ချစ်ချစ်သည် နောက်ဘက်သို့လှည့်ရန် မကြိုးစားတော့ချေ။ သူမ အနေဖြင့် နောက်ထပ် အရူးအလုပ်မခံနိုင်တော့။

“ရှင်သတ္တိရှိရင် ကျွန်မပါးကို လာနမ်းပါလား...”

“ဟား... ဟား... ဟား... မင်းအကြံက တယ်ကောင်းပါလား... မင်းရဲ့ပါးကိုနမ်းရင် ကျုပ်မျက်နှာကို မင်းတွေ့သွားမှာပေါ့...”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မ မျက်လုံးတွေ ပိတ်ထားပါ့မယ်”

ရယ်သံကို ထပ်မံကြားလိုက်ရသည်။

“မိန်းမစကားကို ယုံတဲ့လူဟာ လူမိုက်ကွယ့်... မင်းတို့ရဲ့စကားကို ငါမယုံဘူး... ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ယုံလိုက်ဦးမယ်... လူမိုက်လုပ်လိုက်ဦးမယ်... ဆိုပါတော့ကွာ...”

ချစ်ချစ်က အသံလွင်လွင်ကလေးဖြင့် ရယ်မောလိုက်၏။

“ကဲ... လာပါ... လာနမ်းစမ်းပါ...”

ချစ်ချစ်သည် နှုတ်မှ ဖိတ်ခေါ်စကား ပြောနေသော်လည်း သူမ၏လက်နှစ်ဖက်ကိုမူ သတိကြီးစွာထား၍ အသင့်ပြင်ဆင်ထားသည်။ လူတစ်ယောက် သူမရှေ့သို့ ရိပ်ခနဲ ရောက်ရှိလာသည်နှင့် ချစ်ချစ်က သူမ၌ ရှိရှိသမျှအင်အားကုန် ထုတ်၍ တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့၏။

ချစ်ချစ်၏လက်နှစ်ဖက်သည် ထိုလူ၏ရင်ဝသို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဝင်ရောက်သွားသည်။ သို့သော် ထိုလူက သူမ၏လက်နှစ်ဖက်ကို မြွေဟောက်ပေါက်လိုက်သကဲ့သို့ လျင်မြန်စွာ ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်တော့သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ကျုပ်ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲလား... မိန်းမတွေရဲ့ စကားဟာ ဘယ်တုန်းကမှ မယုံရဘူး

လို့... ကျုပ်ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား... ကျုပ်က သတိထားမိလို့ တော်သေးတာပေါ့... နို့မို့ရင်တော့ မင်း လက်သီးချက်နဲ့ တစ်ချက်တည်း အသက်ပျောက်နိုင်တယ်...”

ချစ်ချစ်က သူမ၏လက်ကို ပြန်လည် ဆွဲနှုတ်လိုက်၏။ ထိုလူက ချစ်ချစ်၏လက်ကို လုံးဝလွှတ်မပေးဘဲ တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ ချစ်ချစ်မှာ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားတော့၏။

သရဲတစ္ဆေသဖွယ် ဒုက္ခအမျိုးမျိုးပေးနေသည့် ထိုလူ၏ မျက်နှာကို တွေ့မြင်ရချေပြီ။

ထိုလူသည် ပန်းရောင်အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ထိုသူ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံနှင့် ဟန်ပန်အမူအရာများမှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော မိဘများမှ ပေါက်ဖွားသည့် သားသမီးဖြစ်ဟန်ရှိသော်လည်း ရုပ်ရည်မှာမူ လွန်စွာအရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရ၏။

“ရှင်... ရှင်... ဘယ်လိုလူလဲ... ကျွန်မလက်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဖမ်းဆွဲထားရတာလဲ... လွှတ်... လွှတ်... ကျွန်မကို သတ်ချင်ရင် သတ်... ဒါမှမဟုတ်ရင် အိမ်ရှင့်လက်ထဲအပ်... ကျွန်မက လူကောင်းမဟုတ်ဘူး... ဒီအိမ်ကို တိတ်တခိုးဝင်လာတဲ့ သူလျှိုပဲ”

ထိုလူက အကျည်းတန်စွာ ပြုံးလိုက်၏။

“ဒီအိမ်ရှင်က ကျုပ်အဖေလည်း မဟုတ်ဘူး... ကျုပ်လည်း ဒီအိမ်ရှင်ရဲ့သား မဟုတ်ဘူး... ဒီတော့ မင်းဟာမင်း သူလျှိုပဲဖြစ်ဖြစ်... သူခိုးပဲဖြစ်ဖြစ်... ငါနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး... မင်းကို သူလက်ထဲအပ်ဖို့ ငါ့မှာ ဘာတာဝန်မှ မရှိဘူး...”

ချစ်ချစ်က ထိုလူ၏စကားကြောင့် မျက်မှောင်ကုတ်သွား

မိ၏။

"ဟင်... ဒါဖြင့်... ရှင်... ရှင်ကလဲ ကျွန်မလိုပဲ တိတ်တိတ်ကလေး နိုးဝင်လာတဲ့လူပေါ့..."

"ဟုတ်ပါ့သဗျာ... ကျုပ်ကလည်း မင်းအတိုင်းပါပဲ"

ချစ်ချစ်အဖို့ စဉ်းစားခန်း ရောက်လာသည်။ ထိုလူသည် အကျည်းတန် အရုပ်ဆိုးသူ ဖြစ်သော်လည်း သိုင်းပညာ အဆင့်အတန်း အလွန်မြင့်မားသူ ဖြစ်ကြောင်း သူမ ကောင်းစွာသတိထားမိသည်။

သူမ၏အကြည့်ကိုပင် ရှောင်ရှားနိုင်သော ထိုလူ၏စွမ်းရည်က သူ၏သိုင်းပညာအဆင့်အတန်းကို ပြနေသည်။ ယခုပင် လျှင်ကြည့်။ သူမ၏လက်သီးများကို မလွတ်တမ်း ဖမ်းဆုပ်ထားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလော။ ထို့ကြောင့် ထိုသူ့ထံမှ အကူအညီရယူ သင့်မသင့် တွေဝေစဉ်းစားနေမိ၏။

ထိုလူက ချစ်ချစ်အား စေ့စေ့ကြည့်ရင်း...

"ဘာလဲ မင်းက ကျုပ်ဆီက အကူအညီတောင်းဖို့ စဉ်းစားနေသလား..."ဟု မေးလိုက်သည်။

ချစ်ချစ်မှာ ထိတ်လန့်သွားသည်။ သူမ၏အတွင်းစိတ်ကို ဤလူသည် ထိုးထွင်းမြင်နေသည်လား မဆိုနိုင်။ သို့သော် ချစ်ချစ်သည် သူမ၏ထိတ်လန့်မှုကို မပေါ်အောင် ဂရုစိုက်ထိန်းသိမ်းလိုက်ပြီးခပ်တည်တည်ပင် ပြန်မေးလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်... ရှင်ကကော ကူညီနိုင်ပါ့မလား..."

ထိုလူက တဟားဟား ရယ်မောတော့၏။

"တခြားလူအဖို့ကတော့ ထမင်းစားရေသောက် အလ... ထက်တောင် လွယ်သေးတယ်... မင်း နားလည်ချင်မှ နားလ...

မယ်... ကျုပ်က ဘယ်နေရာမဆို သွားချင်ရာသွား... လာချင်ရာလာလုပ်လို့ရတယ်... လုပ်နိုင်တယ်... မင်းရဲ့မေးခွန်းဟာ ကျုပ်လိုလူမျိုးအတွက် ရယ်စရာကြီး ဖြစ်နေတယ်..."

"အင်း... ရှင်ကတော့ တကယ့်အကြွားဝိဇ္ဇာပဲ..."

ထိုလူက ရယ်မောလိုက်၏။

"ဟား... ဟား... ဟား... ဒီစကားမျိုးနဲ့ ကျုပ်ကို မခံချင်ဖြစ်အောင် လုပ်လို့မရဘူးကွ... ကျုပ်က လူနုံလူအ,မဟုတ်ဘူး... တစ်ခုတော့ရှိတယ်... မင်းကို ကျုပ် ကူညီနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခုရှိတယ်... မင်းက ကျုပ်အကူအညီ တကယ်လိုချင်တယ်ဆိုရင် မင်းပါးကို အနမ်းခံ... ဘယ့်နှယ့်လဲ... အကူအညီလိုချင်စိတ် ရှိသေးရဲ့လား..."

ချစ်ချစ်သည် ထိုလူ၏စကားကို လေးနက်စွာ စဉ်းစားနေသည်။ ထိုလူ၏ သိုင်းပညာက လွန်စွာမြင့်မားလှ၏။ သူ၏သိုင်းပညာဖြင့် သူမကို နမ်းရုံတင်မက သည့်ထက်ပို၍ ကျူးလွန်လိုက ကျူးလွန်နိုင်သေး၏။ နောက်ဆုံး သတ်ပစ်လျှင်ပင် သတ်ပစ်နိုင်သော အဆင့်မျိုး ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဤမြင်းဇောင်းထဲတွင် အချည်းအနှီးဖြင့် အသေမခံလို။ ပါးတစ်ချက် အနမ်းခံရုံမျှနှင့်လည်း ပဲ့ထွက်သွားသည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ချစ်ချစ်သည် မျက်စိမှိတ်လိုက်တော့၏။ နမ်း... နမ်းလိုက် ဟူသည့် သဘောပင်။

ထိုလူက သူမ၏ပါးပြင်ကို အသာအယာ နမ်းလိုက်၏။

"ကဲ... ကျုပ်ကတော့ နမ်းပြီးပြီ... ယောကျာ်းဆိုတာ ကိုယ့်ကတိကိုတော့ တည်အောင် ကြိုးစားရတယ်... ဒီတော့... ကျုပ် ကတိအတိုင်း မင်းကို အပြင်ရောက်အောင် လိုက်ပို့ပေး

မယ်… ”

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ချစ်ချစ်၏ လက်ကိုဆွဲကာ မြင်းဇောင်းအပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် အခြားတစ်ဘက်သို့ ပြေးထွက်သွားပြန်ရာ ချစ်ချစ်မှာ အသံထွက်အော်မိမှုမတတ် ထိတ်လန့်သွား၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုလူပြေးရာအရပ်မှာ အဆောင်များ ရှိနေရာဘက်သို့ ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

“ရှင်… ရှင်… ကျွန်မကို ဘယ်ကိုခေါ်သွားမလို့လဲ… ”

ထိုလူက အေးစက်စွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား… ဟား… ဟား… ပထမတော့ ကျုပ်က မင်းထွက်ပြေးနိုင်အောင် တကယ်ကူညီမလို့ပါပဲ… ဒါပေမယ့်… ခုတော့ ကျုပ် စိတ်ပြောင်းသွားပြီ… မင်းကို ကျုပ် လက်မလွှတ်နိုင်တော့ဘူး… ဒီတော့… ကျုပ်ဆီမှာပဲ ခေါ်ထားလိုက်တော့မယ်… ”

ချစ်ချစ်မှာ လွန်စွာ ထိတ်လန့်သွားတော့သည်။

“ရှင်… ရှင်… ကတိမတည်ဘူး… ရှင် ယောကျ်ား မဟုတ်ဘူး… ရှင်ပြောတုန်းကတော့ ရှင်ဟာ ဒီအိမ်နဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ဘူးဆို… ”

“ကျုပ်က ဘယ်လိုများ ပြောခဲ့လို့လဲ… ဒီအိမ်ရှင်က ကျုပ်အဖေတော့ မဟုတ်ဘူး… ဒါပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့အမေကွ… ”

ချစ်ချစ်မှာ ဒေါသထွက်လွန်းလှသဖြင့် အသားများ တဆတ်ဆတ် တုန်လာတော့သည်။

“ရှင်… ရှင်… လူယုတ်မာ… ခွေးတိရစ္ဆာန်… ”

ထိုလူသည် သူမ၏ကြိမ်းမောင်း ဆဲဆိုမှုကို လုံးဝ စိတ်ဆိုးခြင်းမရှိဘဲ၊ အိမ်အဆောင်များ ရှိရာဘက်သို့သာ သူမ၏ လက်

ကို ဆွဲ၍ ပြေးနေတော့သည်။ ချစ်ချစ်မှာ ထိုသူ၏ လက်ထဲမှ လွတ်အောင် ရုန်းကန်နိုင်စွမ်း မရှိသဖြင့် ထိုလူ၏ နောက်မှ ပါသွားရတော့သည်။ ထိုလူသည် အဆောင်တစ်ခုထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

အဆောင်ထဲ၌ အနက်ရောင် ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသည့် လူများ အနှံ့အပြားရှိနေသည်။ ထိုလူကို တွေ့သည်နှင့် ထိုအနက်ရောင် ဝတ်စုံဝတ်လူများက ဦးညွှတ်အရိုအသေ ပြုကြ၏။ ချစ်ချစ်တွေ့ခဲ့ပြီးသည့် အဖြူရောင်ဝတ်စုံဝတ် မိန်းကလေးများကဲ့သို့သော မိန်းကလေးအများအပြားကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ထိုမိန်းကလေးများက

“သခင်ကလေး ပြန်လာပြီကိုး… ”

ပန်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့် ထိုလူက တဟားဟား ရယ်မောရင်း…

“အေးပေါ့… မင်းတို့က တံခါးမကြီးပိတ်ထားတော့ ငါက မြင်းဇောင်းထဲက ကျော်ဝင်လာရတာပေါ့… ” ဟု ပြန်ဖြေသည်။

“သခင်လေးကို ကျွန်မတို့က မဝင်စေ့ချင်လို့ ပိတ်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး… မေမေကြီးရဲ့ အမိန့်ကြောင့်ပါ… မေမေကြီးက သခင်ကလေးကို မဝင်စေရဘူးလို့ အမိန့်ပေးထားလို့ပါ”

ထိုလူငယ်အတွက် ဝတ်စုံဖြူဝတ် မိန်းကလေး၏ စကားများက မည်သို့မျှ စိတ်ထိခိုက်စေဟန် မတူ။ ချစ်ချစ်၏လက်ကို ဆွဲကာ ဝါးပင်ကလေးများ အစီအရီ စိုက်ပျိုးထားသည့် အဆောက်အဦရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေတော့၏။

ထိုစဉ် ထိုအဆောက်အဦပေါ်မှ အသံတစ်သံ ဟိန်း၍ ထွက်လာသည်။

"ဟော့… ရပ်လိုက်စမ်း… "

ထိုလူသည် ထူးထူးခြားခြားပင် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး၊ တုံ့ခနဲ ရပ်တန့်လိုက်တော့၏။ ချစ်ချစ်လည်း အဆောက်အဦပေါ်သို့ မော့၍ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဤသို့ တားမြစ်လိုက်သူသည် မည်သူပေနည်း။ အဆောက်အဦ၏ ရှေ့ဘက်ဝရံတာပေါ်တွင် အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကြီး၏ လှပခန့်ညားမှုများကို ဝိစိသသကြီး တွေ့မြင်နေရသည်။

ထိုအမျိုးသမီးကြီးက ချစ်ချစ်အား တစ်ချက်မျှ ကြည့်ရင်း ထိုလူအား လှမ်းမေးလိုက်သည်။

"ပြောစမ်း… ဒီမိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲ… "

ထိုလူက ပြုံးလိုက်၏။ ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲသော အပြုံးသာတည်း။ "သူ… သူ… သူက သားပြောပြောနေတဲ့ 'ရမ်းပင်းမွန်' ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးပါ… "

အမျိုးသမီးကြီး၏မျက်နှာ၌ ထူးခြားမှု တစ်စုံတစ်ရာ ပေါ်မလာချေ။ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း အမိန့်ပေးလိုက်၏။

"သြော်… သူက တော်တော်ကလေး ချောတာကိုး… ဒါကြောင့် မင်းက ဒါလောက် ဖြစ်နေတာပေါ့လေ… ကဲ… ကဲ… သူ့ကို အထဲခေါ်ခဲ့ပါ… "

ထိုလူက ချစ်ချစ်၏လက်ကိုဆွဲကာ အဆောက်အအုံထဲသို့ ဝင်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ချစ်ချစ်က အသံကုန် အော်ဟစ်တော့သည်။

"ကျွန်မက ရမ်းပင်းမွန် မဟုတ်ဘူးရှင့်… သူ့ကိုလည်း မသိဘူး… သူ ဘာကောင်ဆိုတာ ကျွန်မ မသိဘူး… နောက်ပြီး…

ရှင့်ကိုလည်း မသိဘူး… ကျွန်မက ရှင်တို့ မြင်းလှည်းအောက်ကနေ ခိုလိုက်လာပြီး ရှင်တို့ခြံဝင်းထဲ ဝင်လာတာ… အဲဒီတင် သူက ကျွန်မကို ဖမ်းလိုက်တာ… ရှင်တို့ခြံထဲ ခိုးဝင်လာလို့ သတ်ချင်တယ်ဆိုရင် သတ်ပစ်လိုက်… "

ထိုလူသည် သူဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ ချစ်ချစ် တစ်ယောက် အလွယ်တကူ လိုက်ပါလာမည်ဟု ယုံကြည်နေရာမှ ချစ်ချစ်၏ စကားသံ ကြားလိုက်ရသောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစိမ့်သွားတော့၏။

အမျိုးသမီးကြီး၏မျက်နှာမှာလည်း 'ကွက်'ခနဲ ပျက်သွားတော့သည်။ သူမက ထိုလူအား အပြစ်တင်သော မျက်လုံးများဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။ သူမ၏နှုတ်မှ စကားသံ တစ်လုံးချင်း ထွက်လာတော့သည်။

"သူ့ကို… ခေါ်ခဲ့စမ်း… "

ဤသို့ဖြင့် ချစ်ချစ်တစ်ယောက် အဆောင်တွင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့ရတော့သည်။

အခန်းထဲတွင် ပြင်ဆင်ထားပုံမှာ နတ်ဘုံနတ်နန်းတမျှ လှပခန့်ညားလှသည်။ မည်သည့် မင်းစိုးရာဇာ အထက်တန်းလွှာကမျှ ဤအခန်း၏ အဆင်အပြင်ထက် သာအောင် ပြင်ဆင်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ချစ်ချစ်အဖို့မူ ဤအခန်း၏ အဆင်အပြင်များက အဆန်းတကြယ် ဖြစ်မနေပါချေ။ သူမသည် အလွန်ချမ်းသာကြွယ်ဝသော သူဌေးကြီးကြူး၏ သမီးတစ်ယောက် မဟုတ်ပါလား။

အမျိုးသမီးကြီးသည် ကျားသားရေ အုပ်ထားသည့် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခန့်ညားစွာမှီ၍ ထိုင်နေ၏။ ပန်းရောင်ဝတ်စုံ

များ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးများသည် သူမ၏ရှေ့မှောက်၌ ရိုကျိုးစွာ ဒူးတုတ်ထိုင်လျက် ရှိနေကြ၏။

ချစ်ချစ်သည် မြင်းဇောင်းထဲ ရှိစဉ်က ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေခဲ့သည် မှန်သော်လည်း ဤအမျိုးသမီးကြီးနှင့် ဤသို့ ရင်ဆိုင်တွေ့လိုက်ရသောအခါတွင်မူ ကြောက်စိတ်ဟူ၍ မြူမှုန်တစ်မှုန်မျှပင် မရှိတော့ချေ။

အမျိုးသမီးကြီးက အေးစက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ချစ်ချစ် တစ်ကိုယ်လုံးအား လွှမ်းခြုံအကဲခတ်လိုက်၏။

"ညည်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ..."

ချစ်ချစ်သည် ခါးထောက်လိုက်သည်။ အပြုအမူတင်းမာရုံမျှမက လေသံကလည်း ကျွတ်ဆတ်ဆတ် ဖြစ်နေသည်။

"ကျွန်မ နာမည်လား... ကြူးချစ်ချစ်..."

အမျိုးသမီးကြီးက မလှမပ မဲ့ရွဲ့လိုက်သည်။

"အောင်မာ... ညည်း အာတင်းလှချည်လား... နာမည်ကဘာ... ကြူးချစ်ချစ်တဲ့ ဟုတ်လား... ညည်းက ဘာဖြစ်လို့ သူများပိုင်နက်ထဲ ဒီလောက် အတင့်ရဲရဲနဲ့ ဝင်လာရတာလဲ..."

"ကျွန်မ ဒီခြံထဲဝင်လာတဲ့ ကိစ္စလား... ကျွန်မက ဒီလိုပဲ ကျွန်မ ဝင်ချင်တဲ့ခြံဆိုရင် ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ်... မရောက် ရောက်အောင် ဝင်လိုက်တာပဲ... ကျွန်မကတော့ ဒီအတိုင်းပဲ ဆက်ဆံတတ်တယ်... ဒါတောင် ရှင့်ရုပ်ရည် ချောလွန်း လှလွန်းလို့ ဒီလောက် ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း ဆက်ဆံနေတာ... ရှင့်သားကျတော့လည်း အရုပ်ဆိုးလိုက်တာ လွန်ပါရောပဲ..."

အမျိုးသမီးကြီးမှာ ချစ်ချစ်က ဤသို့ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြန်လှန်ပြောဆိုမှုကို တွေ့မြင်ရသောအခါ အလွန်

တရာ အံ့ဩနေသည်။ သူမသည် ချစ်ချစ်အား မည်သို့မျှ ပြန်လှန်ပြောဆိုခြင်း မပြုတော့ဘဲ လှမ်း၍ အမိန့်ပေးလိုက်၏။

"ဟေ့... ဟိုမိန်းကလေးတွေကို သွားခေါ်လိုက်စမ်း..."

ကြောက်ဖွယ်ကျားယား ကြီးမားလှသော လူထွားကြီးလေးယောက်တို့က ဦးညွှတ်အရိုအသေပေးပြီး အခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွားကြ၏။ ချက်ချင်းလိုလိုပင် ဝတ်စုံဖြူ ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေး လေးယောက်ကို ခေါ်ဆောင်၍ အခန်းတွင်းသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာကြ၏။

ထိုမိန်းကလေး လေးယောက်တို့မှာ ကြောက်လန့်လွန်းလှသဖြင့် မျက်နှာပေါ်၌ သွေးပင်မရှိတော့ချေ။ စက္ကူဖြူများနှယ် ဖွေးဖွေးဖြူနေကြသည်။ အမျိုးသမီးကြီး၏ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်သောအခါ ဒူးထောက်ထိုင်ချလျက် ခေါင်းငုံ့ထားကြလေတော့သည်။

အမျိုးသမီးကြီးက ချစ်ချစ်အား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

"ညည်းက သူတို့ရဲ့မြင်းလှည်းအောက်က လိုက်ခဲ့တယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား" ဟု မေးလိုက်၏။

ချစ်ချစ်သည် အခြေအနေကို ချက်ချင်းသဘောပေါက်သွားတော့၏။ သူမ၏စကားတစ်ခွန်းကြောင့် ဤမိန်းကလေး လေးယောက် အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်ရပေတော့မည်... ။ ထို့ကြောင့် ချစ်ချစ်သည် အံကိုတင်းတင်းကြိတ်ရင်း ပြောလိုက်၏။

"ဒါကို ကျွန်မ မသိဘူး"

အမျိုးသမီးကြီးက မဲ့ပြုံး ပြုံးလိုက်၏။

"ညည်းကို ငါတစ်ခုပြောမယ်... အသည်းထဲမှာ စွဲနေ

အောင်မှတ်ထား… လောကမှာ ရုပ်လှလေ သူ့ရဲ့စိတ်ဓာတ်က ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လေပဲ… ရုပ်ဆိုးတဲ့လူကတော့ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်း အမြဲရှိတတ်တယ်… အဲဒီအချက်ကို ညည်း မြဲမြဲမှတ်ထား"

ချစ်ချစ်က သရော်တော်တော်ဖြင့် သံယောင်လိုက် လိုက်လေသည်။

"ဟုတ်ရဲ့လား"

အမျိုးသမီးကြီးက မခံချိမခံသာ ဖြစ်သွားမိ၏။ သို့သော် သူမ၏ အတွင်းစိတ်ဓာတ်ကို ကောင်းစွာ ဖုံးဖိထားနိုင်သည်။ သူမက မဲ့ပြုံးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်သည်။

"အင်းလေ… ညည်းက ငါပြောတာကို မယုံဘဲကိုး… ဒီတော့ ငါကလည်း ယုံအောင် ပြရမှာပေါ့… "

သူမသည် စကားဆုံးသွားသည်နှင့် သူမ၏ လက်ကိုလှုပ်သည် ဆိုရုံကလေးမျှ လှုပ်လိုက်သည်။ အချက်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

လူသန်ကြီး လေးယောက်တို့သည် ရုတ်ခြည်း ရှေ့သို့ လှမ်းတက်လာကြပြီး ထိုမိန်းကလေး လေးယောက်တို့၏ ဆံပင်များကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်ကြ၏။ မိန်းကလေးများမှာ နာကျင်လွန်းသဖြင့် ထိတ်လန့်တကြား အော်လိုက်မိကြသည်။

ချစ်ချစ်မှာ ကိုယ်တိုင်ခံစားလိုက်ရသကဲ့သို့ ရင်ထဲတွင် ကျင်ခနဲ ဖြစ်သွားတော့သည်။ ဤ ရက်စက်မှုက ပဏာမမျှသာ တည်း။ လူသန်ကြီးများသည် သူတို့၏ ခါး၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ကြာပွတ်များဖြင့် သနားခြင်း ညှာတာခြင်း လုံးဝမရှိဘဲ အဆက်မပြတ် ရိုက်နှက်လေတော့၏။

မိန်းကလေးများ၏ စူးရှနာကျင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သည့်

အသံများမှာ အစီစီပွက်သည့်အလား တစ်ခန်းလုံး ပွက်ပွက်ညံသွားတော့သည်။

ထိုမိန်းကလေး လေးယောက်စလုံး လုံးဝ အသံမထွက်နိုင်တော့ပဲ မေ့မြောငြိမ်သက်သွားသည့် အခါ လူသန်ကြီးများ၏ ကျာပွတ်များသည်လည်း ရပ်နားသွားလေတော့သည်။ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည့် သွေးအေးအေး ရက်စက်မှုကြီးပေတည်း။

ချစ်ချစ်၏ နုနယ်လှပသော မျက်နှာပြင် တစ်ပြင်လုံးတွင်လည်း မျက်ရည်များဖြင့် စိုရွှဲနေတော့၏။

အမျိုးသမီးကြီး၏ ယမမင်း အပြုံးက လက်ခနဲပေါ်လာသည်။

"ဘယ့်နှယ်လဲ… ညည်း တော်တော် ကြောက်သွားပြီလား… "

ချစ်ချစ်က သူမ၏မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ရင်း အော်လိုက်သည်။

"ရှင်တို့မှာ အသည်းနှလုံး မရှိဘူး… ရှင်တို့ လူယုတ်မာတွေ… ကမ်းကုန်အောင် ရက်စက်တဲ့လူတွေ… ကျွန်မကိုပါ သတ်ပစ်လိုက်… "

အမျိုးသမီးကြီးက ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။ ထိုအပြုံး၏နောက်ကွယ်၌ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှသည့် အဆိပ်ရည်ဖုံးအကြံအစည်များ ရှိပေလိမ့်မည်။

"ညည်း... သေရမှာ မကြောက်ဘူးဆိုတာ ငါ ကောင်းကောင်းသိတယ်... ဒါပေမယ့် လောကမှ သေရတာထက်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အရာတွေတစ်ပုံကြီး ရှိနေတယ်ဆိုတာ... ညည်း မသိသေးဘူး... ဥပမာ... "

ချစ်ချစ်သည် သူမ၏နားနှစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တင်းကျပ်စွာ ပိတ်ရင်း စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်မိတော့သည်။

"ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... ကျွန်မ မကြားချင်ဘူး... ကျွန်မ မကြားချင်ဘူး... "

"ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ညည်းမကြားချင်ဘူး ဟုတ်လား... မကြားချင်ရင်လည်း ရပါတယ်... ဒါပေမယ့်... "

သူမက သူမ၏လက်တစ်ဖက်ကို လှုပ်သည် ဆိုရုံမျှကလေးလှုပ်၍ အချက်ပြလိုက်၏။ ထိုအခါ လူသန်ကြီး လေးယောက်တို့သည် သူမအား ဝန်းရံထားလိုက်လေ၏။

ချစ်ချစ်မှာ မူးမေ့သွားမတတ် တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားလေတော့၏။

"စင်လုံ... စင်လုံ... ကျွန်မကို ကယ်ပါ... "

ချစ်ချစ်၏ စူးရှ တုန်ယင်နေသော အသံသည် အိမ်တစ်ဆောင်လုံး တုန်ဟီးမျှမတတ် ထွက်ပေါ်လာတော့၏။

သူမအား ကယ်လိုက်ပါပြီ။

အလွန်တရာ သာယာနာပျော်ဖွယ် ကောင်းလှသော ခေါင်းလောင်းသံကလေး တစ်ခုက သူမအား ကယ်တင်လိုက်ပါပြီ။

ထိုခေါင်းလောင်းသံ ကလေးသည် အမျိုးသမီးကြီး၏နောက်၌ ကာရံထားသည့် ခရမ်းရောင် ခန်းဆီး၏ နောက်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်၏။ အမျိုးသမီးကြီးသည် မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း ထိုင်ရာမှ ထကာ နောက်ဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

ချစ်ချစ်တစ်ယောက် 'ဟင်း'ခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်မိတော့သည်။ အမျိုးသမီးကလေး လေးယောက် ခံစားလိုက်ရသည့် ငရဲခန်းမှ လက်မတင်ကလေး လွတ်မြောက်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။ ချစ်ချစ်သည် အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

ပန်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော လူငယ်ကမူ သူမအား ကြည့်ရင်း ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြင့် ညည်းညည်းညူညူ ပြောနေတော့သည်။

"မင်းက အမှန်အတိုင်း သွားပြောလိုက်တာကိုး... ကံကောင်းတယ်... မင်း သိပ်ကံကောင်းတယ်... မေမေက ညှော်သည် တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားပေလို့ပဲ... အင်းလေ... ကံကောင်းချင်ရင် ကြံဖန်ဖြစ်တတ်တာပဲ... နို့မဟုတ်ရင်တော့လား"

ထိုစဉ်...

အဖြူရောင်ဝတ် မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာပြီး ပန်းရောင်ဝတ် လူငယ်အား ဦးညွှတ်အရိုအသေပေးရင်း အစီရင်ခံလိုက်သည်။

"သခင်မကြီးက အမိန့်ပေးလိုက်ပါတယ်... ဒီမိန်းကလေးကို မြေအောက်ခန်းကို ပို့ထားလိုက်ပါတဲ့... "

ချစ်ချစ်၏ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားသည်။ သူမ

၏ဦးနှောက်တွင်း၌ သေမင်းတမန် ခေါင်းလောင်းသံက အချက်ပေးသည့်နှယ်မြည်ဟည်းလာသည်။ ယင်းမြေအောက်ခန်းသို့သာ ရောက်သွားပါက သူမ၏ဘဝ ဆုံးရပေတော့မည်။

ထို့ကြောင့် ရှိနေသော အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံတော့။

သူမက သူမနှင့်အနီးဆုံး ရပ်နေသော လူသန်ကြီးအား ပြင်းထန်သော လက်သီးတစ်လုံး ပစ်သွင်းလိုက်၏။ ထိုလူသန်ကြီးသည် 'ဝုန်း'ခနဲ ပစ်ကျသွားလေတော့၏။ လက်သီး၏ ပြင်းထန်ခြင်း၊ အငိုက်မိခံရခြင်းတို့ကြောင့် ထိုလူသန်ကြီးမှာ ငှက်ပျောပင်ကို ဝိုင်းချခံလိုက်ရသည့်နှယ် တုံးခနဲ လဲကျသွားရခြင်းဖြစ်၏။

ချစ်ချစ်သည် ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ ပြေးသွားပြီး ကျွမ်းတစ်ပတ်ပစ်ကာ အပြင်သို့ ခုန်ထွက်လိုက်တော့၏။ သူမသည် ငှက်ကလေးတစ်ကောင်အလား လေထဲ၌ ဝဲ၍ထွက်သွား၏။

ချစ်ချစ်သည် မြေပြင်သို့ ရောက်သောအခါ သူမနောက်သို့ မည်သူ လိုက်လာမလာ လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ထိုအခါ ပါးစပ်ကလေး အဟောင်းသားနှင့် အလွန်တရာ အံ့ဩသွားလေတော့၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူမ၏နောက်၌ လူသူတစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရသောကြောင့်ပေတည်း။

ချစ်ချစ်သည် 'ဟင်း'ခနဲ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ကာ သူမ၏ကိုယ်ပေါ်မှ ဖုံများကို ခါချလိုက်၏။ ဤခြံဝင်းကျယ်ကြီးမှ ပြေးထွက်ရန် ရှေ့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

"မိန်းကလေး ညည်းက ဘာတွေ အပင်ပန်းခံနေရတာလဲ... ဘာဖြစ်လို့ အချိန်ကုန်ခံပြီး ဒီခြံထဲက ပြေးထွက်ဖို့ ကြိုးစားနေရတာလဲ... ငါတို့ခြံထဲက ငါတို့လက်ထဲက မလွတ်ချင်ဘူးဆိုရင် ယင်ကောင်တစ်ကောင်တောင် မလွတ်စေရဘူးကွဲ့... "

ချစ်ချစ်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားတော့သည်။ သူမ၏ ရှေ့တွင် အမျိုးသမီးကြီးကို ရင်ဆိုင် တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ပေတည်း။

အမျိုးသမီးကြီး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးပန်းတစ်ပွင့် ပွင့်နေသည်။ ထိုအပြုံးမျိုးကို မိန်းကလေး လေးယောက်အား ကျာပွတ်ဖြင့် မရိုက်ခိုင်းမီက တွေ့မြင်ပြီးဖြစ်သဖြင့် ချစ်ချစ်မှာ သွေးဆုတ်သွားရတော့သည်။

ချစ်ချစ်သည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချက်ချင်းချလိုက်လျက် အမျိုးသမီးကြီးအား စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်တော့၏။ သူမသည် သိုင်းအကျော်အမော်များစွာနှင့် လက်ပွန်းတတီး အတူတကွ နေထိုင်ခဲ့ဖူးသဖြင့် သူတို့ထံမှ သိုင်းပညာ အချို့အဝက်ကို သင်ကြားခဲ့၊ ရရှိခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် သူမသည် သိုင်းပညာအမျိုးမျိုးကို အနည်းငယ်စီ တတ်မြောက်ထား၏။

ထို တောင်မရောက် မြောက်မရောက် သိုင်းပညာများဖြင့် အမျိုးသမီးကြီးအား တိုက်ခိုက်သောအခါ အမျိုးသမီးကြီးက ရယ်မောနေလေတော့၏။

"ညည်းရဲ့သိုင်းပညာက ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း... ဒါပေမယ့် တစ်ခုကောင်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် ဖြစ်နေတော့... ရေးအကြောင်းကျရင် ဘယ်လိုမှ သုံးလို့မရနိုင်ဘူးကွဲ့... "

အမျိုးသမီးကြီးသည် ချစ်ချစ်၏ တိုက်ခိုက်မှုများကို ကွေ့ရှောင်ရုံသာမက ပျက်အောင်ပင် မရှောင်တိမ်းချေ။ တိမ်းကာ ယိမ်းကာဖြင့် ပွတ်ကာ သီကာသာ ရှောင်တိမ်းသွားသည်။

ချစ်ချစ်ကမူ အံကိုတင်းတင်းကြိတ်၍ အစွမ်းကုန် တိုက်ခိုက်နေသည်။ သို့သော်... အချည်းအနှီးသာတည်း။ ဤကား ချစ်ချစ်အတွက် သင်ခန်းစာပင် ဖြစ်တော့သည်တကား။

အတတ်မျိုးစုံကို အပြည့်အစုံမဟုတ်ဘဲ၊ အကုန်တတ်ထား၍ အကျိုးမရှိ။ အကျိုးထက် အပြစ်ပင် ရတတ်သည်။ ပြည့်စုံကုံလုံစွာ တတ်မြောက်ထားသော နည်းကောင်းတစ်ခုသည်သာ အဖိုးထိုက်တန်ပေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးက ချစ်ချစ်အား သရော်ပြုံး ပြုံးရင်း ပြောလိုက်သည်။

"ညည်း ဒီလောက် အပင်ပန်းခံပြီး ကြိုးစားမနေပါနဲ့... ညည်းအတွက် အခွင့်အခါဆိုတာ မရှိတော့ဘူး..."

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အမျိုးသမီးကြီးက သူမ၏လက်တစ်ဖက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ ချစ်ချစ်၏ ခါးတစ်ဖက်၌ တုံကျင်သွားလေတော့။ တခဏချင်းပင် မြေပြင်ပေါ်သို့ အရုပ်ကျိုးပြတ်ပစ်လဲကျသွားတော့သည်။

အမျိုးသမီးကြီးသည် အဆင်သင့် သူမ၏အနောက်သို့ ရောက်ရှိလာသော လူသန်ကြီး နှစ်ယောက်အား အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

"ကဲ... ဒီကလေးမကို မြေအောက်ခန်းထဲ ပို့လိုက်စမ်း"

စကားဆုံးသည်နှင့် အမျိုးသမီးကြီးသည် လှည့်ထွက်သွားလေတော့သည်။

လူသန်ကြီး နှစ်ယောက်တို့သည် သူတို့သခင်မကြီး၏ အမိန့်အတိုင်း ချစ်ချစ်အား သစ်ရွက်ကလေး တစ်ရွက်ပမာ သယ်ယူသွားကြသည်။ သယ်မသွားရင်း ချစ်ချစ်အား သရော်ပြုံး ပြုံး၍ ကြည့်ကြလေရာ ချစ်ချစ်မှာ မခံချိမခံသာ ဖြစ်နေရတော့၏။ နောက်ဆုံး ချစ်ချစ်သည် ထိုလူသန်ကြီးများအား တိရစ္ဆာန်များနှင့် နှိုင်း၍ ရိုင်းပျစွာ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းတော့သည်။ ဤလူသန်ကြီးများအား လက်ဖြင့် မတုံ့ပြန်နိုင်သဖြင့် သူမ တတ်နိုင်သည့် နှုတ်ဖြင့် တုံ့ပြန်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ လက်ဝါးစောင်းထက် နှုတ်စောင်းထက်ကြောင်း ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

လူသန်ကြီး နှစ်ယောက်အနက်မှ တစ်ယောက်သည် သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ချစ်ချစ်၏ပါးကို ရိုက်ရန် သူ၏ကြီးမားလှသော လက်ဝါးကြီးကို မြှောက်လိုက်လေ၏။

"ဟေ့... မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ..."

အေးစက်သောအသံက လူသန်ကြီး၏လက်ကို လေထဲ၌ တန်းလန်းကြီး ရပ်တန့်သွားစေ၏။ ပန်းရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူငယ်က အဆောင်၏အဝမှ လှမ်းပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

လူသန်ကြီးသည် မျက်နှာပျက်သွားရင်း ရိုက်ရန် ရွယ်ထားသော သူ၏လက်ကို ကမန်းကတန်း ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်၏။ လူသန်ကြီး နှစ်ယောက်စလုံး အပြစ်ကျူးလွန်မိကြသော ကလေး

ငယ်များပမာ ခေါင်းငုံ့နေကြတော့၏။

ထိုစဉ် ထိုနေရာသို့ ရောက်ရှိလာသည့် ဝတ်စုံဖြူဝတ် မိန်းကလေးတစ်ဦးက လူသန်ကြီး နှစ်ဦးအား ပြုံးကြည့်ရင်း... ။

“ဘယ်လိုလဲ... ရှင်တို့ ဘာငိုင်နေကြတာလဲ... ဒီမိန်းကလေးကို မြေအောက်ခန်းကို အမြန်ဆုံး သွားပို့လိုက်လေ... ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

သူမသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ပန်းရောင်ဝတ်စုံဝတ် လူငယ်၏ လက်ကိုဆွဲကာ ထိုင်နေရာမှ လှည့်ထွက်သွားလေတော့၏။

အခန်း (၁၄)

အကျဉ်းအကျပ်

လှေကားထစ်များ... ။

လှေကားထစ်များသည် အောက်သို့ ထိုးဆင်းသွားသည်။ ထိုလှေကားထစ်များသည် မြေအောက်ခန်းထဲသို့ ဆင်းသော လှေကားထစ်များသာတည်း။

လှေကားထစ်ပေါင်းများစွာကို နင်းပြီးကြသောအခါ မြေအောက်သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ မြေအောက်တွင် အခန်းများ အစီအရီရှိနေသည်။ အလည်ဗဟိုလောက်တွင် ရှိနေသည့် အခန်းတစ်ခန်းရှေ့၌ ဝတ်စုံဖြူ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် စားပွဲတစ်လုံးနှင့် ထိုင်နေ၏။

လူသန်ကြီးနှစ်ယောက်က ချစ်ချစ်အားခေါ်ဆောင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ထိုမိန်းကလေးက ထိုင်ရာမှထ၍ လှမ်းပြောလိုက်၏။

“ဝါစန်း အားနေတယ်... သူ့ကို အဲဒီအခန်းထဲ ထည့်ထားလိုက်... ”

လူသန်ကြီးနှစ်ယောက်တို့သည် ချစ်ချစ်အား သယ်မသွားကြပြီး၊ 'ဝါစနီး' ဟု ရေးသားထားသည့် အခန်းတွင်းသို့ ပစ်ထည့်လိုက်ကြတော့သည်။

ထို့နောက် 'ဂျိုင်း'ခနဲ တံခါးပိတ်သံ ကြားလိုက်ရလေ၏။

ထိုအခန်းထဲသို့ ရောက်သွားသည်နှင့် ချစ်ချစ်မှာ ကြုံကြုံပါအောင် ငိုကြွေးလေတော့သည်။

သူမ၏စိတ်ထဲတွင် ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဒေါသဖြစ်နေသည်မှာ စင်လုံကိုသာ ဖြစ်ပါ၏။ သူမ ဤမျှ ဒုက္ခရောက်နေချိန်အတွင်း အဘယ်ကြောင့် လာရောက် မကယ်တင်ရလေသနည်း။

စင်လုံကို ထပ်ခါတလဲလဲ အပြစ်တင် နေမိသည်။ သူမသည် ငိုကြွေးရလွန်းသဖြင့် ပင်ပန်းသွားပြီး နောက်ဆုံး အိပ်ပျော်သွားလေတော့၏။

ချစ်ချစ်သည် အိပ်ပျော်နေရင်းမှ အိပ်မက်အမျိုးမျိုး မက်နေတော့သည်။

တည်ကြည်သော မျက်နှာပေးဖြင့် သူမအား ကြည့်နေသော စင်လုံကိုလည်းကောင်း၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့် မျက်နှာပေးဖြင့် သူမအား ကြည့်နေသည့် အမျိုးသမီးကြီးကိုလည်းကောင်း၊ နောက်ဆုံး ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့် သူမအား ကြည့်နေသည့် ပန်းရောင်အင်္ကျီဝတ် လူငယ်ကိုလည်းကောင်း၊ အိပ်မက်မြင်မက်နေ၏။

ပန်းရောင်အင်္ကျီဝတ် လူငယ်သည် သူမအား ပြုံးစေ့စေ့ကြည့်နေရင်း ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းချင်း တိုးလာနေသည်။ ချစ်ချစ်သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လာသဖြင့် နောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းဆုတ်နေမိသည်။

နောက်ဆုံး သူမ၏ကျောပြင်နှင့် နံရံကို ထိကပ်မိလိုက်တော့မှ သူမ၏အသည်းနှလုံးများသည် သူ၏ရင်ထဲမှ ခုန်ထွက်သွားတော့မတတ် ဖြစ်သွားသည်။ သူမက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာအော်လိုက်၏။

"ရှင်... ရှင်... ဘာလာလုပ်တာလဲ... "

"ဟား... ဟား... ဟား... ဟား"

ပန်းရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသော လူငယ်၏ရယ်သံသည် အခန်းတစ်ခန်းလုံး ပွက်ပွက်ညံသွားလေတော့သည်။ ထို့နောက် တစ်လှမ်းချင်း ရှေ့သို့ တက်လာပြန်လေတော့၏။

ချစ်ချစ်သည် သူမ၏မျက်လုံးများကို ကြောက်လန့်တကြားဖွင့်လိုက်မိ၏။

ချစ်ချစ်ခမျာ လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ခံစားလိုက်ရတော့၏။ သူမက အိပ်မက်ဟု ထင်နေခြင်းမှာ မမှန်ကန်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပန်းရောင်ဝတ်စုံဝတ် လူငယ်သည် မြေအောက်ခန်းထဲသို့ အမှန်တကယ် ဝင်ရောက်လာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ပေတည်း။

ချစ်ချစ်သည် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်၏။

"ရှင်... ရှင်... ဘာလာလုပ်တာလဲ... သွား... ထွက်သွား၊ အခု ပြန်ထွက်သွား... "

ပန်းရောင်ဝတ်စုံဝတ် လူငယ်က ပြုံးလိုက်သည်။

"ဘာလဲ... မင်းက ကျုပ်ကို ရုပ်ဆိုးလို့ မကြိုက်ဘူးပေါ့

ဟုတ်လား… ရပါတယ်… ရပါတယ်… မင်းစိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်စေရပါမယ်… ”

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် နောက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။ မကြာမီ ချစ်ချစ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာ၏။

ချစ်ချစ်မှာ အလွန်တရာ အံ့သြသွားတော့၏။ ထိုလူငယ် ပြန်လှည့်လာသောအခါ အလွန်တရာ ချောမောလှပသော လူငယ်တစ်ယောက်၏ရုပ်သွင် ဖြစ်နေ၏။

“ကဲ… ဘယ့်နှယ်လဲ… ကျုပ်ကို သဘောကျသွားပြီလား”

ချစ်ချစ်မှာ အံ့သြသွားသည် မှန်သော်လည်း ထိုစကားကိုမူ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်လေ၏။

“ဘာသဘောကျရမှာလဲ… မကျဘူး… ရှင် ဒီအခန်းထဲက ထွက်သွားစမ်းပါ… ”

ပန်းရောင်ဝတ်စုံဝတ် လူငယ်က တစ်ချက်ပြုံးလိုက်၏။ ထို့နောက် တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်ပြန်သည်။ ချစ်ချစ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသောအခါတွင်မူ အလွန်ယောကျ်ားပီသသည့် ရုပ်သွင် အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားလေ၏။

အလွန်တရာ ထူးခြားလှသော မြင်ကွင်းအတွက် ချစ်ချစ်မှာ ရင်သပ်ရှုမော အံ့သြသွားရတော့သည်။ ပဥ္စလက်အတတ်လော… ၊ စုန်းကဝေ အတတ်လေလော။ ချစ်ချစ်သည် နှုတ်ခမ်းကလေးကို မဲ့လိုက်ပြီး…

“တော်စမ်းပါ… ရှင် ဘယ်လိုပဲ ရုပ်ပြောင်း ရုပ်ပြောင်း ကျွန်မက ရှင့်ကို မကြိုက်နိုင်ပါဘူး… ”ဟု အပြတ်ပြောချလိုက်

သည်။

ပန်းရောင်ဝတ်စုံဝတ် လူငယ်သည် အနည်းငယ် စိတ်တိုသွားဟန်ဖြင့်…

“ဒီတစ်ခါတော့ ကြည့်လိုက်ပါဦးလေ… ”

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြန်သည်။ ချစ်ချစ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသောအခါ အလွန်တရာ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်လှသည့် လူကြမ်းကြီးရုပ်သွင်ကို ပြောင်းလဲသွားသည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ ရုပ်သွင်တင်မက အသံများပင် ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲသွား၏။ အသံကလည်း ခက်ထန် ကြမ်းတမ်းလှ၏။

“ဟေ့… ပြောစမ်း… မင်းက တယ်ခေါင်းမာပါလား… ကျုပ်ကို လက်ခံမလား… လက်မခံဘူးလား… ပြောစမ်း… ”

“ဘာ ခေါင်းမာတာလဲ… ကျွန်မ ခေါင်းမာမာ မမာမာ ရှင့်အပူ တစ်ပြားသားမှ မပါဘူး… ရှင့်လိုလူမျိုးကို ကျွန်မက ဘာဖြစ်လို့ လက်ခံရမှာလဲ… ဒီတစ်သက် မဟုတ်ဘူး… ဆယ်သက်တောင် လက်မခံသေးဘူး… ”

ပန်းရောင်ဝတ်စုံဝတ် လူငယ်သည် ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချရင်း…

“အင်း… လောကထဲမှာ မင်းကြိုက်နိုင်လောက်တဲ့ ယောကျ်ားပုံသဏ္ဍာန်ကို ပြောင်းလဲပြပြီးပြီ… မင်းက ဘယ်လိုလူမျိုးကိုမှ မကြိုက်ဘူးဆိုတော့… ကျုပ်လည်း အကြံတော်တော် အိုက်သွားပြီ… နောက်ထပ် ဘယ်လိုရုပ်မျိုး ပြောင်းပြရမလဲဆို

တာကိုလည်း လုံးဝမစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး... ”

သူသည် ထိုစကားဆုံးသွားသည်နှင့် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားသည်။

“နေဦး... နေဦး... ငါ သတိရပြီ... မင်းက သိုင်းပညာ လေးတော့ သိပ်မဆိုးလှဘူး... ဒီတော့ သိုင်းပညာတော်တဲ့လူကို တော့ ကြိုက်နိုင်မယ်နဲ့တူတယ်... ကျုပ်ရဲ့သိုင်းပညာကလည်း သိပ် မခေလှပါဘူးနော်... ကဲ... ကြည့်စမ်းပါဦး... ”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သိုင်းကွက် လေးငါးမျိုးကို လုပ်ပြလေ၏။ သူ၏သိုင်းပညာများမှာ သာမည လှပစွာ လှေကျင့်ကစားပြ၏။ သူ၏သိုင်းပညာများမှာ သာမည သိုင်းကွက်များ မဟုတ်ကြောင်း ချစ်ချစ် သိသည်။ ရှောင်လင် ဂိုဏ်းနှင့် ဟွာတန်းဂိုဏ်းတို့၏ ထင်ရှားကျော်ကြားလှသော သိုင်း ကွက်များ ဖြစ်နေသည်။

ချစ်ချစ်သည် တအံ့တဩဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ရှင့်ရဲ့သိုင်းပညာက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ... ”

လူငယ်က အားရပါးရ ပြုံးလိုက်၏။

“ကဲ... ကျုပ်တွက်ကိန်း မှန်သွားပြီ... မင်း ကျုပ်ကို သဘောကျသွားပြီ မဟုတ်လား... ”

ချစ်ချစ်က ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါအောင် ခါယမ်းပြလိုက် ၏။

“ရှင့်ကို သဘောကျပါပြီလို့ ဘယ်သူက ပြောလို့လဲ... သဘောမကျပါဘူး... ”

လူငယ်က မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း မေးလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် သဘောမကျ ဖြစ်နေရ တာလဲ... ”

“ဘယ်လိုလုပ် သဘောကျရမှာလဲ... ကျွန်မမှာ ချစ်သူ ရှိတယ် ရှင့်... ”

လူငယ်မှာ အံ့အားသင့်လွန်းသဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်း သား ဖြစ်သွားသည်။

“ဟေ... ဟုတ်လား... မင်းချစ်သူက ဘယ်သူတဲ့တုန်း”

“ကျွန်မချစ်သူ နာမည်လား... စင်လုံတဲ့... ”,

“စင်လုံတဲ့လား... စင်လုံဆိုတာ ဘယ်သူလဲ... ဒီကောင် က ငါ့ထက် ဘာများ ထူးချွန်လို့လဲ... ”

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ရှင့်ထက် ဘာတွေ ထူးချွန် သလဲ ဟုတ်စ... စင်လုံက ရှင့်ထက် သိုင်းပညာလည်း တော် တယ်... ရှင့်ထက်လည်း ယောကျာ်းပီသတယ်... ရှင့်ထက် မွန်မြတ် တဲ့ စိတ်ထားရှိတယ်... ”

“ဘာ... ပြောတယ်... ”

လူငယ်၏ ဒေါသမီးတောင် ပေါက်ကွဲလေတော့၏။

“ကောင်းပြီ... မင့်ချစ်သူ ဘယ်လောက် စွမ်းသလဲဆိုတာ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့... မင်းကောင်ကို ကျုပ်က သတ်ပြမယ်”

ချစ်ချစ်က သရော်ပြုံး ပြုံး၍...

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဒီလောက်လည်း မိုးပြော လေပြော ပြောမနေပါနဲ့... ရှင်က ရှင့်ကိုယ်ရှင် အတော်ကလေး အထင်ကြီးနေတာကိုး... ကျွန်မကတော့ ရှင့်ကိုကြည့်ပြီး ရယ်ချင်

တယ်... ရှင်ဟာ စင်လုံနဲ့ တွေ့တော့မှ သူ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိသွားမယ်... လူတစ်ယောက်မှာ ရှိသင့်ရှိထိုက်တဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာဟာ ဘာလဲဆိုတာလည်း ရှင် သိသွားမယ်... ”

လူငယ်သည် ချစ်ချစ်၏စကားများကို နားထောင်ပြီး၊ အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည့်အလား ချစ်ချစ်၏သွေးကြောများကို ပြန်ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ... မင်းသွားလိုရာ သွားနိုင်ပြီ... ”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အခန်းတံခါးကိုပါ ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ချစ်ချစ်၏ဝမ်းသာမှုကား ပြောဖွယ်ရာ မရှိတော့ချေ။ ဝမ်းသာအားရ ထရပ်လိုက်၏။ သို့သော်... သူမ၏ခြေလက်များမှာ ထုံကျင်လေးလံနေသဖြင့် ရုတ်တရက် မထနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရသည်။

ထို့ကြောင့် လူငယ်က ချစ်ချစ်အား သွားရောက်ဖေးမလိုက်သည်။ သူ၏လက်နှစ်ဖက်သည် ချစ်ချစ်၏ပခုံးပေါ်သို့ အသာအယာ ဖိ၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ ချစ်ချစ်တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားလေတော့သည်။

ထိုစဉ် ဝတ်စုံဖြူဝတ် မိန်းကလေး တစ်ယောက်က မြေအောက်ခန်း အတွင်းသို့ ဝင်လာပြီး ချစ်ချစ်အား ပြုံး၍ကြည့်လိုက်၏။

“ဘယ်လိုလဲ... မိုးပြော လေပြောပြောတာက ညည်းပါလား... သခင်ကလေးကို မကြိုက်နိုင်ဘူး ဘာဘူးဆို... အခုတော့လည်း ပူးပူးကပ်ကပ် ဖြစ်နေပါလား... ”

ချစ်ချစ်၏မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရဲခနဲ ဖြစ်သွားတော့၏။ ထိုမိန်းကလေးသည် ချစ်ချစ်အား လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ လူငယ်အား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“အင်း... သခင်ကလေးက သူ့ကို သွေးဆောင်နေပြန်ပြီနဲ့တူတယ်... ”

ထိုလူငယ်၏ မျက်လုံးများသည် ကြုံ့တက်သွား၏။ မျက်လုံးအိမ်၌ ဒေါသရိပ်များ ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

“မင်း... ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ... ”

လူငယ်သည် စကားပြောရင်း ထိုမိန်းကလေးထံသို့ တစ်လှမ်းချင်း တိုးသွားလေတော့၏။ လူငယ်၏ဒေါသသည် တစ်ဖက်သို့ ပေါက်ကွဲစီးဆင်းလေပြီ။

မိန်းကလေးသည် လူငယ်၏ မျက်လုံးများကို ကြည့်မိမှ သူမ အပြောမှားသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းကောင်း သိသွားတော့၏။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာပျက်သွားကာ သူမ၏ပါးစပ်ကလေးကို လက်ဖြင့် ပိတ်၍ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ နောက်သို့ တစ်လှမ်းချင်း ဆုတ်သွားလေတော့၏။

“ဖြန်း... ”

သခင်ကလေး အမည်ရ လူငယ်က ထိုမိန်းကလေး၏ ပါးကို ရိုက်ချလိုက်လေ၏။ ထိုမိန်းကလေးမှာ တစ်ချက်တည်းနှင့် ပုံလဲသွားတော့၏။ လူငယ်သည် ထိုမိန်းကလေး၏ ကိုယ်ပေါ်မှ ဝတ်စုံဖြူကို ဆွဲချွတ်လိုက်ပြီး ချစ်ချစ်အား ပစ်ပေးလိုက်သည်။

“အဲဒီအင်္ကျီ မြန်မြန်ဝတ်... ဒီအင်္ကျီမဝတ်ရင် မင်းဟာ

ဒီခြံထဲမှာ ထင်းထင်းကြီးဖြစ်ပြီး ပြန်အဖမ်းခံရမှာပဲ... ကဲ... မြန်မြန်လုပ်... မြန်မြန်ထွက်... လမ်းချိုးတွေ့ရင် ဘယ်ဘက်ကိုကွေ့... လှည့်မကြည့်နဲ့... ရှေ့ကိုသွားဖို့ပဲ ဂရုစိုက်... မင်းကို ကူညီမယ့်သူ လမ်းမှာ ထပ်တွေ့လိမ့်မယ်... ”

ချစ်ချစ်သည် မည်သည့်စကားမျှ မပြောတော့။ သူမ၏ လက်ထဲ၌ရှိနေသည့် အင်္ကျီကိုသာ အလျင်အမြန် ကောက်ဝတ်လေတော့သည်။ ဝတ်ဆင်ပြီးသည်နှင့် အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။

ချစ်ချစ်သည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးဝ မကြည့်တော့။ ရှေ့တူရူကိုသာ ကြည့်၍ စကြီလမ်းအတိုင်း ခပ်မြန်မြန်ကလေး ပြေးလွှားနေသည်။ သူမအတွက် အရေးအကြီးဆုံးအချက်မှာ ဤခြံဝင်းကြီးအတွင်းမှ လွတ်မြောက်ရန်ပေတည်း။

ပြေးလွှားနေရင်းမှ လမ်းဆုံတစ်ခုကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရ၏။ ချစ်ချစ်သည် စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ပန်းရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်လူငယ် ပြောသည့်အတိုင်း ဘယ်ဘက်သို့ ချိုးကွေ့လိုက်ပြီး ရှေ့သို့ ဆက်ပြေးသွား၏။

များမကြာမီ သန်မာထွားကြိုင်းလှသည့် လူထွားကြီး နှစ်ယောက်သည် သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် လျှောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ချစ်ချစ်ရင်ထဲ၌ 'ဒိုင်း' ခနဲ တုန်လှုပ်သွားမိ၏။ သို့သော် ဣန္ဒြေမပျက်ပင် ခပ်သွက်သွက် ဆက်လက်ပြေးနေလိုက်၏။ ထိုနှစ်ယောက်သည် ချစ်ချစ်အား စူးစမ်းသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရင်း...

“ဟေ... ဘယ်လိုလဲကွ... ”

ကျန်တစ်ယောက်က...

“အေး... ဒီမိန်းကလေးက အသစ်နဲ့တူတယ်... ”

“အေး... ငါလည်း တစ်ခါမှ သူ့ကို မတွေ့ဖူးဘူး... အသစ်ပဲဖြစ်လိမ့်မယ်... ”

“ဟုတ်တယ် အသစ်ပဲဖြစ်မယ်... ခုတလော တို့ခြံထဲကို လူသစ်တွေ တော်တော် ရောက်နေကြတယ်ကွ... ငါတို့လည်း မမှတ်မိတော့ဘူး... ”

ချစ်ချစ်သည် ထိုလူနှစ်ယောက်အား ဖြတ်ကျော်ယင်း ပြေးလွှားလာမိသည်။ သူတို့နှင့် အတော်လှမ်းလှမ်းကလေးရောက်မှ 'ဟင်း'ခနဲ သက်ပြင်းချနိုင်တော့၏။ စိတ်သက်သာရာရသွားသဖြင့် ပေါ့ပါးသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဆက်၍ ပြေးနေမိသည်။

ချစ်ချစ်သည် ပြေးရင်းလွှားရင်းမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သဘောပေါက် နားလည်လာသည်။ သူမအား ဤဝတ်စုံဖြူ ပစ်ပေးရင်း ပြောလိုက်သည့် ပန်းရောင်ဝတ်စုံဝတ် လူငယ်၏စကားများကိုလည်း နားလည်လာသည်။

သူမ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဝတ်စုံဖြူသည် ဤနေရာ၌ ရှိနေသည့် မိန်းကလေးတိုင်း ဝတ်ဆင်ရသည့် ဝတ်စုံသာတည်း။ ထိုဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် သူမအား ဤနေရာမှ လူရင်း မိန်းကလေးဟု လူထွားကြီးနှစ်ယောက်က မှတ်ထင်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤဝတ်စုံဖြူသာ မဝတ်ဆင်မိပါက သူမအား လိုက်လံ ဖမ်းကြပေတော့မည်။

ချစ်ချစ်သည် အပြေးကို ရပ်လိုက်ပြီး ခပ်သွက်သွက် ကလေး ဆက်လျှောက်လာသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် အရပ် ခုနစ် ပေခန့်ရှိ လူမြင့်ကြီးတစ်ယောက်အား တွေ့လိုက်ရ၏။ ချစ်ချစ်မှာ ထိတ်လန့်သွားသော်လည်း တတ်နိုင်သမျှ ချုပ်တီးလျက် လှမ်း မေးလိုက်၏။

"ရှင်... ရှင်... သခင်ကလေးရဲ့ လူမဟုတ်လား... ကျွန်မ ကို ကူညီပါ... "

ထိုလူမြင့်ကြီးသည် သူ့ပါးစပ်အား လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ခေါင်းခါပြသည်။ ထိုအခါကျမှ ထို လူမြင့်ကြီးသည် လုံးဝစကား မပြောနိုင်သူဖြစ်ကြောင်း ချစ်ချစ် သဘောပေါက်သွား၏။ ထို့ နောက် လူမြင့်ကြီးက သူ၏နားသို့ လက်ညှိုးထိုးပြကာ ခေါင်းရမ်း ပြပြန်သည်။ ဤလူမြင့်ကြီးကား ဆွံ့အ နားမကြားသူပေတကား။

ချစ်ချစ်သည် လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် မိမိအား ခြံဝင်း၏ အပြင်သို့ ရောက်အောင် ကူညီပေးရန် လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ပြသ လိုက်သည်။ ချစ်ချစ် ဆိုလိုချက်ကို လူမြင့်ကြီးက သဘောပေါက် နားလည်သွား၏။

လူမြင့်ကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြလျက် သူ့နောက်မှ လိုက်ရန် အချက်ပြသည်။ ချစ်ချစ်သည် ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် သူ့နောက်မှ ကပ်လိုက်သွားရသည်။

လူမြင့်ကြီးသည် ကိုက်အနည်းငယ်မျှ လျှောက်သွားပြီး ရပ်တန့်လိုက်၏။ ချစ်ချစ်သည် ဤလူမြင့်ကြီးကို မည်သည့်အတိုင်း အတာအထိ ယုံကြည်နိုင်သည်ကို မသိသဖြင့် အခြေအနေ မဟန်

ပါက တိုက်ခိုက်နိုင်ရန် အသင့်ပြင်ထားသည်။

သို့သော် လူမြင့်ကြီးသည် သူမဘက်သို့ တစ်ချက်မျှ မလှည့်ဘဲ ခေါင်းမိုးရှိနေရာ တစ်နေရာကို လက်ဖြင့် တွန်းလှန် လိုက်သည်။ ခေါင်းမိုးပေါ်မှ ကျောက်ပြားတစ်ချပ် ပွင့်သွားလေ ပြီ။ လျှို့ဝှက်ထွက်ပေါက်ပေတည်း။

ချစ်ချစ်သည် လူမြင့်ကြီး၏ လုပ်ဆောင်ချက်များကို နား လည်သဘောပေါက်သွားပြီး၊ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း လက်ဟန် ခြေ ဟန်ဖြင့် ပြောပြလိုက်သည်။ လူမြင့်ကြီးက ချစ်ချစ်အား ခေါင်းမိုး ထွက်ပေါက်မှ ထွက်ပါဟူသည့် သဘောဖြင့် ထွက်ပေါက်ကို လက် ညှိုးထိုးပြနေသည်။ ချစ်ချစ်သည် ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာဖြင့် ထို ထွက်ပေါက်မှ ခုန်ထွက်သွားလေတော့၏။

ချစ်ချစ်တစ်ယောက် ခေါင်းမိုးပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ခေါင်းမိုးကျောက်ပြား ပြန်ပိတ်သွားသည်။ လူမြင့်ကြီးက ကျောက် ပြားကို ပြန်ပိတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ချစ်ချစ် ရောက်ရှိနေသည့် နေရာမှမြေအောက်ခန်း၏ ခေါင်းမိုးဟု ယူဆရန် ရှိသော်လည်း တကယ်အားဖြင့် ခေါင်းမိုး မဟုတ်ဘဲ အခန်းတစ်ခန်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထို့ကြောင့် သူမ၏လွတ်မြောက်ရေးအတွက် စိတ်မချရ သေးကြောင်း ရိပ်မိသွားကာ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို အသေအချာ စစ်ဆေးရတော့၏။ ချစ်ချစ်တစ်ယောက် ရင်ထိတ်သွားရပြန်ချေ ပြီ။

အကြောင်းမှာ သူမရောက်ရှိနေသည့် အခန်းပတ်လည်

၌ ခေါင်းများ အစီအရီ တင်ထားသောကြောင့်ပေတည်း။ ဤဆိုင်ခန်းသည် ခေါင်းရောင်းသော ဆိုင်ခန်းတစ်ခန်း ဖြစ်ရပေမည်။

ချစ်ချစ်သည် အခန်းအပြင်သို့ ချောင်း၍ ကြည့်လိုက်၏။ အခန်းအပြင်တွင် အလုပ်သမားတစ်သိုက် ခေါင်းများ ပြုလုပ်နေကြသည်။ ပျဉ်ခွဲသူ၊ ရွှေဘော်ထိုးသူ၊ ခေါင်းစပ်သူတို့သည် တက်ညီလက်ညီ လုပ်ကိုင်နေကြ၏။

သူမသည် အခန်းအပြင်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လှမ်းထွက်လိုက်သည်။ ဤနေရာ၌ မှင်သေသေ ထွက်နိုင်မှ တော်ရုံကျမည်။ ခေါင်းစပ်နေသူများသည် မိမိ၏ရန်သူလော မိတ်ဆွေလော ခွဲခြားသိနိုင်သည် မဟုတ်ချေ။

ခေါင်းစပ်သမားများသည် ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် ရှုပ်နေကြသဖြင့် ချစ်ချစ်အား ခေါင်းထောင်၍ပင် မကြည့်အားကြချေ။ ကိုယ့်အလုပ်သာ ကိုယ်မဲ၍ လုပ်နေကြ၏။

ချစ်ချစ်သည် ရင်တမမဖြင့် ထွက်လာရာ ဆိုင်ပြင်သို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။ လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ခပ်သွက်သွက်ကလေး လျှောက်သွားမိ၏။

ခေါင်းဆိုင် အပြင်ဘက်မှ လမ်းမှာ အတော်အတန် စည်ကားသည့် လူသွားလမ်းတစ်လမ်းဖြစ်ကြောင်း ချစ်ချစ်သတိပြုမိသည်။ ချစ်ချစ်သည် လမ်းတစ်ဘက်သို့ ရောက်အောင်သွားပြီးမှ သူမ ထွက်ခဲ့သည့် ဆိုင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ခေါင်းဆိုင်၏ တံခါးဘောင်ပေါ်တွင် ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ချိတ်ထားကြောင်း တွေ့လိုက်ရပြီး၊ ထိုဆိုင်းဘုတ်ပေါ်၌ 'ဝမ်းဆင်

ခေါင်းဆိုင်' ဟု ရေးသားထား၏။ ချစ်ချစ်သည် ယင်းခေါင်းဆိုင်၏ အမည်ရှင် တည်နေရာ အနေအထားကို မှတ်သားထားလိုက်ပြီး ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်မိတော့၏။

အဘယ်မှာလျှင် မပြုံးဘဲ နေနိုင်တော့မည်နည်း။ ရောမ လျှို့ဝှက်စခန်းကြီးတစ်ခု၏ လျှို့ဝှက်ဝင်ပေါက် ထွက်ပေါက် တစ်ခုကိုမှ မှတ်သားမိလိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

သူမသည် အာကာသ ကောင်းကင်ပြင်ကြီးအားမော့ ကြည့်လိုက်သည်။ ဆီးနှင်းမြူတိမ်များ ကင်းနေသဖြင့် ကောင်းကင်ကြီးတစ်ခုလုံး သန့်စင် ဝင်းပနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ ချစ်ချစ်သည် သူမ၏ ပတ်ဝန်းကျင်မှ လေကောင်းလေသန့်ကို အားပါးတဝကြီး ရှူရှိုက်လိုက်၏။ ပြင်ပလောက လွတ်လပ်မှု အရသာကား ချိုမြိန်လှပါဘိတောင်း။

လွတ်မြောက်နိုင်ဖွယ် မရှိသော ဘေးရန်အန္တရာယ် အသွယ်သွယ်ကြားမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ရသည့်အတွက် ချစ်ချစ်သည် ဝမ်းသာမဆုံးအောင် ဖြစ်နေလေတော့၏။

အခန်း (၁၅)

ချမ်းသာသူကို ရှာဖွေခြင်း

နေဝန်းကြီး၏ အလင်းရောင်သည် လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီ။

အမှောင်ထုကြီးက လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို ဝါးမျိုစပြုလေပြီ။

ချစ်ချစ်၏ဦးနှောက်တွင်းသို့ အခက်အခဲများ ထပ်မံရင်ဆိုင်ရဦးမည်ဟူသော အသိဝင်လာသောအခါ သူမ၏ဝမ်းသာကြည်နူးမှုများသည် ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်လေတော့၏။

သူမအနေဖြင့် ပထမဆုံး လုပ်ဆောင်ရမည့် တာဝန်မှာ စင်လုံကို ရှာဖွေရန်ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး သိနေသည်။ စင်လုံကို တွေ့မှသာလျှင် သူမအတွက် အသက်ရှူချောင်မည်။ မတွေ့ပါက မည်မျှ ဒုက္ခရောက်ရဦးမည် မသိချေ။

ချစ်ချစ်သည် လမ်းသွားလမ်းလာများကို တီးခေါက်စုံစမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ သူမ ရောက်ရှိနေသည့်မြို့မှာ 'လုယန်းမြို့ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

စင်လုံ၊ ကျင်းစုမန်းတို့နှင့်အတူ တည်းခိုခဲ့သည့် တည်းခိုခန်းကလေးမှာ ကျိုနန်းမြို့ပြင်၌ ရှိခဲ့၏။ ဤလုယန်းမြို့နှင့် ကျိုနန်းမြို့တို့ မည်မျှကွာဝေးသည်ကို ချစ်ချစ်အနေဖြင့် လုံးဝ မခန့်မှန်းနိုင်ပါချေ။ ထို့ကြောင့် စင်လုံကို ရှာဖွေရန်မှာ ကောက်ရိုးပုံထဲမှ အပ်ကလေးတစ်ချောင်းကို ရှာရသကဲ့သို့ ခက်ခဲနေမည်မှန်း ရိပ်မိသည်။

အကယ်၍ ကျိုနန်းမြို့ကို ပြန်မည် ဆိုပါကလည်း သူမ၏ လက်ထဲ၌ ငွေစတစ်စမျှပင် မရှိသဖြင့် မြင်းလှည်းတစ်စင်းကို မည်သို့ ငှားနိုင်ပါမည်နည်း။ ချစ်ချစ်အဖို့ သူမ၏ဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက်၌ လုံးဝမတွေ့ကြုံဖူးသေးသော အတွေ့အကြုံများကို တွေ့နေရသဖြင့် လွန်စွာ စိတ်အားငယ်မိတော့သည်။

ထို့ပြင် လောလောဆယ် သူမအဖို့ ဒုက္ခအရောက်ဆုံးပြဿနာကား အလွန်တရာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုကို ခံစားနေရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ငါ့ဝမ်းပူဆာ မနေသာမှုကိုဖြေဖျောက်နိုင်ရန် ချစ်ချစ်တစ်ယောက် စိတ်ကူးထုတ်လျက် ရှိနေ၏။ အကြံကုန်လျှင် ဂဠုန်ပင် ဆားချက်ရသည် ဟူသော စကားပင် ရှိသည် မဟုတ်ပါလော။

ချစ်ချစ်သည် သူမလက်နှစ်ဖက်ကို အင်္ကျီအိတ်အတွင်း ထည့်လျက် လမ်းမကြီးအတိုင်း ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်သွားသည်။ မှောင်ရီပျိုးနေပြီဖြစ်၍ လမ်းသွားလမ်းလာ ဟူ၍လည်း သိပ်မရှိတော့ချေ။

ထိုစဉ် သူမ၏ရှေ့ဘက်မှ တူရှုလျှောက်လာနေသော ပိုးဖဲအင်္ကျီများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူငယ်တစ်ယောက်အားတွေ့မြင်ရလေ၏။ လူကုံထံတစ်ယောက် ဖြစ်ဟန်ရှိသော ထိုလူငယ်က သူမကို မြင်သောအခါ ပြုံး၍ကြည့်လိုက်သည်။ ချစ်ချစ်ကလည်း ပြန်ပြုံးပြပြီး...

"အစ်ကိုကြီး... ဒီမြို့ထဲမှာ အချမ်းသာဆုံးဆိုတဲ့လူဟာ ဘယ်သူပါလဲရှင်... " ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုလူက ချစ်ချစ်၏ ထူးထူးဆန်းဆန်း အမေးကိုသဘောကျသွားပြီး တဟားဟား ရယ်မောလေတော့၏။ 'ဟာ ဒီမြို့မှာ အချမ်းသာဆုံးလူက ကျုပ်ပဲပေါ့... ကျုပ်ထက် ချမ်းသာတဲ့လူ ဘယ်ရှိလိမ့်မလဲ... "

"ဟုတ်လား... "

ချစ်ချစ်သည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ထိုလူ၏ လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီးနောက် လှန်လိမ်ချိုးလိုက်၏။ ကိုလူကြီး မှာ နာကျင်လွန်းသဖြင့် တတ်နိုင်သမျှ သက်သာရာရအောင် ကုန်းထားလိုက်ရသည်။ ထိုမိန်းကလေး၏ တုံ့ပြန်မှုမှာ သူ ထားသည်နှင့် တခြားစီဖြစ်နေသဖြင့် စိတ်ထဲ၌ မသက်မသာ ဖြ သွားရသည်။

ချစ်ချစ်က ပြုံးရင်း မေးလိုက်သည်။

"မှန်မှန်ပြောစမ်း... ဒီမြို့ထဲမှာ ချမ်းသာတဲ့လူ ဘယ် ယောက်ရှိသလဲ... အဲဒီလူတွေက ဘယ်သူတွေလဲ... ကျွန်မ သိ တာ ချမ်းသာတဲ့လူပဲ... တခြားအပိုတွေ ဘာမှ ပြောမနေနဲ့...

ကိုလေကြွားမှာ ချစ်ချစ်၏ လက်လိမ်ထားမှုကို ခံနေရသဖြင့် လွန်စွာနာကျင်နေသည်။ အရိုးကျိုးသွားမည်ကိုပင် စိုးရိမ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် တုန်တုန်ရီရီဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

"ဒီမြို့မှာ ချမ်းသာတဲ့လူဆိုလို့ နှစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်... တစ်ယောက်က မြို့ရဲ့အနောက်ဘက်က လူဖုံရှမ်းဆိုတဲ့ လူပါ... တော်တော်ကလေးကိုချမ်းသာပါတယ်... နောက် တစ်ယောက်ကတော့ မြို့အရှေ့ဘက်မှာနေတဲ့ အိုယန်းရှီ ဖြစ်ပါတယ်... သူလည်း တော်တော်ချမ်းသာပါတယ်... "

ချစ်ချစ်က အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။ မည်သူ့အိမ်ကို သွားရလျှင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်မည်ကို စဉ်းစားခြင်းဖြစ်သည်။

"ကောင်းပြီ... ကျွန်မကို အိုယန်းရှီရဲ့ အိမ်ကို လိုက်ပို့ပေတော့... " ကိုလေကြွားက ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ ပြုံးလိုက်လေ၏။

"ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျား လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်... ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကိုတော့ ဒီအတိုင်း ညှဉ်းမထားပါနဲ့... ကျုပ်လက်ကို လွှတ်လိုက်ရင် ခင်ဗျား သွားချင်တဲ့ အိမ်ကို တန်းတန်းမတ်မတ်ရောက်အောင် လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်... "

အိုယန်းရှီ၏ နေအိမ်ခြံဝင်းသည် အလွန်ကျယ်ဝန်းပြီး၊ လွန်စွာခန့်ညားလှ၏။ ချစ်ချစ်တို့နှစ်ယောက် ထိုခြံဝင်းရှေ့ရောက်သောအခါ လူအချို့သည် ခြံထဲမှ ထွက်လာကြပြီး၊ လူအချို့က

ထိုခြံဝင်းထဲသို့ ဝင်သွားနေကြသည်။

လူအဝင်အထွက် အလွန်များသော ခြံဖြစ်သည်ဟု ချစ်ချစ်က ကြိတ်၍ မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ထို့ပြင် ထူးခြားချက် တစ်ခုကိုလည်း ချစ်ချစ် အနေဖြင့် ကောင်းစွာ သတိပြုမိသည်။ ထိုခြံထဲသို့ ဝင်နေထွက်နေသည့် လူများ၏ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မှာ သာမန်အရပ်သားများ မဟုတ်ကြဘဲ သိုင်းသမားများ၊ သိုင်းလောသားများ ဖြစ်နေကြသည်။ ခြံဝင်းအတွင်း၌လည်း အနက်ရောင်ဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်ထားကြသည့် လူဆယ့်လေးငါးယောက်တို့က စောင့်ကြပ်နေကြသည်။ သူတို့ ၏ လက်ထဲတွင်လည်း လက်နက်များ ကိုယ်စီကိုင်ဆောင်ထားကြသေးသည်။

ချစ်ချစ်အား ခေါ်ဆောင်လာသည့် ကိုလေကြွားသည် ထိုခြံရှေ့ ရောက်သည်နှင့် ရုတ်ခြည်း ခြံထဲသို့ ဝင်ပြေးတော့၏။

"ဟေ့... ဟေ့... ဒီမိန်းကလေးက ငါတို့ကို လာရန်ရှာတဲ့ မိန်းကလေးကွ... သူ့ကို ဖမ်းလိုက်ကြစမ်းပါ... မလွတ်စေနဲ့"

ကိုလေကြွား၏ အော်ဟစ် အကူအညီတောင်းသံကြောင့် အစောင့်အကြပ်များသည် ချစ်ချစ်ထံသို့ စုရုံးရောက်ရှိလာကြတော့၏။

"ဟေ့... မင်း ဘယ်ကလဲ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီခြံရှေ့မှာ မယောင်မလည် လုပ်နေရတာလဲ... "

ချစ်ချစ်က ပြုံး၍ပင် အေးအေးဆေးဆေး ပြောလိုက်သည်။

"အောင်မယ်လေး... စပ်စုကြော မေးမြန်းနေကြတာ... တရားခံတစ်ယောက်ကို စစ်တာကျနေတာပဲ... ကျွန်မက ဒီကို အလကားလာတာ မဟုတ်ဘူး... အကြောင်း ရှိတယ်ရှင့်... အကြောင်းရှိတယ်... ရှင်တို့သခင်နဲ့ တွေ့ဖို့ ချိန်းထားတယ်... ကဲ... အထဲကို လိုက်ပို့ကြပေတော့... "

"ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... "

အစောင့်များက တဟားဟားနှင့် ရယ်မောနေကြတော့၏။

"ကျလည်း ဂျတဲ့ မိန်းကလေးပဲဟေ့... ဟား... ဟား... ဟား... မင်းက ဘယ်သူမို့လို့ ငါတို့သခင်နဲ့ တွေ့ချင်ရတာလဲ... ငါတို့သခင်နဲ့ တွေ့နိုင်လောက်အောင် မင်းက တန်ဖိုးရှိလို့လား"

အခြားတစ်ယောက်က စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ဝင်ပြောသည်။

"အို... မင်းက အလကား စကားကြော ရှည်နေတယ်... ဘုမသိ ဘမသိ ပေါက်လွှတ်ပဲစားက ငါတို့သခင်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ ငါတို့က တွေ့ပေးရမှလား... သူ့ကို ဖမ်းချုပ်လိုက်ကွာ... ငါတို့သခင် အလုပ်များနေတယ်... "

"အေး... ဟုတ်တယ်... "

အစောင့်များသည် ချစ်ချစ်အား ဖမ်းချုပ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြ၏။ ချစ်ချစ်က ထိုသူများအား တစ်ချက်မျှ ပြုံးကြည့်လိုက်ပြီး သူ၏လက်ကို ဝှေ့ရမ်းလိုက်၏။

"ဝုန်း... "

ရှေ့ဆုံးမှလူသည် ချစ်ချစ်အား သူက ဖမ်းမချုပ်နိုင်သေးမီ ချစ်ချစ်၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် အဝေးသို့ လွင့်စဉ် ထွက်သွားရလေတော့၏။ အစောင့်များ အားလုံး ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားကြတော့သည်။

"ဟေ့... သိပ်မလွယ်ဘူးဟေ့... အထင်မသေးနဲ့ ဝိုင်းထားကြ... သေသေချာချာ ဝိုင်းထားကြ... မလွတ်စေနဲ့... "

ညာသံပေး၍ အော်ဟစ်လိုက်သည့် အသံများသည် ခြံထဲ၌ လွင့်ပျံ့တက်သွားတော့သည်။ သူတို့လူတစ်ယောက် ခံလိုက်ရပြီဖြစ်၍ ဝတ်စုံနက်များသည် ပဒုအုံကို တုတ်နှင့် ထိုးလိုက်သည့်ပမာ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဝန်းရံတိုက်ခိုက်ကြလေတော့၏။

ချစ်ချစ်၏သိုင်းပညာမှာ ထိပ်တန်းအဆင့်၌ မရှိပါ။ တောင်မရောက် မြောက်မရောက် ဟိုစပ်စပ် သည်စပ်စပ် စသဖြင့် တတ်ထားသည့် သိုင်းပညာသာ ရှိပါသည်။

သို့သော် ဤအစောင့်အကြပ်များမှာ ထိပ်သီးသိုင်းသမားများ မဟုတ်ဘဲ သာမန်သိုင်းသမားများသာ ဖြစ်၍ ထိုလူများကို ချစ်ချစ်အနေဖြင့် အသာကလေးတိုက်ခိုက်နိုင်သည်။ သူတို့နှင့် တိုက်ခိုက်ရာ၌ အားကုန်ထုတ်၍ တိုက်ခိုက်ရန် မလိုပါ။

တိုတောင်းလှသော အချိန်ကလေး အတွင်း၌ပင် ချစ်ချစ်သည် ထိုဆယ့်လေးငါးယောက်တို့အား မြေပြင်ပေါ်၌ အသာကလေး လှဲသိပ်နိုင်၏။ အားလုံး အတုံးအရုံး ဖြစ်နေကြပေပြီ။

ချစ်ချစ်၏ရှေ့၌ တားဆီးမည့်လူများ မရှိကြတော့။ လမ်းရှင်းနေပြီ။ ထို့ကြောင့် ချစ်ချစ်သည် ခြံဝင်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်

၏။

"ရပ်လိုက်... "

အမိန့်သြဇာသံပါလှသော အသံတစ်သံက ချစ်ချစ်၏ ခြေလှမ်းများကို တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားစေ၏။ ချစ်ချစ်သည် ထိုအသံရှင်အား လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။

အသက် ၃၀ ခန့်ရှိသော လူတစ်ယောက်သည် တံခါးဝ၌ မားမားမတ်မတ် ရပ်လျက် သူမအား ကြည့်နေသည်။ ထိုလူက မိမိအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်နေကြောင်း ချစ်ချစ် ရိပ်မိသည်။ ထိုလူ၏အသံသြဇာ အသွင်ဟန်ပန်တို့ကို ထောက်၍ ဤလူသည် အိမ်ကြီးရှင် အိုယန်းရှိ ဖြစ်ရမည်ဟု ချစ်ချစ်က ခန့်မှန်းလိုက်၏။

ထိုလူက သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်၍ ပြုံးလိုက်သည်။

"အင်း... ကျုပ် ဒီတံခါးဝကို စောစောကလေးကတင် ထွက်လာခဲ့တာ... ခြံဝမှာ ဖြစ်ပျက်နေသမျှ ကျုပ် အကုန်မြင်လိုက်ရတယ်... မိန်းကလေးရဲ့ သိုင်းပညာအဆင့်က ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း"

ချစ်ချစ်ကလည်း လေးလေးစားစားပင် ဦးညွှတ်လိုက်၏။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရှင်... ကျွန်မ အထင်မှားနိုင်မယ်တော့ မထင်ဘူး... ရှင်ဟာ အိုယန်းရှိ မဟုတ်လား... "

"ဟုတ်ပါတယ်... ကျုပ်က အိုယန်းရှိပါပဲ... ဘာကိစ္စများ ရှိပါသလဲ... "

"ကိစ္စကတော့ ဖြည်းဖြည်းပဲ ပြောပါရစေ... ပထမဦးဆုံး

တောင်းဆိုချင်တာကတော့ ကျွန်မကို ထမင်းတစ်နပ် ကောင်းကောင်းကျွေးဖို့ပါပဲ... စားသောက်ပြီးတဲ့အခါ ကျွန်မရဲ့ကိစ္စကို ပြောပြပါမယ်... ”

“ထမင်းတစ်နပ်ကျွေးရတာ... ကျုပ်အဖို့ ဘာမှ အပန်းမကြီးလှပါဘူး... ဒါပေမယ့် ဒီကနေ့တော့ တော်တော်ကလေး ခက်နေတယ်... ”

ချစ်ချစ်မှာ မျက်မှောင်ကုတ်သွားတော့၏။ အဆင်ပြေမလိုလိုဖြစ်လာရာမှ အဆင်မပြေ ဖြစ်တော့မည်လား။

“ဘာလဲ... ဒီကနေ့ ရှင့်ဆီမှာ ငွေမရှိဘဲ ဖြစ်နေလို့လား”

အိုယန်းရှိက ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါယမ်းပြသည်။

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ... ကျုပ်လိုလူမျိုးအတွက် ငွေဆိုတာ မရှားပါဘူး... ဒီနေ့မှာ ကျုပ်ရဲ့နေရာကို ကုန်သည်ကြီး‘လင်းအော်’ကို ငှားလိုက်လို့ပါ... ”

“ရှင်... ဘာကိစ္စနဲ့ ရှင် ဒီနေရာကို ငှားရတာလဲ... ”

“သူက ကုန်သည်ကြီးဆိုတော့ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က ကုန်သည်တွေနဲ့ အရောင်းအဝယ် လုပ်စရာရှိနေတယ်... အရင်ကလည်း ဒီလိုပဲ ကျုပ်နေရာကို ငှားနေကြပါပဲ... ဒီနေ့သူတို့ အရောင်းအဝယ်ရှိတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကျုပ်နေရာကို ငှားတာပါ”

ချစ်ချစ်က ဟန်ဆောင်ပြုံးလေး ပြုံးလိုက်၏။

“ကျွန်မလည်း ဒီအရောင်းအဝယ်အတွက် ထွက်လာခဲ့တာပဲ... ကဲပါလေ... ကျွန်မကိုသာ လိုက်ပို့စမ်းပါ... ”

သူမသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အိမ်ထဲသို့လှမ်းဝင် သွား

လေတော့၏။ အိုယန်းရှိမှာ ချစ်ချစ်၏သိုင်းပညာ၊ ချစ်ချစ်၏ရုပ်ရည်ရူပကာတို့ကိုကြည့်၍ အထက်တန်းလွှာမှ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ယူဆမိသည်။ ထို့ပြင် ထိုမိန်းကလေးအကြောင်း အကြွမ်းပတမ်း စစ်ဆေးရန်လည်း လုံးဝမဖြစ်နိုင်သဖြင့် ချစ်ချစ်အား မတားမြစ်ရဲဘဲ နှုတ်ပိတ်ရေငုံ နေလိုက်ရသည်။

ထို့နောက် ချစ်ချစ်၏ နောက်မှနေ၍ အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သွားရလေတော့၏။

အခန်းထဲတွင်မူ လူသုံးဆယ်ခန့် ထိုင်နေကြသည်။ တစ်ခန်းလုံး မီးရောင်များ ထိန်လင်းနေ၏။ ဤလူများသည် သိုင်းလောကၨ အလွန်ထင်ရှား ကျော်ကြားသည့် ကုန်သည်ပွဲစားများ ဖြစ်ကြောင်း သူတို့၏ ဟန်ပန်အမူအရာကို ကြည့်၍ပင် သိသာနိုင်ပေ၏။

သူတို့သည် အရောင်းအဝယ် ကိစ္စများကိုသာ ပြောကြားနေခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအခိုက် အိုယန်းရှိက အလွန်တရာ ချောမောလှသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အခန်းထဲ ခေါ်ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ အလွန်တရာ အံ့သြသွားကြပြီး သူတို့ဆွေးနွေးလက်စ စကားများပင် ရပ်ဆိုင်းကုန်သည်။

သူတို့၏ မျက်လုံးအစုံကို ချစ်ချစ်အပေါ်မှ ခွာချရန် မတတ်နိုင်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေကြရလေ၏။

ချစ်ချစ်ကမူ မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်ဘဲ လွတ်နေသော ကုလားထိုင်တစ်လုံး၌ ဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။ ထို့ပြင် စူးစူးဝင်းဝင်း ကြည့်နေကြသော ကုန်သည်ပွဲစားများအား ပြောစရာကို ပြောချ

လိုက်၏။

“လူကြီးမင်းများရှင့်... ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာလည်း ပြန်ပြီး ထိန်းသိမ်းကြပါဦး... ရှင်တို့တစ်တွေ မိန်းကလေးတွေကို တစ်ယောက်မှ မမြင်ဖူးခဲ့ကြဘူးလား... မိန်းကလေးတွေ မြင်ဖူးခဲ့တယ်ဆိုရင် ဒီလောက်လည်း ဣန္ဒြေပျက်မနေကြပါနဲ့... ကိုယ့်အရောင်းအဝယ်ကိစ္စကိုသာ ဆက်လုပ်ကြပါ... ”

အခန်းထဲမှ ဇီးကွက်မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေမိကြသည့် လူများမှာ ရှက်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားကြရတော့၏။ သူတို့ကလည်း အကြည့်လွှန်မိပေသကိုး။

ချစ်ချစ်သည် ထိုစကားကို ပြောပြီးသည်နှင့် အခန်းတွင်း၌ ရောက်ရှိနေသူများအား တစ်ယောက်ချင်း အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေမိတော့၏။

ဤလူ ၃၀ ကျော်တွင် တကယ့်ကုန်သည်ပွဲစားဆို၍ လူ ၂၀ ခန့်သာ ရှိသည်။ ကျန်လူများမှာ သိုင်းလောကသားများသာ ဖြစ်ကြ၏။ ချစ်ချစ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေသောသူမှာ အသက် ၂၀ခန့်မျှသာ ရှိသေး၏။ ထိုလူငယ်သည် သူတို့ ဆွေးနွေးနေသည့် အရောင်းအဝယ်ကိစ္စများ၌ ယခုတိုင် စိတ်ပါဝင်စား၍ ရဟန်မတူသေးပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယခုတိုင် ချစ်ချစ်ကို တိတ်တခိုး ကြည့်နေသောကြောင့်ပေတည်း။

ချစ်ချစ်က တစ်ခန်းလုံးကို အကဲခတ် ကြည့်ရှုနေသူဖြစ်ရာ ထိုသူများ၏အကြည့်ကို ရှေးမဆွကတည်းကပင် သိမြင်နေပြီးဖြစ်သောကြောင့် ချစ်ချစ်က ထိုလူငယ်အား ပြုံး၍ ပြန်ကြည့်

လိုက်သောအခါ ထိုလူငယ်မှာ ချစ်ချစ်အား လုံးဝမကြည့်ရဲတော့ဘဲ ခေါင်းငုံ့သွားလေတော့၏။

သူမသည် သူမ၏စားပွဲနှင့် အနီးကပ်ဆုံးရှိနေသည့် စားပွဲကို အကဲခတ်လိုက်ပြန်၏။ ထိုစားပွဲတွင် စာသမား ကဗျာသမားဟန်ပေါက်နေသော လူတစ်ယောက် ထိုင်နေ၏။

ထိုသူ၏သွင်ပြင် ဟန်ပန်မှာ လွန်စွာ နွမ်းပါးလှသည်။ သူ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အင်္ကျီမှာ လွန်စွာ ဟောင်းနွမ်းလှသည်။ မျက်နှာကလည်း ကြုံလှီ ဖျော့တော့လှ၏။ ထမင်းအနပ်ပေါင်းများစွာ မစားရ မသောက်ရသည့် လူတစ်ယောက်အလား အားလျော့ ဖြူရော်နေသည်။

သူ၏လက်ရှိပုံဟန်ကို ကြည့်ပါဦး။

ကုလားထိုင်တွင် မျက်စိများ စုံမှိတ်၍ ထိုင်နေသည်။ သူတွင် စကားပြောနိုင်ရန် ခွန်အားပင် ရှိမှ ရှိသည်လား မဆိုနိုင်ပေ။

ဤမျှသာဆိုလျှင် ထိုသူအား ချစ်ချစ် ဂရုစိုက်မိချင်မှ ဂရုစိုက်မိပေလိမ့်မည်။ ပို၍ ဆိုးရွားသည့်အချက်မှာ သူ့နောက်၌ ပါရှိလာသည့် အိမ်ဖော်ပင် ဖြစ်၏။ ထိုအိမ်ဖော်မှာ ငါးဖောင်ရိုးနှယ် ပိန်ချုံး ပြားကပ်လှ၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အသားငါးဆယ်သားရရန်ပင် မလွယ်ဟု ချစ်ချစ် ထင်သည်။

ချစ်ချစ်၏ စိတ်ထဲတွင် ထိုလူကို ကြည့်၍ ရယ်ချင်စိတ်ပေါ်လာသည်။ ဤမျှ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော လူတစ်ယောက်က အရောင်းအဝယ် ကိစ္စအတွက် ဤအခန်းထဲ ရောက်ရှိနေရခြင်းကို အခြားလူတစ်ယောက်ကသာ သူမအား လာပြောပါက ဝါးလုံးကွဲ

ရယ်ချမိလိုက်မည်သာတည်း၊ ယခုတော့မူ ပြောမယုံ ကြုံဘူးမှ သိလိမ့်မည်ဆိုသည့် စကားအတိုင်း ကိုယ်တိုင် ကြုံ၍သာ ယုံလိုက်ရတော့သည်။

ထိုစဉ် အိုယန်းရှိက သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။

"အခုဆိုရင်... အရောင်းအဝယ်ကိစ္စတွေ တော်တော်ကလေး ပြီးစီးကုန်ပါပြီ... ကုန်သည်ကြီး 'လင်းအော်'နဲ့ သူဌေးကြီး 'ကော့'တို့ကိစ္စပဲ ကျန်တော့တယ်... "

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် အသက် ၅၀ ခန့်ရှိသော လူတစ်ယောက်ထံသို့ သူ့မျက်လုံးများက ရောက်ရှိသွားတော့၏။

"သူဌေးကြီး ကော့ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ ဘာပစ္စည်းတွေများ ရောင်းဝယ်ဖို့ ပါလာပါသလဲ ခင်ဗျာ... သူဌေးကြီးဆီမှာ ပါလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဖွင့်ထုတ်ကြေညာနိုင်ပါပြီ... "

သူဌေးကြီး ကော့က ဟန်ပါပါဖြင့် ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး...

"အင်... ဒီကုန်သည်ကြီးလင်းအော်နဲ့ တွေ့ရမယ်ဆိုလို့ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ ပစ္စည်းများများ မယူလာခဲ့ပါဘူး... "

သူဌေးကြီးကော့၏ စကားမှာ အနည်းငယ် နားဝင်မချိုစရာဟု ချစ်ချစ်က ထင်လိုက်မိသည်။ သို့သော် အိုယန်းရှိ၏ဖြည့်စွက်လိုက်သည့် စကားကြောင့် သူဌေးကြီးကော့၏ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်သဘောပေါက်သွားသည်။

"ပစ္စည်းများဖို့ မလိုပါဘူးလေ... နည်းနည်းနဲ့ တန်ဖိုးရှိ

တာက ပိုကောင်းပါတယ်... ဒီအထဲမှာ ရှိနေတဲ့ လူတွေကလည်း သူဌေးကြီးဆီမှာ ပါလာတဲ့ပစ္စည်းကို သိပ်စိတ်ဝင်စားနေကြပါပြီ... ဒီတော့ ဘာပစ္စည်း ပါလာတယ်ဆိုတာ အားလုံးသိရအောင်... တဆိတ်လောက် ကျေးဇူးပြုပြီး ပြစမ်းပါလားဗျာ... "

သူဌေးကြီးကော့သည် သူ့အားစိတ်ဝင်စားနေသည် ဆိုပါမှ ထပ်မံ ကိုယ်ရည်သွေးနေပြန်သေး၏။

"ဟုတ်ကဲ့... ကျုပ်အကြောင်းကို အားလုံး သိပြီးသားဆိုတော့ ကျုပ်က အထူးတော့ သိပ်ပြောမနေချင်တော့ပါဘူး... ဒါပေမယ့် ပြောစရာရှိတာလေးတော့ ထပ်ပြောချင်ပါသေးတယ်... ဟိုအစဉ်အဆက်ကတည်းက ရှိခဲ့တဲ့ ကျုပ်ရဲ့ထုံးစံကို ဒီတစ်ခါလည်း မပျက်စေရပါဘူး... အခု ကျုပ်မှာ ငါးထောင်ထက်အောက်တဲ့ ပစ္စည်းမျိုး ပါမလာပါဘူး... "

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့်ကျောက်စိမ်းဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဖားရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်အား အသာအယာ ထုတ်ယူပြလိုက်၏။ ထိုကျောက်စိမ်းဖား၏ မျက်လုံးနှစ်လုံးမှာ ပုလဲနှစ်လုံးဖြစ်၏။ ကျောက်စိမ်းနှင့် ပုလဲတို့သည် လွန်စွာ ပန်းရလျက်ရှိနေသည်။ မထူးဆန်းလှသော ဖားရုပ်ကပင် အဆန်းတကြယ်ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်နေသဖြင့် လူအားလုံး၏ မျက်လုံးအစုံစုံမှာ ဖားရုပ်ပေါ်သို့သာ ရောက်ရှိနေလေတော့၏။

သူဌေးကြီး ကော့က လူအားလုံးကို ဝှေ့ယမ်း၍ ကြည့်လိုက်ပြီး မေးလိုက်၏။

"ကဲ... ပစ္စည်းကို ခင်ဗျားတို့ တွေ့ကြပြီ... ကျုပ်ပစ္စည်း

ကို ထပ်ပြီး အမွှန်းမတင်တော့ဘူး… ဘယ်သူက ဘယ်လောက် ဈေးပေးကြမလဲ… ပြောကြပေတော့… ”

ချစ်ချစ်သည် ထိုကျောက်စိမ်းဖားလေး၏ တန်ဖိုးကို ခန့်မှန်းကြည့်လိုက်၏။ ငါးထောင် ခြောက်ထောင်ခန့်တော့ တန်ဖိုးရှိနိုင်သည်။

သူဌေးကြီး ကော့က သူ၏အနီးရှိ လူတစ်ယောက်အား ဖြီးကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“ကဲ… စီအင်းကွီ… မင်းက ရတနာ အရောင်းအဝယ် လုပ်နေတဲ့လူပဲ… မင်းက ဈေးပေးမှ သည့်ပြင်လူတွေလည်း လှူပ်လာကြမှာ… ကဲ… ကဲ… မင်းကစပြီး ဈေးပေးပေတော့… ”

စီအင်းကွီက လက်ချောင်းသုံးချောင်း ထောင်ပြလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ… ကျုပ်က သုံးထောင်ပေးမယ်… ”

သူဌေးကြီးကော့၏မျက်နှာကြီးမှာ ရှုံ့မဲ့သွားတော့၏။

“မင်း ရူးနေသလား… ကျောက်စိမ်းဖားကို မပြောနဲ့… ဖားမျက်လုံးမှာ တပ်ထားတဲ့ ပုလဲနှစ်လုံးကပဲ အနည်းဆုံး သုံးထောင်လောက် တန်နေပြီကွ… ဒီဖား တစ်ကောင်လုံး သုံးထောင်ပေးမယ်လို့ မင်းမို့ ပြောရက်တယ်… ”

စီအင်းကွီက ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်၏။

“ဒါက ခင်ဗျားအပြောကိုးဗျ… ရတနာပစ္စည်း ဆိုတာက ပြောရ သိပ်ခက်တယ်… လွယ်မယောင်နဲ့ခက်… တိမ်မယောင်နဲ့နက်ဆိုတာ ရတနာပစ္စည်းပဲ… အခုဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့ပစ္စည်းကို ကျုပ် သေသေချာချာ မကြည့်သေးဘူး… ဒီတော့… ကျုပ်က ဈေးပိုမပေးရဲဘူးဗျ… ”

စီအင်းကွီ၏စကားကြောင့် သူဌေးကြီးကော့မှာ မျက်မှောင်ကုတ်သွားတော့၏။

“ဘာလဲ… မင်းက ငါ့ပစ္စည်းကို အတုလို့ထင်နေတာပေါ့”

စီအင်းကွီက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည့်ဟန်ဖြင့်…

“ကောင်းပြီလေ… ကျုပ်က နောက်ထပ် သုံးထောင်တိုးပြီး… ခြောက်ထောင်ပေးမယ်… ”ဟု ပြောလေ၏။

သူဌေးကြီးကော့မှ ထိုအခါကျမှ ကျေနပ်သွား၏။ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ပြီး…

“အဲဒီလိုမှပေါ့ကွ… ဒါပေမယ့် ငွေတော့ အရင်ချေရမယ်ကွ… ငွေချေပြီးမှ ပစ္စည်းပေးနိုင်မယ်… ”

စီအင်းကွီက မည်သည့်စကားမျှ မပြောတော့ဘဲ ငွေခြောက်ထောင်ကိုသာ ရေတွက်၍ ပေးလိုက်တော့၏။ သူဌေးကြီးကော့ကလည်း ကျောက်စိမ်းဖားကလေးကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

စီအင်းကွီသည် ထိုအခါကျမှသာ ကျောက်စိမ်းဖားကလေးကို သေချာစွာ စစ်ဆေးနိုင်တော့သည်။ စီအင်းကွီ၏ မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားတော့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျောက်စိမ်းဖားရုပ်၏ တစ်နေရာတွင် ပွန်းပဲ့နေရုံမျှမက ပုလဲနှစ်လုံးမှာလည်း အလုံးလိုက်မဟုတ်ဘဲ၊ တစ်ခြမ်းစီခွဲ၍ တပ်ဆင်ထားသောကြောင့်ပေတည်း။

စိအင်းကွိက မကျေမနပ်ဖြင့် ဒရောသောပါး ပြောလိုက်မိတော့သည်။

"ဟော့... ဟော့... ဘယ်လိုလဲဗျ... ဒီမှာ ကြည့်စမ်းပါဦး... ခင်ဗျားရဲ့ဖားက ပွဲနေပါလား... "

သူဌေးကြီးကော့က ပြုံးလိုက်၏။

"ဝမ်းနည်းပါတယ်ကွာ... မင်းထိုက်နဲ့ မင်းကံပဲ... ပထမတုန်းကတော့ မင်းက ဟုတ်သလိုလိုပဲကွ... မင်းစကားကိုတောင် ငါ့စိတ်ထဲ ကြိတ်ပြီး ချီးကျူးမိသေးတယ်... ရောင်းပြီးဝယ်ပြီးတဲ့ ပစ္စည်းကို ပြန်လက်ခံရိုး မရှိဘူးကွာ... နောင်ဆိုရင်တော့... မှတ်ထားပေါ့ကွာ... သေသေချာချာ မသိရဘဲနဲ့တော့ ဘယ်ကိစ္စမှ အရင်စလို မလုပ်လေနဲ့... အမှားတွေ့ရတတ်တယ်ကွ... "

စိအင်းကွိသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားတော့သည်။ သူဌေးကြီးကော့က ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်ပြီး...

"ကဲ... ကဲ... ကျုပ်မှာ ခင်ဗျားတို့ကို ပြစရာပစ္စည်းပါပါသေးတယ်... အဲဒီပစ္စည်းကတော့ ဟိုမှာပါဗျာ... "

သူဌေးကြီးသည် အခန်း၏တစ်နေရာသို့ ညွှန်ပြလိုက်သည်။ လူအားလုံးသည် သူဌေးကြီးကော့ ညွှန်ပြသော နေရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

လူအားလုံး ကြက်သေ သေသွားကြတော့သည်။

သူဌေးကြီးကော့ ညွှန်ပြသည့်နေရာ၌ အလွန်တရာ နုညက်လှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထိုင်နေ၏။

သူဌေးကြီးကော့သည် နေရာမှ ထလိုက်ပြီး ထိုမိန်း

ကလေးအား သွားရောက်ခေါ်ငင်လာ၏။ ဧည့်ခန်းအလယ်သို့ ရောက်သောအခါ လူအားလုံး ဖြိုင်၍ လှမ်းပြောလိုက်၏။

"ကဲ... လူကြီးမင်းတို့ အားလုံး... သေသေချာချာ ရှုစားကြပါ... ဒီလို ချောတဲ့ လှတဲ့ မိန်းကလေးတွေ ဒီလောကထဲမှာ တော့ ရှိကြပါတယ်... ဒါပေမယ့် ရှားတယ်... ဒီမိန်းကလေးကို ခင်ဗျားတို့ လိုချင်စိတ် မရှိကြဘူးလား... "

အခန်းထဲမှ လူများသည် ရုတ်တရက် စကားမပြောနိုင်ကြဘဲ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်နေမိကြတော့၏။

အတန်ကြာမှ အလွန်တရာ အရုပ်ဆိုးလှသော ကုန်သည်ကြီးတစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

"ကောင်းပြီ... ကျုပ်က အဲဒီ မိန်းကလေးအတွက် ငွေတစ်ထောင် ပေးမယ်ဗျို့... "

"ကျုပ်က ထောင့်ငါးရာ ပေးမယ်ဗျာ... "

"ကျုပ်က နှစ်ထောင်ဗျို့... "

"ကျုပ်က သုံးထောင်... "

"လေးထောင်... "

အခန်းထဲမှ ပရိသတ်ယောကျ်ားများသည် မိန်းကလေးအား သက်မဲ့ပစ္စည်းပမာ ဈေးပေး ဝယ်ယူနေကြ၏။ ထိုမိန်းကလေးခမျာမှ ရှက်ကြောက်လွန်းလှသဖြင့် လူပုံအလယ်၌ ခေါင်းကလေး ငုံ့ကာ တဆတ်ဆတ် တုန်နေလေတော့၏။ ချစ်ချစ်မှာ မိန်းကလေး၏ ဒုက္ခကို ကြည့်မနေနိုင်တော့ပါ။ မိန်းမချင်း ကိုယ်ချင်းစာနာမိသည်။ သူမ၏အင်္ကျီအိတ်အတွင်း ပိုက်ဆံတစ်ပြား

တစ်ချပ်မျှ မပါတော့သည်ကိုလည်း သတိမရတော့ပါ။ ရုတ်တရက် မတ်တတ်ရပ်၍ အော်လိုက်သည်။

"ကျွန်မက ငါးထောင်ပေးမယ်... "

အခန်းတွင်းရှိ ယောကျ်ားများသည် တစ်ခန်းလုံး၌ သူတို့ယောကျ်ားချည်းသာ ရှိနေသည့်အလား အပြိုင်အဆိုင် ဈေးပေးနေရာမှ ချစ်ချစ်၏အသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ အခန်းတွင်း၌ အခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိနေသေးပါကလား ဟူသော အသိဝင်သွားပြီး ရုက်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားကြလေတော့၏။ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားရာမှ ချစ်ချစ်ရှေ့ရှိ လူငယ်က ထိုတိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွဲပစ်လိုက်သည်။

"ကျုပ်က တစ်သောင်းပေးမယ်... "

ချစ်ချစ်က ဒေါသတကြီး ထအော်ပစ်လိုက်သည်။

"နှစ်သောင်းရှင့်... နှစ်သောင်း... "

ထိုလူငယ်သည် ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ပြီး ပြန်ထိုင်သွားသည်။

"ကျုပ်တော့ လက်လျှော့လိုက်ပါပြီ... "

သူဌေးကြီးကော့သည် ပြုံးချိုသော မျက်နှာထားဖြင့် သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကာ ချစ်ချစ်အား ဦးညွှတ်လိုက်၏။

"ဟောဒီမိန်းကလေးကို သူငယ်မ ပိုင်သွားပါပြီ... ကျုပ်ကိုသာ ငွေနှစ်သောင်း မ,စပါတော့... "

ထိုအခါကျမှ ချစ်ချစ်သည် သူမ၏အိတ်တွင်းသို့ ယောင်ယမ်းစမ်းမိတော့၏။ ဘယ်မှာလဲ ငွေ... ။ ငွေဟူ၍ တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မရှိခဲ့၍ ထမင်းပင် အငတ်ခံနေရသည် မဟုတ်ပါလော။

ချစ်ချစ်မှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်ပျက်ဖြင့်...

"ကျွန်မ... ကျွန်မ... မှာ ငွေ... ငွေ ပါမလာသေးဘူးရှင့်... ဒါ... ဒါပေမယ့်... ကျွန်မ ပေးနိုင်ပါတယ်... နောက်တော့... ကျွန်မ ပေးပါ့မယ်" ဟုအထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ပြောလိုက်မိတော့သည်။

သူဌေးကြီး၏ မျက်နှာမှာ ချက်ချင်း တည်သွားတော့၏။

"သူငယ်မက ရယ်စရာ ပြောနေတာလားကွဲ့... ဒါက အပြောင်အပြက် ရယ်စရာပြောနေကြတာ မဟုတ်ဘူး... စီးပွားရေးလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်နေကြတာ... အရောင်းအဝယ် လုပ်နေကြတာ... သူငယ်မမှာ ပိုက်ဆံမရှိဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို အရမ်းကာရော ဈေးပေးရတာလဲ... "

အခန်းထဲမှ လူများသည် ချစ်ချစ်၏ အဖြစ်မှန်ကို သိကြသောအခါ ရယ်မောလှောင်ပြောင်ကြလေတော့၏။ ချစ်ချစ်မှာ ရှက်လွန်းလှသဖြင့် ကြမ်းပြင်ကို ထက်ခြမ်းခွဲ၍ မြေမြှုပ်သာခံလိုက်ချင်တော့သည်။ သူမ၏မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးသည် ရှက်သွေးတက်၍ ရဲရဲနီနေတော့သည်။

ချစ်ချစ်တစ်ယောက် မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်ဖြင့် အခက်ကြုံနေစဉ် စာပေသမားနှင့်တူပြီး လွန်စွာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးလှသည့်လူ ဖြစ်မည်ဟု ချစ်ချစ်က ခန့်မှန်းခဲ့သည့်လူသည် မျက်စိများပိတ်၍ မှိန်းနေရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ချစ်ချစ်အား လှမ်းပြောလိုက်၏။

"သူငယ်မ ဘာမှ စိတ်ပူမနေပါနဲ့လေ... ဒီကိစ္စက လွယ်လွယ်ကလေးပါ... မင်းမှာလိုနေတဲ့ငွေကို ငါကပဲ ဈေးလိုက်ပါ့မယ်... "

ချစ်ချစ် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည့်နည်းတူ

အခန်းထဲရှိ လူအားလုံးလည်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြ၏။ သူတို့အားလုံး တော်တော်နဲ့ငှ် စကားမပြောနိုင်ကြ။

သူတို့ အားလုံး၏ မျက်လုံးများသည် စာပေသမားနှင့် တူသည့် ဆင်းရဲနွမ်းပါးလှသော အဘိုးကြီး၏အင်္ကျီဟောင်းကြီးကို အဓိပ္ပာယ်မရှိ ငေးကြည့်နေမိကြခဲ့တော့၏။

သူဌေးကြီးကော့က ပြုံးလိုက်ပြီး…

"ခင်ဗျားက သူ့ကိုမသိဘဲ ငွေချေးမလို့ ဟုတ်လား… ကြည့်လည်း လုပ်ဦးနော်… ခင်ဗျားငွေတွေ ဆုံးသွားမယ်… နှစ်သောင်းဆိုတာ နည်းနည်းနောနောငွေ မဟုတ်ဘူး" ဟု သတိပေး စကား ပြောလိုက်သည်။

ဆင်းရဲပုံပေါက်နေသည့် အဘိုးအိုကမူ…

"ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ… ကျုပ်လုပ်တဲ့အလုပ်ကို ကျုပ် သိပါတယ်… ခင်ဗျားက သူ့ကိုမယုံပေမယ့် ကျုပ်က သူ့ကိုယုံတယ်… သူက ကျုပ်ကို မသိပေမယ့် ကျုပ်က သူ့ကိုသိတယ်… ဒီတော့ ဘာပြောစရာ လိုသေးသလဲ… "

"ဗျာ… ခင်ဗျားက သူ့ကိုသိတယ် ဟုတ်လား… ဒီသူငယ်မက ဘယ်သူတဲ့တုန်း… "

"အေးလေ… ခင်ဗျားလို လူမျိုးက သူများဆီက ဘယ်လိုငွေလိမ်ယူရမလဲဆိုတာကိုသာ သိတာပဲ… တခြား ဘာမှသိတာမှ မဟုတ်တာ… သူ့အဖေရဲ့ငွေတွေ ဘယ်လောက်များသလဲဆိုတာလောက်တော့ ခင်ဗျား သိဖို့ကောင်းတယ်… ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားက ငွေသိပ်မက်တဲ့လူ မဟုတ်လား… အဲဒီသူငယ်မရဲ့ အဖေပိုင်တဲ့ ငွေတွေနဲ့သာ ဖို့သတ်မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားလို လူမျိုး ဆယ်ယောက်ကို အသာကလေး ဖို့သတ်လို့ရတယ်… ဒါတောင်

သူ့မှာငွေတွေကျန်နေလိမ့်ဦးမယ်… "

သူဌေးကြီးကော့မှာ သူ့ရင်ကိုဖိ၍ တအံ့တသြ ဖြစ်နေတော့၏။ အဘိုးအိုက ပြုံး၍ ဆက်ပြောသည်။

"ဒီသူငယ်မက နယ်နယ်ရရ မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူးဗျ… သူက အင်မတန် ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ 'ကြူး'အမျိုးအနွယ်ထဲက သားချင်းတစ်ယောက်ဗျ… "

သူဌေးကြီးကော့၏မျက်လုံးအစုံမှာ ကျွတ်ကျမတတ် ပြူးကျယ်ထွက်လာသည်။

"သူ… သူ… သူဌေးကြီးကြူးရဲ့သမီးပေါ့ ဟုတ်လား"

အဘိုးအိုသည် သူ၏နှာခေါင်းကို တစ်ချက်ရှုံ့လိုက်ပြီး သူ၏မျက်လုံးများကို အသာအယာပြန်မှိတ်၍ မှိန်းနေလေတော့၏။

အခန်းထဲရှိ လူအားလုံး ချစ်ချစ်အား ယခုမှ မိုးပေါ်မှ ကျလာသည့်အလား တအံ့တသြ ငေးမောကြည့်မိကြတော့သည်။

စောစောက မျက်နှာတည်တည်ကြီး ဖြစ်သွားခဲ့သည့် သူဌေးကြီးကော့သည် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ပျားရည်ဆမ်းလိုက်သည်နှယ် ပြုံးရွှင်ချိုမြသွားပြီး၊ သူ လေလံတင်နေသည့် မိန်းကလေးအား ပြောလိုက်၏။

"ကဲ… ဘာငေးနေတာလဲ… သွားတော့လေ… ဟို သူဌေးသမီးကလေးက မင်းကို ဝယ်လိုက်ပြီ… မြန်မြန်သွားပေတော့… "

ချစ်ချစ်သည် အပြောင်းအလဲ မြန်လှသော သူဌေးကြီးကော့အား မျက်စိ စပါးမွေး စူးသွား၏။

"ရှင်က ကျွန်မကို ယုံလို့လား… "

သူဌေးကြီးကော့က ပြုံးလိုက်၏။

“ဟာ... ဘာမယုံစရာရှိလဲ... ကုန်သည်ကြီး လင်းအော်ကိုယ်တိုင် အာမခံထားတာပဲ... ယုံပါတယ်ကွာ... ယုံပါတယ်”

ချစ်ချစ်သည် လွန်စွာ အံ့သြသွားတော့၏။

သူမအား ငွေချေးမည်ဟု ပြောခဲ့သူ၊ သူမက ဆင်းရဲနွမ်းပါးလှသည်ဟု အထင်အမြင် သေးခဲ့သည့်သူမှာ ဤခြံဝရောက်ကတည်းက သူမ၏နားထဲ၌ ထပ်တလဲလဲ ကြားနေခဲ့ရသည့် ကုန်သည်ကြီး လင်းအော်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေချေသည်တကား။

ထိုအချိန်တွင် လေလံအတင်ခံရသော မိန်းကလေးသည် ချစ်ချစ်အပါးသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ ချစ်ချစ်က သူမအနီး၌ ထိုင်စေလိုက်၏။

အိုယန်းရှိသည် နောက်တစ်ကြိမ် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြန်၏။

“အဟမ်း... အဟမ်း... ဟောဒီ အခန်းထဲကို ရောက်ရှိနေကြတဲ့ ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေများက ကုန်သည်ကြီး လင်းအော်ဆီမှာ ဘာပစ္စည်းများ ပါလာသလဲဆိုတာ သိပ်သိချင်နေကြ လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဟုတ်ပါတယ်... သိချင်ပါတယ်”

အခန်းထဲရှိ လူများ၏ ပြိုင်တူ အော်သံသည် ဆူညံသွားတော့၏။ ကုန်သည်ကြီး လင်းအော်၏ မျက်လုံးများသည် ပြန်လည်ပွင့်လာပြန်၏။

လင်းအော်က သူ့နောက်ရှိ ငါးဖောင်ရိုး လူငယ်အား လက်ဖြင့် အချက်ပြလိုက်သည်။

“သူငယ် ငါတို့မှာ ပါလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောပြလိုက်ပါ... သူတို့ ဘယ်လောက်ထိ ဈေးပေးနိုင်မယ် ဆိုတာ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

ငါးဖောင်ရိုးလူငယ်က ရှေ့သို့ထွက်လာပြီး သူတို့၌ ပါလာသည့် ပစ္စည်းကို စတင်ကြေငြာလိုက်၏။

“နဂါးရေတွင်း လက်ဖက်ခြောက် အချိန်ငါးရာ... ”

သူ၏စကား ဆုံးသွားသည်နှင့် အခန်းထဲရှိ လူများသည် တီးတိုးတီးတိုး သဖန်းပိုး ဖြစ်ကုန်တော့၏။

ကုန်သည် တစ်ယောက်က ထိုလက်ဖက်ခြောက်များကို ငွေငါးရာဖြင့် ဝယ်ယူသွားသည်။ ငါးဖောင်ရိုးလူငယ်က အခြားပစ္စည်းလေးငါးမျိုးကို ဆက်၍ ကြေညာလိုက်ပြန်သည်။ ထိုပစ္စည်းများကိုလည်း လူငယ်ကြေညာသည့် တန်ဖိုးအတိုင်းပင် ဝယ်ယူသွားကြပြန်သည်။

ချစ်ချစ်သည် အလွန်တရာ အံ့သြနေမိ၏။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကုန်သည်ကြီး လင်းအော်ထံမှ ပစ္စည်းများကို လုံးဝမတွေ့ရဘဲ အခြားကုန်သည်များက သူတို့ပေးရမည့် ငွေများကိုသာ ပေးချေသွားကြသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်တည်း။

ငါးဖောင်ရိုးလူငယ်အသံက ပေါ်လာပြန်သည်။

“ယင်းနန်နယ်က ဆေးမြစ် အချိန်တစ်ဆယ်... ”

သူဌေးကြီးကော့၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ဝင်းဝင်းတောက်သွားတော့၏။ သူသည် ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့်...

“ဟေ့... ဟေ့... ဒီဆေးမြစ်တွေကို ကျုပ်ဝယ်မယ်... ”

“ဈေးကိုပြောပါ ဘယ်ဈေးပေးမလဲ... ”

သူဌေးကြီးကော့က အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး လက်

ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ကာ အော်လိုက်၏။

"တစ်သောင်း... "

သူပေးသော ဈေးနှုန်းများမှာ လက်ရှိပေါက်ဈေးထက် ပင် အနည်းငယ်များနေကြောင်း အများစုက သတိပြုမိ၏။ အချို့က မည်သူများထပ်၍ ပိုပေးဦးမည်နည်းဟူသော မျက်လုံးများဖြင့် စူးစမ်းနေသည်။

ထိုအချိန်တွင် လူငယ်တစ်ယောက်က လက်ဝါးထောင်ကာ အော်လိုက်၏။

"ကျုပ်က... သောင်းငါးထောင်ပေးမယ်... "

"သောင်းခြောက်ထောင်... "

ဤကား သူဌေးကြီးကော့၏ အသံတည်း။ သူဝယ်သည့် ပစ္စည်းကျမှ အပြိုင်ပေးလာသဖြင့် ဒေါသထွက်နေမိသည်။ လူငယ်က လက်နှစ်ချောင်းထောင်၍ ထပ်မံအော်သည်။

"နှစ်သောင်းဗျို့... နှစ်သောင်း... "

သူဌေးကြီးကော့မှာ မျက်နှာပျက်သွားတော့၏။ ထိုလူငယ်သည် စိတ်ရူးပေါက်၍ အော်ချင်ရာ အော်နေသည်များလား။

"မင်း ဘယ်နဲ့လုပ်တာလဲကွ... အရမ်းအရမ်း မလုပ်ပါနဲ့... တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ဒီဆေးမြစ်ဟာ ဒီဈေးမရှိခဲ့ပါဘူးကွာ... "

လူငယ်က ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်၏။

"ခင်ဗျား မဝယ်ချင်နေပါလေ... ခင်ဗျားကို ဘယ်သူကမှ အတင်းမဝယ်ခိုင်းပါဘူး... ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်အအခြေအနေနဲ့ ကျုပ်ပါ... "

သူဌေးကြီးကော့၏ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲသွားတော့၏။ ဤလူငယ်သည် သူ့အား စိန်ခေါ်လေပြီ။ သူဌေးကြီးကော့

အဖို့ သူလိုချင်သော ပစ္စည်းများကို အခြားသူများ၏ လက်သို့ မည်သည့်အချိန်ကမျှ အရောက်ခံလေ့မရှိ။ ဤတစ်ကြိမ် သူများ လက်ပါသွားလျှင် ရာဇဝင်ရိုင်းချေရော့မည်။ သူဌေးကြီးသည် အံကို တင်းတင်းကြိတ်၍ အော်လိုက်၏။

"နှစ်သောင်းတစ်ထောင်... "

ကုန်သည်များသည် နီးစပ်ရာ နီးစပ်ရာ ခေါင်းချင်းရိုက်ကုန်တော့၏။ ယခု သူတို့နှစ်ယောက် အပြိုင်အဆိုင် ပေးနေသည့် ဈေးနှုန်းသည် အပြင်ပေါက်ဈေးထက် အဆမတန်များပြားနေသည်မဟုတ်ပါလား။ သူဌေးကြီးကော့သည်လည်းကောင်း ထိုလူငယ်သည်လည်းကောင်း ရူးနေကြပြီဟု ကုန်သည်များက မှန်းထင်လိုက်ကြ၏။ ကုန်သည်များ၏ မျက်လုံးများသည် လူငယ်၏အခြေအနေကို လှမ်းကြည့်မိကြ၏။ နောက်ဆုတ်မည်လော... ရှေ့တက်မည်လော။

အလို... လူငယ် ထရပ်ပြန်ချေပြီ။

လူငယ်သည် လက်သုံးချောင်းထောင်၍ အော်လိုက်၏။

"သုံးသောင်း... "

သူဌေးကြီးကော့မှာ ထခုန်မိမတတ် ဖြစ်သွား၏။

"ဟုတ်ပါပြီ... ရူးနေပြီ မင်းတော့ သေသေချာချာရူးနေပါပြီ... "

လူငယ်က မျက်မှောင်ကုပ်ရင်း...

"ဘာပြောတယ်ဗျ... ခင်ဗျား ကျုပ်ပေးတဲ့ ဈေးထက်ပိုပေးတုန်းက ခင်ဗျားကို ကျုပ်က ရူးတယ်လို့များ ပြောမိသလား... ဒီလို စော်စော်ကားကားစကားမျိုး မပြောမိအောင် သတိထားပါ... ကျုပ်တို့ဟာ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်သိကြတာပဲ" ဟု ပြောလိုက်၏။

သူဌေးကြီးကော့မှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်ချမိလိုက်တော့၏။ ကုန်သည်ကြီး လင်းအော်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ကျေနပ်နေသည်။ ယခုအချိန်များတွင် မျက်စိပိတ် မေးမိတ်ရန် စိတ်ကူးမိဟန် မရှိတော့ချေ။

လင်းအော်က...

"ကဲ... ဘယ်သူ ဈေးပိုပေးဦးမလဲ... "

မည်သည့် တုံ့ပြန်သံမျှ မကြားရသဖြင့်...

"ကောင်းပြီ... ဈေးပိုပေးကြဦးမလား... ဈေးပိုပေးကြဦးမလား... ဈေးပိုမပေးဘူး ဆိုရင်တော့... ဒီလူငယ်ကို... "

"ခဏနေပါဦး... "

သူဌေးကြီးကော့က ဟန့်တားလိုက်၏။

"ကျုပ်... သုံးသောင်း တစ်ထောင်ပေးပါ့မယ်... "

သူဌေးကြီးကော့၏ စကားကြောင့် ထိုလူငယ်က ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်တော့သည်။

"ကဲပါလေ... ခင်ဗျားက ဒီလောက် လိုချင်မှတော့ သည့်ထက်ပိုပြီး ပေးမနေတော့ပါဘူး... ကျုပ်ကပဲ အလျှော့ပေးလိုက်ပါ့မယ်... "

သူဌေးကြီးကော့မှာ အလွန်ဝမ်းသာ သွားတော့၏။ အကယ်၍ ထိုလူငယ်ကသာ သွေးရူးသွေးတန်းနှင့် ထပ်တက်ပေးနေလျှင် ဒုက္ခ။ ယခုတော့ ဤမျှလောက်နှင့် ပြတ်သွား၍ တော်ပေသေး၏။

သူဌေးကြီးကော့သည် ချက်ချင်းပင် ငွေများကို ပေးချေလိုက်သည်။ ကျန်ကုန်သည်များကမူ သူဌေးကြီးကော့ ကဲ့သို့ အရောင်းအဝယ်၌ ကျွမ်းကျင်လှသည့် ကုန်သည်ကြီးတစ်ယောက်

က အပြင်ပေါက်ဈေးထက် အဆမတန် မြင့်မားလှသော ဈေးဖြင့် ဝယ်လိုက်သည်ကို မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေကြတော့သည်။

ကုန်သည်ကြီးလင်းအော်က ငွေများကို လက်ခံယူပြီး တဟင်းဟင်း ရယ်နေတော့၏။

ထူးခြားသည်မှာ သူဌေးကြီးကော့နှင့် ဈေးပြိုင်လိုက်ပေးသော လူငယ်ကလည်း တဟင်းဟင်း ရယ်နေခြင်းပင်တည်း။

သူဌေးကြီးကော့သည် မျက်မှောင်ကုတ်သွားတော့၏။ အဘယ်ကြောင့် ဤသူနှစ်ယောက် ရယ်နေကြသနည်း။

"ခင်ဗျားတို့ ဘာရယ်နေကြတာလဲ... "

လင်းအော်က ပြုံးတုံ့တုံ့မျက်နှာဖြင့်...

"ခင်ဗျားက ကျုပ်ရဲ့ ဆေးမြစ်တွေကို သုံးသောင်းတစ်ထောင်နဲ့ ဝယ်တဲ့ကိစ္စကို ရယ်တာပါ... " ဟုဖြေသည်။

"ဒါများ ရယ်စရာလား... ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ်ပေါ့ဗျ... ကျုပ်တို့တွေဟာ ကိုယ်ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာသိကြတဲ့ လူတွေချည်းပဲ... "

"ဒီဆေးမြစ် ရမယ်ဆိုရင် ငွေငါးသောင်း ပေးမယ်လို့ ဝယ်ခိုင်းတဲ့... သမားတော်ကြီးတစ်ယောက်များ ခင်ဗျားဆီကို လာသလားဗျ... "

"ဗျ... ခင်... ခင်... ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ... "

ကုန်သည်ကြီး လင်းအော်၏ ပြုံးတုံ့တုံ့ မျက်နှာသည် တစ်ပြင်လုံး ပြုံးသွားတော့၏။

"သိတာပေါ့ဗျာ... သိဆို... ဒီသမားတော်ကြီးက တခြားလူမှ မဟုတ်ဘဲကိုးဗျ... ကျုပ်လူတစ်ယောက်ကို ရုပ်ဖျက်ပြီး

ခင်ဗျားဆီ လွှတ်လိုက်ရတာ... ကျုပ် လူကိုးဗျ... ”

သူဌေးကြီးကော့၏ မျက်လုံးအစုံသည် ကျွတ်ထွက်တော့မတတ် ပြူးကျယ်သွားပြီး... အထိတ်တလန့်မေးလိုက်သည်။

“ဒါ... ဒါ... ဖြင့်... သ... သမားတော်ကြီးဆိုတာ တကယ်မရှိဘူးပေါ့... ကျုပ်ဆီက ဆေးမြစ်ကိုလည်း တကယ်မဝယ်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

ကုန်သည်ကြီး လင်းအော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပ... ဟုတ်ပ... သမားတော်ကြီး ဆိုတာလည်း တကယ်မရှိပါဘူး... ခင်ဗျားဆီက ဆေးမြစ်ဝယ်မယ်ဆိုတာလည်း တကယ် မဟုတ်ပါဘူး... ခင်ဗျားဆီက ဈေးပိုရအောင် ကျုပ်က တမင်အကွက်ဆင်လိုက်ရတာပါ... ”

သူဌေးကြီး၏ မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းပင် ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်သွားတော့သည်။ လူငယ်ဘက်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ လှည့်လိုက်ကာ...

“မင်း... မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ဈေးတွေ တက်ပေးနေရတာလဲ... ”

လူငယ်က ပြုံးလိုက်၏။

“ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ ဈေးတွေတက်ပေးရတာလဲ ဟုတ်လား... ဘာမှအကြောင်းထူးတော့ မရှိပါဘူးဗျာ... ကျုပ်ကအပျော်သဘောနဲ့ တက်ပေးတာပါ... ဒါမှ တခြားသူတွေ အပျင်းပြေကြမယ် မဟုတ်လား... ကျုပ် အပျော်သဘော လုပ်လိုက်လို့... ကုန်သည်ကြီး လင်းအော်အတွက် ဈေးပိုရသွားတာကတော့... သူ့ကုသိုလ်နဲ့ သူပေါ့ဗျာ... ”

သူဌေးကြီးကော့သည် အပွဲပွဲ နွှဲလာသမျှ ဤတစ်ပွဲတွင်

နှပ်ပစ်ခံလိုက်ရသဖြင့် မချိမဆန့် ဒေါသဖြစ်သွားရသည်။ သူသည် ကုန်သည်ကြီး လင်းအော်ဘက်သို့ ချာခနဲလှည့်ရင်း စွတ်အော်လိုက်၏။

“လူလိမ်... ခင်ဗျား... လူလိမ်... ”

ကုန်သည်ကြီး လင်းအော်၏ မှေးမှိန်နေသည့် မျက်လုံးများသည် ချက်ချင်းပင် စူးရှတောက်ပြောင်လာ၏။

“ခင်ဗျား... ဘာပြောတယ်... အင်း... ခင်ဗျားကို ကျုပ်တစ်ခုတော့ သတိပေးသင့်တယ် ထင်တာပဲ... ဒီမှာခင်ဗျား မြဲမြဲမှတ်ထား... သေသေချာချာမသိရဘဲနဲ့ ဘယ်ကိစ္စမှ အရင်စလို မလုပ်လေနဲ့... အမှားတွေ့ရတတ်တယ်ဗျ... ”

သူဌေးကြီးကော့မှာ မည်သည့် စကားကိုမျှ မပြောနိုင်တော့ပဲ သူ့ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ပစ်ကျသွားလေတော့၏။

ကုန်သည်ကြီးလင်းအော်သည် စီအင်းကွိဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ...

“ခင်ဗျား စောစောက အလိမ်ခံလိုက်ရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို ကျုပ်က စိုက်ပေးလိုက်ပါမယ်... ကျေနပ်ရဲ့ မဟုတ်လား... ”

“ဟာ... ဘယ်နှယ့်ပြောပါလိမ့်ဗျာ... သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ”

စီအင်းကွိက လှိုက်လှဲဝမ်းသာစွာ ပြောကြားလေ၏။ ချစ်ချစ်သည် ကုန်သည်ကြီးလင်းအော်၏ မှန်ကန်ဖြောင့်မတ်မှုကို တွေ့လိုက်ရလေပြီ။

တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်သူတို့၏ စိတ်ဓာတ်သည် မည်သည့်အချိန်အခါတွင်မှ ဖောက်ပြန်ပြောင်းလဲခြင်း မရှိပေ။ မိး

တောက်မီးလျှံ၏ မီးညွန့်များသည် အစဉ်အမြဲ အပေါ်သို့သာတက်၏။ ဇောက်ထိုးစိုက်ထားသော်လည်း မီးညွန့်သည် မည်သည့်အခါမှ အောက်သို့ ထိုးဆင်းသည်မရှိပေ။ ထို့အတူ ကုန်သည်ကြီး လင်းအော်သည်လည်း သူ၏ဖြောင့်မတ်မှန်ကန်မှုကို ယခုလတ်တလော ပြသခဲ့ပြီ မ[illegible]တ်ပါလား။

ထို့ပြင် ကုန်သည်ကြီးလင်းအော်သည် ကြံရည်ဖန်ရည်ကောင်းသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ချစ်ချစ်အနေဖြင့် နားလည်လိုက်ရသည်။ ချစ်ချစ်က ကုန်သည်ကြီး လင်းအော်ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်မိလိုက်၏။ မျက်လုံးစုံမှိတ်၍ ပြန်အိပ်နေချေပြီ။

ငါးဖောင်ရိုး လူငယ်က သူ၏လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်လျက်...

"မွန်ဂိုမြင်း အကောင်ရှစ်ရာ... " ဟုအော်လိုက်၏။

အခန်းထဲရှိ အလွန်တရာ သန်မာထွားကြိုင်းလှသည့် လူသုံးယောက်၏မျက်လုံးများသိသိသာသာဝင်းလက်တောက်ပသွားသည်။ ချစ်ချစ်ကမူ သူများကိုသာ ဂရုစိုက်နေသဖြင့် ဤထူးခြားချက်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ထိုသုံးယောက်၏ ဆင်ပြင်ရုပ်သွင်မှာ တောပုန်းဓားပြများဖြစ်နိုင်သည်ကို ပြသလျက်ရှိနေသေး၏။ ထိုအချက်ကိုလည်း ချစ်ချစ်က အကဲခတ်မိသည်။

ထိုသုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်က ထရပ်လိုက်ပြီး...

"ကျုပ်နာမည် 'မွန်ဟု' ပါ" ဟု ပြော၏။

တစ်ယောက်က ထပြန်ကာ...

"ကျုပ်က 'မွန်ပါ' ပါ... "

နောက်တစ်ယောက်က...

"ကျုပ်နာမည်ကတော့ 'မွန်ဖူး' ပါ... "

အခန်းထဲရှိ လူများသည် ထိုအမည်များကို ယခင်ကတည်းက ကြားဖူးနား၀ ရှိပြီးဖြစ်ဟန်တူ၏။ ထိုနာမည်များကို ကြားသည်နှင့် အားလုံးထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားကြပုံရသည်။

အိမ်ရှင်ဖြစ်သော အိုယန်းရှိကမူ မည်သို့မျှ တုန်လှုပ်ဟန်မရှိချေ။ သူက ပြုံးပင် ပြုံးလိုက်သေး၏။

"ဟုတ်ကဲ့... ခင်ဗျားတို့ ကိုယ်တိုင်က မိတ်ဆက်ပေးလို့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့နာမည်ကို ကျုပ်ကြားသိရပါပြီ... ဒါနဲ့ ကျုပ်မသိလို့ မေးပါရစေ... ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်နာမည်ကို ဖော်ထုတ်လိုက်ကြရတာလဲ... "

မွန်ဟုက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်၏။

"ကျုပ်တို့က မွန်ဂိုမြင်းရှစ်ရာအတွက် လာခဲ့ကြတာပါ... ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့နဲ့ ပြိုင်ပြီး ဘယ်သူကမှ ဈေးပြိုင်မပေးကြဖို့ ကြိုတင်မေတ္တာရပ်ခံချင်လို့ပါ... "

"ဟား... ဟား... ဟား စိတ်ချပါ စိတ်ချပါ ခင်ဗျားတို့ လက်လျှော့ပြီး ပြန်သွားရစေမယ်... "

မွန်ဟုက ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အနက်ရောင် ဝတ်စုံဝတ်လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ မွန်ဟုက အေးအေးစက်မာကြောစွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

"ခင်ဗျား ဘာပြောလိုက်တာလဲ... "

အနက်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်လူငယ်က ထီမထင်ဟန်ဖြင့် ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

"ခင်ဗျားက... ကျုပ် ပြောတဲ့စကားကို နားမလည်ဘူးနဲ့ တူတယ်... ဒီမြင်းအကောင်ရှစ်ရာကို ကျုပ်ဝယ်မလို့... "

"ရှင်းပြီ... ရှင်းပြီ... ခင်ဗျားက ဘာအားကိုးနဲ့ ဒီမြင်းရှစ်

ရာကို လာဝယ်ရတာလဲ... ”

“ငွေအားကိုးနဲ့ လာဝယ်တာပေါ့ဗျ... ကုန်သည်ကြီးလင်းအော်ကလည်း ဈေးပိုပေးတဲ့လူကို ရောင်းမှာပဲ... ဒါကလေလံအရောင်းပွဲပဲဗျ... ”

“ကောင်းပြီ... ခင်ဗျားက ဒိမြင်းရှစ်ရာကို ငွေဘယ်လောက်ပေးမလဲ... ”

အနက်ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့်လူက လှောင်ပြုံးပြုံးရင်း...

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လောက်ဈေးပေးမလဲ... ခင်ဗျားတို့ပေးတဲ့ငွေထက် ကျုပ်ကတစ်ကျပ်... တစ်ကျပ်ပိုပေးတယ် ရှင်းရဲ့လား... ”

မွန်ဟုက ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်း ထွက်လာသဖြင့်

“ဒီမှာ ‘ဝီမင်ချောင်း’ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့မမှတ်မိဘူးများထင်နေသလား... သရော်သလိုလို လှောင်သလိုလို မပြောပါနဲ့... စကားပြောရင် ကြည့်ပြောပါ... ”

ဟုမာကြောစွာ ပြောလိုက်လေသည်။

ဝီမင်ချောင်းကလည်း သူ့အား လုံးဝဂရုမစိုက်ချေ။

“ခင်ဗျားက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ... ”

မွန်ဟုက ဒေါသတကြီး သူ့ရှေ့ရှိစားပွဲကို ရိုက်ချလိုက်သည်။ မွန်ပါက သူ့အား ဟန့်တားလိုက်၏။ မွန်ပါသည် ဝီမင်ချောင်းကို အေးစက်စွာလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒီမှာ ဝီမင်ချောင်း ကျုပ်တို့ရဲ့ ကျားတောင်ကုန်းမှာ

ဒိမြင်း အကောင်ရှစ်ရာကို အရေးတကြီး လိုအပ်နေပါတယ်... ကျုပ်တို့အဖို့ ဒိမြင်းရှစ်ရာကို မရရင် မဖြစ်တဲ့ အခြေအနေမှာ ရှိနေပါတယ်... ဒါကြောင့်မို့ ခင်ဗျားကပဲ လျှော့ပေးလိုက်ပါ... ”

ဝီမင်းချောင်းကလည်း ဦးခေါင်းကို သွက်သွက်ခါခါယမ်းလိုက်ပြီး ပြန်ပြောလိုက်၏။

“မဖြစ်ဘူးဗျာ... ကျုပ်တို့ရဲ့မြင်းရေကန်မှာလည်း ဒိမြင်းတွေကို အရေးတကြီးလိုအပ်နေပါတယ်... ဒါကြောင့်မို့ အလျှော့မပေးနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရတာပါ... သည်းခံကြပါ... ”

မွန်ဖူးက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ... သူ့ကိုပဲ အလျှော့ပေးလိုက်ပါ... ”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မွန်ဟုနှင့်မွန်ပါတို့ကို ဆွဲ၍ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြ၏။ သူတို့၏အပြုအမူများကို လူအားလုံး အံ့သြသွားကြသည်။ ဤမြင်းများကိုမှ မရလျှင် ယခုပင် သေတော့မတတ်လောက် ဖြစ်နေကြသည့် လူများက အခုတော့ အလွယ်တကူ အလျှော့ပေးသွားကြပြီမဟုတ်ပါလား။

ထိုသို့ သုံးယောက်တို့သည် အခန်းဝသို့ ဦးလှည့်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူတို့၏ ဓားများကို ‘ရွှမ်း’ ခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်ကြလေတော့၏။ ထို့ပြင် ဝီမင်ချောင်းအား လျှပ်တစ်ပြက် တိုက်ခိုက်တော့သည်။ ဝီမင်ချောင်းမှာ ကြိုတင်သိထားသည့်အလားအချိန်မီ ရှောင်တိမ်းလိုက်နိုင်၏။

“ဝုန်း... ”

သူထိုင်ခဲ့သည့် ကုလားထိုင်သည် အပိုင်းပိုင်းအပြတ်ပြတ် ဖြစ်သွားလေတော့၏။

မွန်ဟုကား ဒေါသအကြီးဆုံး ဖြစ်၏။ သူတို့ သုံးယောက်၏ ဓားချက်များ လွဲသွားသည့်အတွက် ပို၍ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်သွားသည်။

"ဪ... မင်းကလူတော်ပေပဲလေ... ငါတို့သုံးယောက်ရဲ့ တိုက်ကွက်ကိုတောင် ရှောင်နိုင်တယ်ဆိုတော့ ကောင်းပြီ... မင်း ဘယ်လောက် တော်သလဲဆိုတာ ထပ်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့... ရှောင်နိုင်ရင် ရှောင်စမ်း... "

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဝီမင်ချောင်းအား ထပ်မံ တိုက်ခိုက်ရန် မာန်သွင်းလိုက်၏။

ထိုစဉ် လူတစ်ယောက်က ရုတ်တရုတ်ထလာပြီး ဝီမင် ချောင်း အားဆွဲဖယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်တကာကာဖြင့် ဝင်ပြောသည်။

"ခဏကလေးနေကြပါဦး... ခဏလေးပါ... ကျုပ်ပြော တာကို တဆိတ်လောက် နားထောင်ကြပါဦး... "

မွန်ဟုသည် သူ့စိတ်ကို အချိန်မီ ဖြေချလိုက်နိုင်သည်။ သူ၏ ဓားကိုရုပ်တန့် ထိန်းသိမ်းလိုက်သည်။

"ကောင်းပြီ... 'လုံချန်းပင်' ခင်ဗျား ဘာပြောချင်သလဲ... ကျုပ်တို့အတွက် အဖြေကောင်းရင်တော့ ခင်ဗျားစကားကို နား ထောင်ရတာပေါ့... "

လုံချန်းပင်က ချောင်းတစ်ချက်ဟန့်လိုက်၏။

"ကျုပ်ပြောချင်တာက ဒီလိုပါ... ဒီနေရာမှာ အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်ဖို့မသင့်လျော်ပါဘူးဗျာ... အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ လာကြတဲ့ အခါ ဘယ့်နှယ်... ထိုးခုတ်တိုက်ခိုက်နေကြလို့ သင့်တော်ပါမလဲ... နောက်ပြီး အိမ်ရှင်အိုယန်းရှိကိုလည်း အားနာသင့်တယ် မဟုတ် လား... "

မွန်ဟုက သူလိုချင်သည့် စကားမျိုး မဟုတ်သဖြင့် မျက် မှောင်ကုတ်သွားတော့၏။

"အို... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့ကတော့ ဟောဒီမွန်ဂိုမြင်း ရှစ်ရာကို ရမှဖြစ်မယ်... "

လုံချန်းပင်က ရယ်ရယ်မောမောနှင့်ပြောလိုက်သည်။

"နေပါဦးလေ... ဖြည်းဖြည်းပေါ့... မှုမှုတတ်ဖြစ်စေရစေ မှာပေါ့... ခင်ဗျားတို့တစ်ဘက်ကို အကောင်လေးရာစီရရင် မဖြစ် နိုင်ဘူးလား... "

မွန်ဟုနှင့် မွန်ပါတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ် ယောက်ကြည့်လိုက်လိုက်ကြ၏။ လုံချန်းပင်၏ အဆိုကို လက်ခံ သင့် လက်မခံသင့် တိုင်ပင်သည့် အကြည့်ပင် ဖြစ်၏။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်စလုံးက ပြိုင်တူခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်။

"ကောင်းပြီလေ... အကောင်လေးရာ ရတယ်ဆိုလည်း သိပ်တော့မဆိုးလှပါဘူး... တစ်လုံးလုံးမရတာထက်စာရင်... တစ်ဝက်ရတာ တော်သေးတယ်ဆိုတဲ့ စကားတောင်ရှိသေးတာပဲ ကျုပ် သဘောတူပါတယ်... "

လုံချန်းပင်က သူ့အဆို အောင်မြင်သွားသည့် အတွက်

ကျေနပ်အားရစွာ ပြုံးလိုက်၏။ ထို့နောက် သူ၏လက်နှစ်ဘက်ကို လျှပ်တစ်ပြက် ဝှေ့ယမ်းလှုပ်ရှားလိုက်တော့သည်။ အဖြူရောင် အလင်းတန်းတစ်ခုသည် ဖြာခနဲ ဖြစ်သွားပြီး မွန်ဖူးနှင့်မွန်ပါတို့ထံ ပြေးထွက်သွားလေ၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ၏ လက်ျာလက်ဝါး စောင်းသည် မွန်ဟု၏ ရင်ဝသို့ 'ဝုန်း' ခနဲ ရိုက်ချလိုက်သည်။

"ဟား... ဟား... ဟား... ဟား..."

လုံချန်းပင်၏ ရယ်သံက အခန်းတစ်ခုလုံးကို ဘောင်ဘင်ခတ်နေစေတော့၏။

ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လူသုံးယောက် လဲကျသေဆုံးနေလေ၏။

တစဉ် (၂) ပြီး၏
တစဉ် (၃) အား ဆက်လက်
ဖတ်ရှုပါရန်..